

S. NILUS

FÖRLÅTEN FALLER...

DET TILKKOMMANDE VÄRLDSSJÄLVHÄRSKARDOMET
ENLIGT »SIONS VISES HEMLIGÄ PROTOKOLL».

ÖVERSÄTTNING FRÅN DET RYSKA ORIGINALETS FJÄRDE UPPLAGA AV

S.

ENSKILT FÖRLAG
HELSINGFORS 1919.

S. NILUS.

FÖRLÅTEN FALLER...

DET TILLKOMMANDE VÄRLDS-
SJÄLVHÄRSKARDÖMET ENLIGT
»SIONS VISES HEMLIGA PROTOKOLL».

ÖVERSÄTTNING FRÅN DET RYSKA ORIGNALET AV

S.

ENSKILT FÖRLAG.
HELSINGFORS 1919.

BR
25
41
84
51
1817

VASA 1919

C. A. HEINZES BOKTRYCKERI.

Antikrist.

*Jag ser, hur Europas kulturbärande folk, det kristna
Europas nationer,
i rasande vanvett förvandla till smolk vart folkvärn
och främst sina troner.*

*Jag ser, hur kulturvärldens ledande folk som vilddjur
varandra förgöra,
och talet med bly eller guld eller dolk är det enda
de akta att höra.*

*Jag ser, hur den ariska världens elite sin grav i
förblindelse gräftar,
jag ser, hur den uppslukas bit efter bit av „frihetens“
Moloks-käftar.*

*Från Neva till Donau, från Isar till Rehn, i öster,
i väster, i söder*

*hörs ett vidrigt, ett växande svartfågelskrän över
jord, som af broderslakt blöder.*

*Bland högar af offer för mord eller svält, bland
bränder, som kyttas och blossa,
bland ruiner af städer och människor och fält ser jag
svartfågelsvärmarna frossa.*

*Se — tvärs genom blodströmmar helbregda fram, som
förr genom havet Orion,
går svartfågelfolket av Israels stam — det världs-
maroderande Sion!*

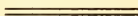
*De skriande dåd, som jag sett från min glugg och
där Israel dunkelt jag anat,
i världskampens blixtljus har blottats som hugg, som
Israels kungsväg ha banat.*

*Och där jag blott skönjde förblindade dåd av kaotiska
makter, som brottas,*

där ser jag ett spindelnät tråd efter tråd, som ett
 djävulskt tarantelnät blottas.
 Jag skönjer, hur trådarna omspanna land och folk
 och monarker och sekel,
 iag ser, hur de löpa ihop i en hand, som i blod
 skriver vårt menetekel.
 Genom lögn, genom last, genom blod, genom svett de-
 ras gång genom tiden jag spårar
 till den hand, som de kristna med trådarna lett — som
 lekdockor, blindstyren, dårar.
 Och Marx liksom Crotskij och alla, som lett och
 leda i lönn våra öden,
 fast de rycka trådarna var på sitt sätt, de rycka
 oss alla mot döden.
 De lett oss med trådar af sedefördärv, med spel på
 de ädlaste strängar,
 med spel på passioner och törst till förvärv av pengar,
 av pengar, av pengar.
 Och Israel, hetsande här mot arkont och hetsande
 konung mot laos,
 det sluter i lönn sin elastiska front allt trängre
 kring gojernas kaos . . .

Må segerfanfareernas jublande skall från gojim-
 basunerna ljuda —
 min röst är ett rop från en vakt på en vall,
 som varslar den blodröda världspurpurns svall
 kring Antikrist — konung av Juda.

Sepia.

FÖRORD.

*F*öreliggande broschyr utgör utdrag ur fjärde upplagan av ett av **S. Nilus** utgivet arbete. Första upplagan utkom 1902 (eller 1903) under benämningen „**Det stora i det ringa**“ („*Великое въ маломъ*“), och denna sista, fjärde upplaga — år 1917, ungefär vid den ryska revolutionens utbrott. Den slutsåldes då på några dagar, varefter fabulöst höga pris bjödös för exemplaret — ända till 1,500 rubel.

Om man jämför dessa „**protokoll**“ med världshistoriens gång och isynnerhet med de senaste tidernas händelser, måste man ofrivilligt komma till övertygelsen om deras äkthet. Tillika vore det svårt att antaga dem vara skrivna av *en* person, i betraktande av den framsynthet och den livskloket, med vilka de äro skrivna. Alla fakta och dokument, som författaren citerar, är tillfullo bevisade.

Då i „**protokollen**“ ständigt talas om frimureriet, måste läsaren, som icke är invigd i frimureriets — rättare i jude-frimureriets — hemligheter, göra sig den frågan, vad det egentligen är för ett brödraskap, som är till den grad mäktigt, att ur dess krets

kunna utgå „ledarne av världspolitiken“, m. a. o. exekutorerna av hela mänsklighetens öden.

Ett uttömmande svar på denna fråga skulle föra oss allt för mycket på sidan om broschyrens huvuduppgift. Men dem av läsarne, som äro mäktiga franska eller ryska språken, råder jag att göra sig bekanta med frimureriets historia och verksamhet i den antimaconska litteraturen, behandlade, främst i Frankrike, av sådana kännare av frimureriets hemligheter som M-r Delassus („La Conjuratiön antichrétienne“), Copin Albancelli („Le pouvoir occulte contre la France“), Edouard Drumont („Question juive“) m. fl. samt i Ryssland av Schmakoff (Шмаковъ: „Международное правительство“), Seljanipoff (Селяниновъ: „Тайная сила масонства“), grevinnan Toll („Нюьные братья“), Boutmy m. fl. För ändamålet med denna broschyr är det tillräckligt, om läsaren nöjer sig med följande definitioner av frimureriet:

1) Frimureriet är ett hemligt brödraskap av kristna avfällingar i förbund med hedningar, hemligen lett av det judiska folkets ledare, och dess ändamål är tillintetgörandet av den kristna kyrkan och den monarkiska regeringsformen, i synnerhet den kristna.

2) Frimureriet är ett antikyckligt eller ett sataniskt kyrkosamfund, föregångare till Antikristi kyrka.

3) Frimureriet är s. a. s. fortsättningen här på jorden av det av Satan i himmelriket började upp-
roret emot Gud.

4) Frimureriet är „olaglighetens hemlighet.“

5) *Frimureriet är „det stora Babylon“, „den stora skökan, som sitter över de många vattnen“ (Joh. Upp. XVII och XVIII).*

*Men om ock läsaren på god tro gillar det ovan-sagda, kan han likväl förbliva i villrådighet beträffande den väg, på vilken den „**kommande människan**“ kommer att gå, för att uppstigande på Davids tron och som Israels Messias tagande säte i Salomos tempels allra heligaste, samtidigt bliva konung och härskare över hela den övriga världen av olika tungomål, folkslag och huvudsakligen trosläror.*

Ja, denna hemlighet är stor! Men jag tror, att den nu har blivit uppdagad och att läsaren finner dess förklaring i „Sions Visas hemliga protokoll“.

Översättaren.

.....

INLEDNING.

År 1901 lyckades jag överkomma en till sitt omfång jämförelsevis oansenlig handskrift, som på min världsåskådning kom att utöva en så djup omvälvning, som endast en gudomlig kraft kan utöva på människoanden likt undret av en blindfödd, som får sina ögons ljus. Denna handskrift bär titeln: »Protokoll, förda vid Sions Vises sammankomster», och överlämnades åt mig av numera avlidne Tschernska häradsadelsmarskalcken, sedermera Stavropolska viceguvernören Alexej Nikolajevitsch Suhotin. Jag hade redan då börjat arbeta med pennan till Guds ära, och till Suhotin stod jag i vänskapsförhållande som till en man, delande mina åskådningssätt och övertygelser — en man »av yttersta högern», som det nu heter.

Herr Suhotin lämnade mig handskriften med orden:

— Jag ställer den till din fulla disposition. Genomläs den, sätt dig in i den och gör något av den till nytta för den kristna andan, ty eljes kan den komma att ligga hos mig förgäves! I politiskt avseende är den utan nytta, emedan det numera är för sent att göra något av den, men i andligt avseende kan den i dina händer, Gud give, bära någon frukt.

I förbigående meddelade Suhotin mig, att han i sin tur fått denna handskrift av en dam, som ständigt bor utomlands, att denna dam är egendomsegarinna i Tschernska häradet (han nämnde, som jag vill påminna mig, hennes namn, men jag har glömt det) och att hon kommit över den på ett mycket hemlighetsfullt sätt. Vidare nämnde Suhotin, att damen i fråga efter

sin återkomst från utlandet överlämnat ett exemplar av denna handskrift åt Sipjagin, d. v. inrikesministern, och att Sipjagin omedelbart därefter blev mördad . . . Han berättade mig ännu ett och annat på samma hemlighetsfulla sätt, men då jag senare gjorde mig närmare bekant med handskriftens innehåll, övertygade jag mig om att den i sin fruktansvärda och skoningslöst uppriktiga sanning till den grad vittnar om äktheten av sin härkomst från »de sionska vise», att den icke är i behov av något annat vittnesbörd om sitt ursprung. Men jag var då ännu ganska ung, icke tillräckligt bekant med Guds ord, ej heller med den ortodoxa lärans förkämpar, och därför försökte jag i främsta rummet vända mig till denna världens makt-egande i avsikt att genom »protokollen» varsko dem om den kommande faran.

En högtställd person, vilken jag hade tänkt mig kunna intressera för min handskrift och vilken, som det tycktes mig, hade kunnat inverka på händelsernas gång i Ryssland, svarade mig, att den slaviska folkstammen ännu icke uttalat sitt sista ord, och att därför Sions vise, hur listiga och mäktiga de än vore, icke skulle lyckas förverkliga sina ansträngningar, och »följaktligen är det intet skäl att oro sig för dem».

En annan ännu högre ställd person, till vilken jag vände mig med de sionska protokollen, var storfursten — och martyren — Sergej Alexandrovitsch. Sedan han genomläst dem, lät han genom en honom närastående person delgifva mig sin åsikt med två ord:

— För sent!

Därefter gjorde jag ytterligare försök att bringa min handskrift till vederbörandes kännedom, men även de blevo utan resultat.

På så sätt gick tiden från 1901 till december 1905, då slutligen den 2:dra upplagan af min bok »Det stora i det ringa» utkom, och i den vände jag mig för första gången till läsaren med ord om Antikrist i betydelse av »en snar politisk möjlighet». I denna artikel ingingo även »protokollen».

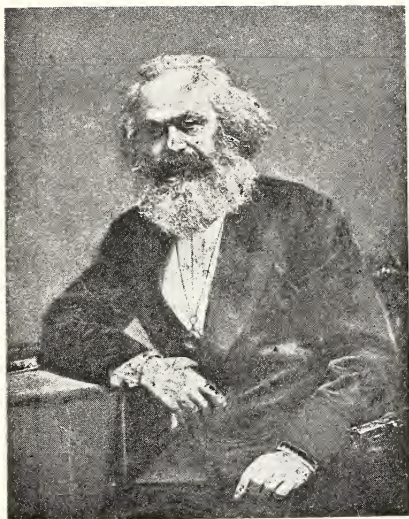
Detta var, så vitt mig är bekant, det första offentliggörandet av den hemliga frimurar-judiska sammansvärjningen mot den kristna världen enligt urkällorna, d. v. s. enligt erkännande av denna sammansvärjnings egna ledare.

På den utom den kristna kyrkan liggande världen gjorde offentliggörandet af dessa protokoll ett knappt märkbart intryck. Den periodiska pressen, vars flesta organ befinna sig antingen i judehänder eller under judarnas ledning och inflytande, bemödade sig att tiga ihjäl dem, i det den omnämnde dem i förbigående som ett halvgalet påhitt eller en saga. Men bland de troende kristna gjorde »protokollen» sin sak och beredde min bok en framgång, som översteg varje förväntan, spred kunskapen och insikten om nutidens förborgade hemligheter i vida kretsar av den kristna världen.

Sedan dess har min bok med »protokollen» redan utgått i 4 upplagor, men först nu har jag med full säkerhet, enligt judiska källor, fått kunskap om att dessa »protokoll» ingenting annat äro än en strategisk plan att bringa världen under Israels häl, utarbetade av, det judiska folkets ledande män under loppet av många århundraden av dess spridning kring världen och föredragen de äldstes råd av »landsflyktens furste»*), Theodor (?) Hertzl, under den 1:sta Sionistiska kongressen, av honom sammankallad i Basel i augusti år 1897.

Den s. k. »sionistiska» rörelsen bland intelligensen och representanter för det judiska folket, ävensom deras strävan till ett nytt intåg i det »Förlovade landet» uppenbarade sig för icke mer än 30—40 år tillbaka,

*) »Landsflyktens furstar» — exilarhi, eschmalotarhi, Resch-Goluta; om dem säger Talmud: »Landsflyktens furstar» (även »fångenskapens») hålla Israels spira». Vanligen döljas dess »furstar» på det ängsligaste för gojernas (alla icke-judars) blickar och t. o. m. för de oinvidga bland Israel. Theodor (?) Hertzl t. ex. var före Basel-kongressen officiellt endast Pariserkorrespondent till den inflytelserika Wiener-tidningen »Neue Freie Presse», subsidierad av Rothschild i Wien.

Karl Marx — jude.

Ferdinand Lassalle — jude.

men ett rent naturutbrott blev den given just av Hertzl, vilken liksom förkroppsligat i sig den falske Elias' bild, åt vilken det talmudiska Israels förhoppningar gifva en plats bland föregångarne till den kommande falske Messias, »världshärskaren av Davids säd».

Huru hade dessa dokument, vilka utgöra »det allra heligaste» av Israels förhoppningar, deras ledares hemlighet under flere århundraden, kunnat tränga ut till de »oinvigdas», den stora allmänhetens kännedom — det är okänt och blir knappast någonsin uppdagat. Jag har fått dem, som ovan är sagt, år 1901, och samma år, i en cirkulärskrift N:o 18 och andra meddelanden till sionisterna i den sionistiska »Actions Comity's» namn anför Hertzl klagomål över att »några konfidentiella meddelanden, oaktat givna varningar, icke blivit hemlighållna, utan erhållit spridning».

Om också detta vore ett rent tillfälligt sammanträffande, så är det icke utan sin betydelse. Men jag ser i detta faktum icke blott en händelse: det är Guds finger, som vidrört den förlåt, vilken dolt en sekelgammal hemlighet och tecknat på hela kristenhetens tempelmur med eldskrift de bibliska orden: *Mene—Tekel—Ufarsin.*

Jag vill tro, att alla mina bröder i den kristna tron dela med mig denna övertygelse. Det var icke förgäves som 1:sta Basel-kongressen, som tände så otroliga förhoppningar bland det judiska folket, upphöjde till en dessförinnan okänd höjd bland judarna namnet på dess spiritus rector. Det var icke förgäves som dessa »protokoll» fingo en sådan vidsträckt spridning i den kristna världen.

Var det därför att förvåna sig över, om de känsliga sönerna av det »förföljda folket» vid en sådan »flykt mot höjderna» skulle förtalat sig och förrätt hemligheten? T. o. m. själva Hertzl var enligt hans anhängares medgivande icke främmande för pratsjuka och blev t. o. m. tvungen att rättfärdiga sig inför sina meningsfränder. Med anledning av en dylik anklagelse för allt för stor uppriktighet i ett tal, som han hållit

i London under färskt intryck av de glädjande under rättelser han erhållit om Wilhelm II:s förhållande till sionismen, urskuldade sig Hertzl med följande ord: »Det finns moment, då man erfar ett nytt faktum, en gynsam omständighet, en händelse, som man av försiktighetsskäl tillsvidare bör förtiga, emedan man icke vill tända en förtidig entusiasm, utan önskar hålla rörelsen inom försiktighetens och det gradvisa framåtskridandets gränser. Men ni bör finna det fullt förklarligt, om icke ur politisk, så ur mänsklig synpunkt, att man kan råka under det omedelbara intrycket av ett sådant nytt faktum, som det då var med mig. Några av de här närvarande veta, varom jag talar. Om i en sådan stund, då man plötsligt erhåller övertygelsen, att den som vanvettig betraktade sionistiska rörelsen blivit till fullo erkänd i de realpolitiska faktorernas värld, vilket icke den värsta fiende skulle kunna förneka, om vi skulle komma på den tanken att berätta för honom *allt*, om — säger jag — i ett sådant ögonblick av en glädjande tillfredsställelse man också låter undfalla sig orden: »jag tror på uppfyllelsen av våra planer och t. o. m. i en så nära framtid, att också män av min ålder komma att uppleva den» *) — så är detta ännu icke ett tomt löfte och hotar icke att framkalla en skadlig entusiasm. De ord jag uttalade i London, föllo till all lycka i en fruktbringande jordmån och stegrade våra vänners iver, vilken knappast skulle hålla sig på önskelig höjd endast med tal och matematiska beräkningar. Jag vet icke, att jag skulle hava syndat på så sätt emot den sionistiska rörelsen, emot det förnuftiga i vår agitation». **).

Om »i glädjen» själva »landsflyktens furste» icke kunde tygla en överflödig »pratsjuka», så hur kunde man väl med säkerhet räkna på absolut förtegenhet hos varenda en av hans hantlangare ?

*) Hertzl var vid denna tid (omkring 1900) något över 40 år.

***) Stenographisches Protokoll des III Zionisten-Congresses. S. 80—81.

Detta är sannolikt förklaringen till uppdragandet i våra dagar av den i sekler dolda »laglöshetens hemlighet». Detta är orsaken till framträdandet av nedan offentliggjorda »Sions Visers protokoll».

Enligt Hertzl's ord hava de »konfidentiella meddelandena om de viktigaste sakerna» blivit givna av honom åt »trenne aktade personer, nämligen överste Goldschmidt, sir Samuel Montegue och den hedervärde herr Singer». Av dessa tre »aktade» judar är sir Samuel Montegue f. n. krigsförnödenhetsminister hos vår bundsförvant England**), den »hedervärde herr Singer» känner varje rysk by, där det finnes en på avbetalning såld Singer-symaskin. Endast »överste» Goldschmidt är tillsvidare för ryssar okänd.

Och nu, låtom oss övergå till »protokollen».

**) Sir Samuel Montegue blev utnämnd till krigsförnödenhetsminister efter lord Kitcheners tragiska och hemlighetsfulla död. I det tidningen „Еврейская Жизнь“ (Det judiska lifvet) i N:o 27 för den 10 juli 1916 tillkännager denna utnämning, skriver den: „Edvin Samuel Montegue är utnämnd till krigsförnödenhetsminister.“

.....

Protokoll, förda vid Sions Visers sammankomster.

Protokoll N:o 1.

Låtom oss utan alla fraser tala om betydelsen av varje tanke, låtom oss genom jämförelser och slutledningar belysa varje omständighet.

Därför vill jag formulera vårt system såväl ur våra som gojernas *) synpunkter.

Vi böra ihågkomma, att människor med dåliga instinkter finnas vida mera än goda sådana; därför uppnås de bästa resultat av deras styrande genom våld och skräck och icke genom akademiska resonemang. Varje människa strävar till makt, var och en skulle önska bliva diktator, om han endast kunde det, men få skulle därvid vara förmögna att uppoffra allas väl för att uppnå sitt eget.

Styrkans rätt. Vad är det, som har tyglat de vilda djur vi kalla människor? Vad har lett dem hittills?

I begynnelsen av samhällslivet underkastade de sig den råa och blinda styrkan, senare — lagen, som utgör samma styrka, endast maskerad. Härav drager jag den slutledning, att — enligt naturens lag — *rätten ligger i styrkan.*

Friheten endast en inbillning. Liberalismen. Den politiska friheten är en idé, men icke ett faktum.

*) Gojim — de kristna eller i allmänhet icke-judar.

Denna idé måste man kunna tillämpa, då det är nödvändigt att genom ett inbillat lockbete draga folkkrakterna till sitt parti, om detta senare har föresatt sig att störta ett annat, som innehar makten. Denna uppgift underlättas, om motståndaren själv smittas av frihetsidén, av den s. k. liberalismen, och för idéns skull ger efter i sin makt. Här visar sig då vår teoris överlägsenhet: de lössläppta regeringstyglarna gripas omedelbart enligt tillvarans lag och samlas i en ny hand, emedan den blinda folkmakten icke kan existera en enda dag utan ledare, och den nya makten intager endast den gamlas ställe, efter det den försvagats av liberalismen.

Guldet. Tron. Självestyrelsen. I vår tid har *guldets makt* intagit de liberala styrelsemännens plats. Det var en tid, då *tron* styrde. Frihetsidén är ouppfyllbar, emedan ingen kan begagna sig av den med måtta. Giv åt ett folk, om ock för en kort tid, självstyrelse, och denna skall övergå till självsvåld. Därefter uppstå inre stridigheter, vilka snart övergå till sociala slaktningar, i vilka staterna förbrinna och deras betydelse förvandlas till aska.

Kapitalets despotism. Utmattas riket i egna, inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vardera fallet kan det anses vara oåterkalleligen förlorat: det är i vår makt. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå, vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden.

Den inre fienden. Jag frågar den, som i sin liberala anda skulle säga, att ett sådant resonemang vore omoraliskt: om ett rike har två fiender och om det gentemot den yttre fienden är tillåtligt och icke anses vara omoraliskt att begagna vart stridssätt, som t. ex. att icke meddela fienden sina krigsplaner, att anfalla honom om natten eller med övermakt, så varför kan man kalla dylika medel i förhållande till den far-

ligare inre fienden, förstöraren av allmän ordning och välstånd, otillåtliga och omoraliska?

Folkmassan. Anarkin. Kan det sunda, logiska förnuftet räkna på att med framgång leda folkmassorna med tillhjälp av förnuftiga förmaningar och övertalningar under möjlighet av motsägelse, om ock förnuftsvidrig, men vilken kan förefalla det ytligt resonerande folket behagligare? Under inflytande av låga passioner, fördomar, seder, traditioner och sentimentala teorier giva sig människorna åt massorna och massornas människor åt partisplittringar, som förhindra varje överenskommelse t. o. m. på basen av fullt förnuftig förmaning. Varje folkmassans beslut beror på en tillfällig eller hopagiterad pluralitet, som iföljd av okunighet om de politiska hemligheterna fastställer ett absurt beslut, som sätter fröet till anarki i styrelsen.

Politiken och moralen. Politiken har ingenting gemensamt med moralen. En regent, som låter leda sig av moralen, är därför icke säker på sin tron. Den, som önskar regera, bör tillgripa list och hyckleri. Ädla folkegenskaper — uppriktighet och hederlighet — äro brister i politiken, emedan de störta regenter från tronen bättre och säkrare än den starkaste fiende. Dessa egenskaper kunna vara attribut för gojim-regeringarna; vi skola i intet fall ledas därav.

Den starkes rätt. Vår rätt ligger i styrkan. Ordet »rätt» är ett abstrakt begrepp, en på intet sätt bevisad tanke. Detta ord betyder endast: giv mig det jag önskar, på det jag därigenom får bevis på att jag är starkare än du!

Var börjar rätten? Var slutar den? I ett rike med en dålig organisation av makten, värdelösa lagar och en svag regent, försvagad genom en mängd rättigheter, som uppstått tack vare liberalismen, hämtar jag en ny rättighet — att med den starkes rätt störta mig över och nedslå alla existerande förordningar och föreskrifter, lägga vantarna på lagarna, omskapa alla institutioner och göra mig till herre över dem, som

överlämnat åt oss rätten av sin styrka, i det de avstått den frivilligt, liberalt.

Den frimurar = judiska oövervinneligheten. Nu, då varje välde vacklar, kommer vår makt att bliva oövervinneligare än varje annan, emedan den kommer att vara osynlig, tills den blir så fast, att ingen slughet är i stånd att undergräva den.

Ändamålet helgar medlen. Ur det tillfälliga onda, som vi nu äro tvungna att utöva, uppstår det goda av en orubblig regering, vilken återupprättar den regelrätta gången i folkexistensens mekanism, störd av liberalismen. Resultatet helgar medlen. Låtom oss fästa vår uppmärksamhet vid våra planer, icke så mycket på det goda och moraliska, som på det nödvändiga och nyttiga. Framför oss ligger en strategiskt utstakad plan, från vilken vi i intet fall böra avlägsna oss, utan att riskera tillintetgöring många seklers arbete.

Folkmassan är blind. För att utföra ändamålsenliga handlingar bör man taga i betraktande massornas låghet, ombytlighet, deras oförmögenhet att hålla ord och att förstå och högakta sitt eget livs villkor, sitt eget västånd. Man bör ha klart för sig, att massornas makt är blind, oförnuftig, oresonlig, lyssnande till höger och vänster. En blind kan icke leda blinda, utan att föra dem till avgrundens rand. Alltså, massornas individer, uppkomlingar av folket, om ock genialiskt kloka, men utan insikter i politiken, äro icke förmögna att uppträda som massornas ledare, utan att bringa hela nationen på förfall.

Politikens a. b. c. Endast den, som från barn-
domen uppfostrats till självhärskare, kan till fullo fatta de ord, som äro skrivna med politiska bokstäver.

Partikivet. Folket, överlämnat åt sig själv, d. v. s. åt uppkomlingar ur sin egen mitt, tillintetgör sig själv genom partistrider, som uppväckas av maktbegär och popularitetsjaktande, samt genom därav uppstående oordningar. Är det ens möjligt, att folkmassorna skulle kunna lugnt, utan rivalitet bedömma eller reda

sig med landets affärer, vilka icke få förblandas med personliga intressen? Äro de i stånd att försvara sig mot yttre fiender? Det är icke ens tänkbart, ty en plan, som är fördelad i så många delar, som det finns huvuden i folkhopen, förlorar sin enhetlighet, och därför blir den obegriplig och utförbar.

Den mest ändamålsenliga styrelseformen är självhärskarväldet. Endast hos en självhärskare kunna planerna utarbetas vidlyftigt tydliga, i ordningsföljd, fördelande allt i statsmaskinens mekanism. Härav måste man draga den slutledningen, att en ändamålsenlig styrelse, som skall vara till nytta för landet, bör koncentreras i händerna på *en* ansvarig person. Utan absolut despotism kan en civilisation icke existera, genomförd, icke av massorna, utan av deras ledare, vem han än må vara. Folkhopen består av barbarer, som visa sitt barbari vid varje tillfälle. Så snart folkmassan bemäktigar sig friheten, förvandlas den till anarki, vilken i sig själv är höjden av *barbari*.

Sprit. Klassicism. Liderlighet. Betrakten de av sprit överlastade djur, som förlorat förståndet av vin, vars obegränsade förtärande är givet samtidigt med friheten! Icke kunna vi tillåta oss och de våra att gå därhän . . . Gojim-folken äro bortkollrade genom spritdrycker, och deras ungdom har blivit förslöad af klassicismen och tidigt liderligt leverne, vartill våra agenter lockat den — informatorer, lakejer, guvernanter i rika familjer, bodbetjänter och andra, våra kvinnor i gojernas förlustelseinrättningar. Till dessa senare räknas s. k. »damer ur societeten», frivilliga efterföljerskor i liderlighet och lyx.

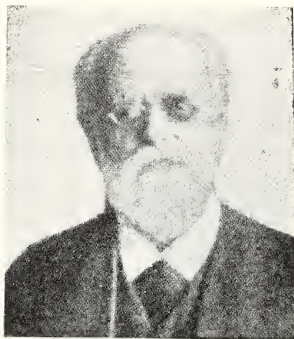
Den frimurar=judiska styrelsens princip och regler. Vår paroll är — styrka och hyckleri. Endast styrka segrar i politiska saker, isynnerhet om den är dold i de talanger, som äro nödiga för statsmän. Våld bör vara principen, och list och hyckleri — reglerna för regeringar, vilka icke ärna nedlägga sin krona inför fötterna på någon ny makt. Detta onda är det enda medlet att uppnå målet — det goda. Därför böra vi

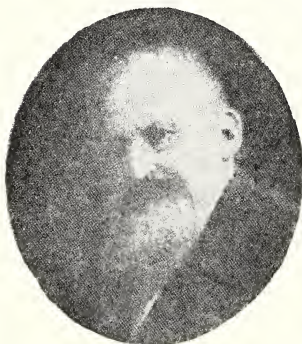
Theodor Herzl — jude.

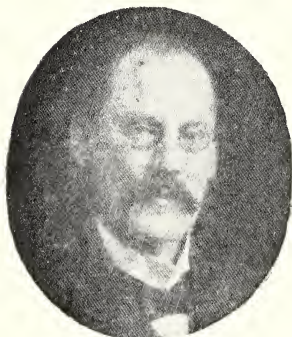
Isaac Cremier — jude.

Karl Kautsky — jude.

Eduard Bernstein — jude.

Oskar Cohn — jude.

icke rygga tillbaka för mutor, bedrägeri och förräderi, då de kunna tjäna till att föra oss till målet. I politiken bör man kunna taga annans egendom, utan att vackla, om vi därigenom vinna undergivenhet och makt.

Terrorn. Vårt rike, som följer den fredliga erövringsvägen, har rättighet att förbyta krigets färd mot mindre märkbara och mera ändamålsenliga dödsdomar, varmed man får underhålla terrorn, som tvingar till blind lydnad. Rättvis, men obeveklig stränghet är den verksamaste faktorn i statsmakten; icke endast för fördelens skull, utan även i pliktens namn, för segrers skull, böra vi hålla oss till ett program av våld och hyckleri. Beräkningens doktrin är lika så stark, som de medel den begagnar sig av. Därför är det icke så mycket genom själva medlen, som genom stränghetens doktrin vi komma att segra samt underkasta alla regeringar vår överregering *). Det är nog att man vet, att vi äro obevekliga, för att varje olydnad skall upphöra.

Frihet. Jämlikhet. Broderskap. Redan i forntiden utslungade vi bland folken orden: »frihet, jämlikhet, broderskap», otaliga gånger sedan dess upprepade ord av själlösa papegojor, som från alla håll flyga till dessa lockbeten. Med dem har välståndet i världen, den verkliga personliga friheten, förr så skyddad mot massornas tryck, förintats. Man skulle icke tro, att kloka, intelligenta gojer icke hava klargjort för sig den abstrakta beskaffenheten av de uttalade orden, att de icke hava märkt motsägelsen i deras betydelse och i deras förhållande till varandra, att de icke hava sett, att det i naturen icke existerar någon jämlikhet, icke kan finnas frihet, att själva naturen har fastställt olikhet i förstånd, karaktär och anlag ävensom beroendet av dess lagar, att de icke hava övervägt, att massan är en blind kraft, att uppkomlingar, valda av och ur massan för att styra, på politikens område äro lika

*) Jämför A. C. Schmakoff: „Международное Тайное Правительство“, Москва. 1912 г. („Den internationella hemliga regeringen.“)

blinda som den själv, att en invigd, om också enfaldig, kan styra, varemot en icke invigd, vore han ock ett geni, begriper intet i politiken — allt detta har förbi-setts av gojerna.

Principen i en dynastisk regering. Och det oaktat grundade sig härpå den dynastiska regeringen; fadern överlämnade åt sonen kändedomen av de politiska affärernas gång, så att ingen skulle känna den utom medlemmarna av dynastin och därför icke heller kunna yppa den för det styrda folket. Under tidernas lopp har meningen med det dynastiska överlåandet av politikens verkliga innebörd gått förlorad, vilket har länt vår sak till framgång.

Tillintetgörandet av gojim=aristokratin privilegier. På alla håll i världen hava orden »frihet, jämlikhet och broderskap» ställt i våra led genom våra blinda agenter hela legioner, vilka med jubel burit våra fanor. Likväl äro dessa ord maskar, som undergrävt gojernas välstånd, överallt tillintetgjort fred, lugn, solidaritet, i det de förstört alla deras rikens grundvalar. Framdeles fån I se, att detta har tjänat till vår triumf: *detta har givit oss möjlighet bl. a. att få den viktigaste triumf på hand — upphävandet av privilegier eller m. a. o. grunden för gojim-aristokratin, vilken var folkens och ländernas enda försvar mot oss.*

Den nya aristokratin. På ruinerna av den forna och medfödda aristokratin hava vi ställt i spetsen för all intelligens-aristokrati — penningens. Denna nya aristokratis värdesättning hava vi lagt i den av oss beroende rikedomens samt i den av våra vise utbildade vetenskapen.

Psykologisk beräkning. Vår seger har underlättats ännu därigenom, att vi i relationer med för oss behöfliga personer alltid hava spelat på det mänskliga förståndets känsligaste strängar — på beräkning, begär, på människans omätliga materiella behov; och de uppräknade mänskliga svagheter äro, till och med tagna var för sig, i stånd att döda initiativet, i det de över-

lämna folk till köparens av deras verksamhet förfogande.

Frihetens abstraktion har gjort det möjligt att övertyga massorna om att regeringarna icke äro annat än förvaltare hos landets egare — folket, och att man därför kan byta desamma som man byter handskar.

Statsöverhuvudenas avsättlighet har överlämnat dem i våra händer och gjort dem till våra lekdockor.

Protokoll N:o 2.

Ekonomiska krig äro grunden till det judiska övertäldet. För oss är det nödvändigt, att kriget om möjligt icke resultera i territoriella vinningar. Detta överför kriget på ekonomisk grund, varigenom nationerna i vår hjälp se styrkan av vårt herravälde, och under sådana förhållanden göras båda de krigförande parterna beroende av vår internationella agentur, vilken eger miljoner ögon, ofördunklade av några som helst hinder. Då komma våra internationella rättigheter att utplåna de nationella i den egentliga betydelsen av rätt.

Den synliga administrationen och de »hemliga rådgivarne». Administratorerna, valda av oss bland folkets led och beroende av dessas slaviska böjelser, äro icke skickade att regera, varför de lätt göras till marionetter i vårt spel, i händerna på våra genialiska och lärda rådgivare-specialister, vilka från den tidigaste barndomen blivit uppfostrade till att styra hela världen. Som det är eder bekant, hava dessa våra specialister förvärvat sig nödiga kunskaper i regerandets konst ur våra politiska läror, ur historiens erfarenheter, ur iakttagelser över varje företeelse i det dagliga livet. Gojerna låta icke leda sig av de praktiska resultaten av opartiska, historiska iakttagelser, utan av teoretisk rutin, blottad på varje kritik av dess resultat. Därför behöva vi icke taga dem med i beräkningen — de

må gärna tillsvidare förlusta sig eller leva i hoppet på nya förlustelser eller på minnet av upplevda sådana. Må de anse det för det förnämsta, som vi hava inspirerat dem att anse vara vetenskapens (teorins) sista ord. I detta syfte uppväcka vi ständigt genom pressen blint förtroende till desamma. Gojernas intelligenser skola yvas över sina kunskaper, utan att dock logiskt granska dem, de skola genomdriva alla ur vetenskapen hemtade teorier, uppkonstruerade av våra agenter i ändamål att uppfostra sinnena i för oss behöflig riktning.

De förstörande lärornas framgångar. Tron icke, att våra påståenden endast äro prat: fästen eder uppmärksamhet vid de av oss arrangerade framgångarna för darwinismen, marxismen, nietscheismen. Dessa lärorens upplösande verkan på gojernas sinnen bör, åtminstone för oss, vara ögonskenlig.

Anpassning i politiken. Vi måste räkna med de samtida folkens tänkesätt, karaktärer och tendenser för att icke begå misstag i politiken och i styrandet av administrativa institutioner. Vårt system, vars mekanisms delar man kan ordna olika, beroende på folktemperamentet, som vi möta på vår väg, kan icke hembära segern, om icke dess praktiska tillämpning kommer att grunda sig på det förflutnas erfarenheter i förbindelse med det närvarande.

Pressens roll. *De nuvarande regeringarna hava i sina händer en storartad makt, vilken skapar tanke-riktningen hos folket — det är pressen.* Pressens roll är s. a. s. att påvisa nödvändiga krav, framföra folkets klagan, uttrycka och skapa missnöje. I pressen personifieras frispråkighetens triumf. Men regeringarna hava icke förstått att begagna sig av denna makt — *och den har kommit i våra händer.* Genom den hava vi vunnit makt och inflytande, medan vi själva stannat i skuggan; tack vare pressen hava vi tagit guldets i våra händer, oaktat vi nödgats taga det genom strömmar av blod och tårar.

Guldets värde och värdet af judiska offer.

Vi hava köpt oss fria, genom att offra många av vårt folk. Men vart offer från vår sida kostar tusende gojer inför Gud.

Protokoll N:o 3.

Den Symboliska Ormen och dennes betydelse.

I dag kan jag meddela eder, att vi stå blott några steg från målet. Det återstår blott en liten vägsträcka, och hela vår tillryggalagda väg är färdig att sluta den *Symboliska Ormens* cirkel. Då denna krets blir sluten, komma alla europeiska riken att omslutas av den som i ett skruvstäd.

Den konstitutionella vågens vacklande. Terrorn i slotten.

Den samtida konstitutionella vågen faller inom kort, emedan vi reglerat den utan noggrannhet, för att hindra den att komma i jämvikt, innan dess stöd blivit utslitet. Gojerna hava antagit, att de smitt den tillräckligt fast, och vänta allt, att vågen skall komma i jämvikt. Men stödet — de regerande — är undanskymt av sina representanter, vilka göra dumheter, i det de låta sig hänföras av sin okontrollerbara och oansvariga makt. För denna sin makt hava de att tacka terrorn, som behärskar slotten. Då regenterna icke kunna närma sig sitt folk, intränga i dess krets, kunna de icke komma överens med folket och befästa sig emot de maktlystna. Den seende, regerande makten och den blinda folkmakten, vilka av oss äro afskilda från varandra, hava förlorat varje betydelse, ty skilda från varandra, äro de maktlösa som den blinde utan käpp.

Makten och ärelystnaden. För att förleda de maktlystna till maktmissbruk hava vi rest alla krafter mot varandra, i det vi utvecklat deras liberala tendenser till oberoende. I denna riktning hava vi uppeggat all företagsamhet, hava beväpnat alla partier och hava ställt makten som en skottafla för all slags ambition. Vi hava för-

vandlat rikena till arenor för oroligheter och uppror. Ännu något litet, och oroligheter, fallissement uppstå överallt . . .

De parlamentariska pratmakarne. Pamfletter. Missbruk av makten. Outtröttliga pratmakare hava förvandlat alla parlamentariska och administrativa sammanträden till oratoriska tävlingar. Oförsynta tidnings-skrivare, ogenerade pamflettförfattare anfälla dagligen den administrativa personalen. Missbruk av makten skall komma alla institutioner på fall, och allt kommer att ramla under de rasande massornas slag.

Det ekonomiska slaveriet. »Folkets rättigheter.» Folken äro fastare fjättrade vid tungt arbete genom fattigdom, än de vore det genom slaveri eller livegenskap; från dessa kunde man på ett eller annat sätt befria sig, man kunde försona sig därmed, men från nöden kunna de icke lösgöra sig. Vi hava infört i konstitutionerna rättigheter, vilka för massorna bliva fingerade, men icke verkliga rättigheter. Alla dessa s. k. »folkets rättigheter» kunna endast existera i inbillningen, men aldrig i praktiken. Vad betyder det för proletärenkroppsarbetaren, böjd över sitt tunga arbete, nedtryckt av sin svåra lott, att pratmakarne få rättighet att skrävla, tidningsskrivarne rättighet att skriva allt möjligt dravel jämsides med allvarliga saker, om en gång proletären icke har annan fördel av konstitutionen än de ynkliga smulor vi slänga till dem från vårt bord, för att de rösta till förmån för våra intressen och våra kandidater, för våra agenter? Republikanska rättigheter för fattigman — äro en bitter roni, ty nödvändigheten av så gott som dagligt arbete hindrar honom att verkligt begagna sig därav, men i stället berövar den honom garantin av en ständig och säker arbetsförtjänst, i det han göres beroende av arbetsgivarnes eller kamraternas strejker.

Skinneriet och aristokratin. Folket har under vår ledning tillintetgjort aristokratin, vilken var dess naturliga försvarare och försörjare för sin egen fördels

skull, oupplösligt förenad med folkvälståndet. Nu, med aristokratins tillintetgörelse, har folket råkat ut för skinneriet av hastigt rikblivna kanaljer, vilka skoningslöst klavbundit arbetarne.

Frimurar-judarnas armé. Vi uppträda som arbetarens räddare från detta ok, då vi erbjuda honom inträde i leden av vår armé — av socialister, anarkister, kommunister, vilka vi alltid *giva understöd*, skenbart följande de broderliga reglerna av allmäntmänsklig solidaritet i vårt *sociala frimureri*. Aristokratins, som hade rätt att begagna sig av den arbetande klassens arbete, var intresserad av att arbetarne voro mätta, friska och kraftiga. Vi äro intresserade af motsatsen — *av gojernas degeneration*.

Gojernas degeneration. Vår makt ligger i kronisk hunger och svaghet hos arbetaren, emedan han genom allt detta bindes vid vår vilja, då han i sin styrka finner varken kraft eller energi att motsätta sig den.

Hungern och kapitalets rätt. Hungern befäster kapitalets rättigheter över arbetaren säkrare än den rätt, som den lagliga, regerande makten givit aristokratins. Genom hungern och därav uppkommande avundsjuka och hat leda vi folkmassorna, och med deras händer utrota vi dem, som hindra oss på vår väg.

Folkmassan och »världshärskarens kröning».
Då tiden är inne för vår världshärskare att låta kröna sig, komma dessa händer att bortsopa allt, som kunde vara till hinder.

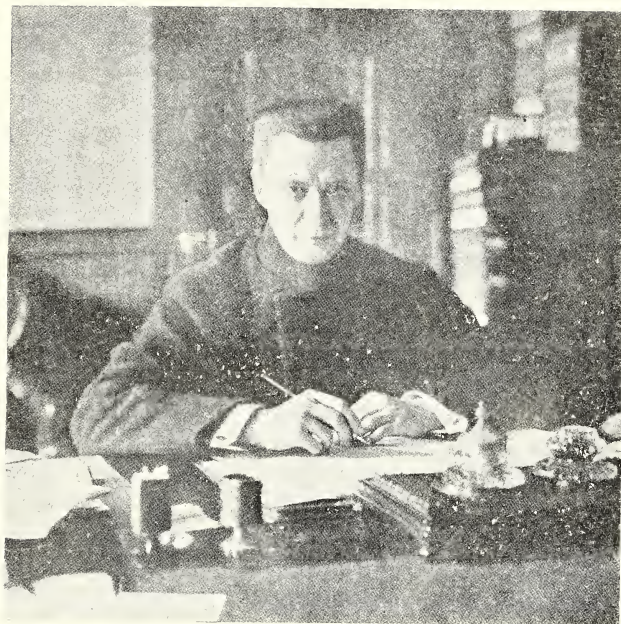
Huvudämnet i programmet för de blivande frimurarfolkskolorna. Gojerna hava avvänt sig från att tänka utan våra vetenskapliga råd. Därför se de icke den trängande nödvändigheten i det, som vi, då vårt rike kommer, skola hålla på, utan att vika en folkbredd åt sidan, nämligen *att man i folkskolorna bör lära en enda sann vetenskap, den förnämsta av alla*

— *vetenskapen om organisation av det mänskliga livet, av det sociala tillståndet, som kräver en fördelning av arbetet, och följaktligen indelning av människorna i klasser och stånd.* Det är nödvändigt, att alla må veta, att *jämlikhet icke kan finnas i följd av skillnaden mellan olika verksamheters bestämmande*, att den, som genom sin handling komprometterar ett helt stånd, icke kan svara inför lagen på samma sätt, som den, vilken icke förnärmar någon annans än sin egen heder.

Hemligheterna av den sociala organisationens vetenskap. *Den sociala organisationens rätta vetenskap, i vars hemligheter vi icke tillåta gojerna blicka, skulle visa alla, att plats och arbete böra bevaras inom bestämda kretsar, för att icke bliva källan till mänskligt elände i följd av olikformighet mellan uppfostran och arbete.* Vid inlärandet av denna vetenskap komma folken frivilligt att underkasta sig makten och den av densamma ordnade styrelseformen i staten. Under det nuvarande tillståndet hos vetenskapen och den av oss skapade riktningen hyser folket blint troende det tryckta ordet och besjälaf av förvillelser, i sin okunnighet fiendskap till alla stånd, vilka det anser stå öfver sig, ty det känner icke betydelsen av varje samhällsklass.

Den allmänna ekonomiska krisen. Den ovan nämnda fiendskapen ökas ännu mera på grund av den *ekonomiska krisen*, vilken kommer att förhindra alla börsaftal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som h. o. h. är i våra händer — åstadkommit *en allmän ekonomisk kris, kasta vi ut på gatorna hela massor av arbetare samtidigt i alla länder i Europa.* Dessa massor skola med förnöjelse utgjuta deras blod, vilka de i sin okunnighet avunda allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra.

»De våras» *säkerhet.* *De våra komma de icke att röra, emedan stunden för anfallet är oss känd,*

Kerenskiy — halvjudе.

*Schmidt, ledaren av Pantelejmon-revolten
— halvjudе.*

och av oss skola åtgärder vidtagas för de våras säkerställande.

Frimureriets despotism — förnuftets makt.

Vi hava övertygat alla, att progressen för gojerna till förnuftets herravälde. Vår despotism blir även sådan, ty den förstår att genom förnuftig stränghet dämpa alla oroligheter, utrota liberalismen ur alla institutioner.

Förlusten av frimurarledaren och «den stora franska revolutionen». Då folket märkte, att man i frihetens namn gjorde eftergifter och visade undseende, föreställde det sig, att det var härskare och kastade sig över makten, men som varje blind stötte det naturligtvis på en hop hinder, *sökte fåfängt finna en ledare, förstod icke att återvända till det förra och nedlade sin fullmakt inför våra fötter.* Påminnen eder franska revolutionen, åt vilken vi givit benämningen »den stora»; hemligheten av dess tillkomst är oss väl bekant, ty den är uteslutande våra händers verk.

Sedan dess föra vi folket från den ena missräkningen till den andra, för att det skall avstå även från oss till förmån för en *härskar despot av Sions blod, vilken vi uppfostra för världen.*

Orsaken till frimureriets osårbarhet. *För närvarande äro vi som en internationell kraft osårbara, emedan vi, om vi anfallas, finna stöd i andra riken.* Gojim-folkens bottenlösa nedrighet, kryperi för makten, obarmhärtighet mot svagheter, skoningslöshet mot förseelser och nedlåtenhet mot förbrytelser, ofördragssamhet mot motsägelser i en fri organisation, tålmodighet ända till martyrskap inför en djärv despotisms övervåld — se där vad som medverkar till vår oavhängighet. De tåla och lida av de nutida premiärerna-diktatorerna missbruk, för vilka de skulle halshugga tjugu konungar.

De hemliga frimuraragenternas roll. Huru skall man förklara en dylik företeelse, en sådan brist på följdriktighet hos folkmassorna i anseende till hän-

delser, som det tyckes, av samma slag? Denna företeelse förklaras sålunda, att diktatorerna viska i folkets öra genom sina agenter, att de genom sina missbruk skada staterna för ett högre mål — uppnåendet av folkets väl, deras internationella broderskap, solidaritet och jämlikhet. Naturligtvis tala de icke om att detta kan ske endast under vår spira.

Ja, folket dömer dem, som hava rätt, och frikänner de skyldiga, inbillande sig, att det kan göra allt vad det vill. Tack vare denna villfarelse tillintetgör folket all rättsordning och skapar oordning vid varje steg.

Friheten. Ordet »frihet» framkasta samhällsorganisationer i kampen med varje makt, t. o. m. den gudomliga och naturens. Det är därför som vi, då vi komma till herraväldet, måste utesluta detta ord ur mänsklighetens lexikon, som en princip av den djuriska styrkan, vilken förändlar folkmassan till blodtörstiga vilddjur.

Det är visst så, att dessa djur insomna varje gång de hava druckit sig mätta av blod, och därvid är det lätt att slå dem i bojor. Men om man icke ger dem blod, sova de icke, utan strida.

Protokoll N:o 4.

Republikens stadier. Varje republik genomgår flere stadier. Det första av dem kan jämföras med de första dagarna av en blinds vanvett, det andra yttrar sig i demagogi, varav födes anarki, som oundvikligen leder till despotism, men icke till en laglig och därför ansvarig, utan till en osynlig och anonym despotism, fullt ut lika känbar som vilken som helst hemlig organisations. Den handlar så mycket oförsyntare, som den opererar bakom ryggen på alla möjliga agenter. Ett ombyte av dessa agenter skadar ingalunda, utan tvärtom understöder det den hemliga makten, vilken tack vare detta ombyte befrias från nödvändig-

heten att slösa sina medel på belöningar åt mångåriga tjänare.

Det yttre frimureriet. Vem eller vad är i stånd att störta en osynligt kraft? Vår kraft är just en sådan. *Det yttre frimureriet* tjänar de blinde till täckmantel för denna kraft och dess ändamål, men dess verksamhetsplan, t. o. m. dess vistelseort, förblir för folket ständigt okänd.

Friheten och tron. Men friheten kunde även bli oskadlig och existera i statshushållningen utan men för folkens välfärd, om den skulle hålla sig till principen av tron på en Gud, på människosläktets brödraskap, hålla sig oberoende av tanken på jämlikhet, som själva naturlagarna motsäga, i det de fastställt principen, att den ena skall lyda under den andra. Med en sådan tro skulle folket styras genom församlingens förmynderskap och skulle undergivet och milt låta leda sig av sin själasörjare, lydande Guds rådslag här på jorden. Det är därför *vi nödvändigt måste upprifva tron, utrota ur gojernas sinne själva principen om Gud samt utbyta den mot aritmetiska beräkningar och materiella fordringar.*

Den mellanfolkliga konkurrensen i handel och industri. Spekulationens roll. För att gojerna icke måtte hinna tänka och observera, *får man locka dem bort till handeln och industrin. På så sätt komma alla nationer att söka sina egna fördelar, och i kampen därom märka de icke sin gemensamma fiende.* Men för att friheten måtte helt upplösa och ruinera gojim-samhällena, bör man ställa industrin på *spekulationens grund.* Detta tjänar därtill, att det, som genom industrin tages ur jorden, icke stannar i industrins händer, utan övergår till spekulation, d. v. s. i våra kassar.

Guldets kult. Den spännande kampen om företräden, framgångar i det ekonomiska livet skapa, ja, hava redan skapat besvikna, kalla och hjärtlösa sam-

hällen. Dessa samhällen hysa djup avsky för den högre politiken och religionen. Deras rättesnöre blir endast beräkning, d. v. s. guldets, vilket de kunna egna en verklig kult för de materiella njutningar det kan giva. Då, icke för att tjäna det goda, icke ens för rikedomens skull, utan uteslutande av hat och avund gentemot privilegierade, följa de lägre gojim-klasserna efter oss i kampen mot våra konkurrenter om makten — gojim-intelligensen.

Protokoll N:o 5.

En sträng centralisering av styrelsen. Vilken form av administrativ styrelse kan man giva samhällen, där besticklighet har inträngt överallt, där man förvärvar rikedomar genom skickligt utförda, skurkaktiga avtal, där självsväld härskar, där moralen uppehålls med straffmedel och stränga lagar, men icke enligt frivilligt antagna principer, där känslorna för fäderneslandet och religionen äro utplånade genom kosmopolitiska doktriner? Hurudan styrelseform bör man giva dessa samhällen, om icke den despotiska, vilken jag längre fram skall beskriva för eder? Vi skola skapa en sträng centralisering av styrelsen för att kunna taga alla samhällskrafter i våra händer. Vi skola reglera på mekaniskt sätt alla det politiska livets handlingar av våra undersåtar genom nya lagar. Dessa lagar skola successit upphäva tidigare, af gojim medgivna eftergifter och friheter, och vårt herravälde skall utmärka sig genom en så stort anlagd despotism, att det blir i stånd att när som helst och var som helst övrumpla motsträviga och missnöjda gojer.

Man skall möjligen, påstå, att despotismen, varom jag talar, icke överensstämmer med den nutida progressen, men jag skall bevisa eder motsatsen.

De vägar, på vilka frimureriet tillskansar sig makten. Under de tider, då folken sågo upp till

regenterna som till den Gudomliga viljans rena uppenbarelser, underkastade de sig utan knot sina självhärskande monarker, men från den dag vi ingivit dem tanken på egna rättigheter, hava de börjat betrakta de regerande som vanliga dödliga. Smörjelsen genom det Gudomliga valet har fallit i folkets ögon från konungarnas hjässor, och då vi berövat folket tron på Gud, har maktens styrka blivit utkastad på gatan till hopens förfogande samt upptagen av oss.

Dessutom tillhör oss konsten att leda massorna och personligheterna genom skickligt uttänkta teorier och fraseologier, genom regler för samfundslivet och allehanda andra finter, om vilka gojerna icke ega något begrepp, genom det speciella i vår administrativa förmåga, uppfostrad för analys, observation och sådana finesser i kombinationer, vari vi icke hava några medtävlare, ävensom genom uppgörandet av planer för politiska handlingar och sammanslutningar. Endast jesuiterna kunde häri tävla med oss, men vi hava förstätt diskreditera dem inför den korttänkta massan, då deras organisation är synlig, medan vi med vår organisation hava stannat i skuggan. För övrigt är det icke likgiltigt för världen, vem som blir dess herre — katolicismens överhuvud eller vår despot av Sions blod?! För oss, det utvalda folket, är det långt ifrån likgiltigt.

Orsaken varför rikena icke komma överens.

För en tid kunde en världskoalition mellan gojerna komma till rätta med oss, men mot detta håll äro vi säkerställda, tack vare de djupa rötter av oenighet mellan dem, vilka numera äro omöjliga att upprycka. Vi hava ställt emot varandra gojernas personliga och nationella beräkningar, religions- och rashat, uppammat av oss i deras hjärtan under loppet av tjugu århundraden. Tack vare allt detta får icke en enda stat understöd, emedan var och en kommer att tro, att en sammanslutning emot oss är ofördelaktig för honom själv. Vi äro alltför starka — med oss får man ännu uppgöra räkningen. *Makterna kunna icke ens ingå*

*obetydliga överenskommelser utan att vårt inflytande hemligen spelar in. *)*

Judarna — Guds utvalda. *Per Me reges regnant* — »genom Mig regera konungarna». Och profeterna hava sagt oss, att vi äro utvalda av Gud själv för herraväldet över hela jorden. Gud har förlänat oss geni, på det att vi måtte kunna fullborda vår uppgift. Om det skulle finnas ett geni i motståndarens läger, skulle han ännu kunna upptaga kampen mot oss, men en främling går icke upp emot en gammal inföding: kampen mellan oss skulle bliva skoningslös, sådan världen ännu icke skådat. Dessutom skulle deras geni komma för sent.

Guldet — riksmekanismens drivkraft. Alla riksmekanismens hjul röra sig genom den drivkraft, som befinner sig i våra händer, och denna drivkraft är — guldet. Den av våra vise uttänkta vetenskapen om den politiska ekonomin tillerkänner kapitalet härskarvärdigheten sedan långa tider tillbaka.

Monopolet i handel och industri. För att kapitalet skall kunna verka utan hinder, är det nödvändigt att erhålla frihet för monopol i handel och industri, något, som redan genomdrives av en osynlig hand i alla världsdelar. En sådan frihet ger politisk makt åt industriidkarne, och detta länder folket till men. Nu för tiden är det viktigare att avvärja folken än att sända dem i krig, det är viktigare att begagna sig av de sjudande passionerna till vår fördel än att släcka dem, viktigare att bemäktiga sig och tolka andra tankar på sitt sätt än att undertycka dem.

Kritikens betydelse. *Vår styrelses förnämsta uppgift består i att försvaga den allmänna meningen*

*) Det är numera icke hemligt, utan öppet. Vem står öppet i spetsen för de europeiska styrelserna? *Judarna!* I Österrike Ehrenthal, i Tyskland — Bethmann-Hollweg, i Italien Luzzato och Roms borgmästare Nathan — alla judar. T. o. m. i Ryssland är juden Sliosberg juriskonsul i inrikesministeriet.

genom kritik, avvänja mänskligheten från allt begrundande, som framkallar motstånd, och inriktade dess förståndskrafter på tomma vältalighetsskärmytslingar.

Inrättningar »för syns skull». I alla tider hava folken likasom individerna tagit ord för handling, emedan de nöja sig med det, som visas, sällan märkande, om i det allmänna livet uppfyllelse följer på löfte. Därför inrätta vi allehanda institutioner för syns skull, vilka värtaligt skola bevisa sina välgärningar till förmån för framåtskridandet.

Leda vid talträngdhet. Vi skola antaga alla partiers och riktningars liberala fysionomier samt giva en sådan fysionomi åt *folktalarne, vilka genom outtömlig talträngdhet böra ingiva människorna leda vid tal och avsky för talare.*

Huru skall man taga den allmänna meningen i sina händer? För att taga den allmänna meningen i sina händer, bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll framkastar alla möjliga motsäggande tankar, till dess att gojerna förlora sig i denna labyrinth samt inse, att det bästa är att icke ega någon mening alls i politiska frågor, i vilka allmänheten icke behöver vara invigd, emedan endast den bör vara invigd däri, som leder samhället. Detta är den första hemligheten.

Den andra för styrelsens framgång nödvändiga hemligheten består däri, att till den grad öka folk- och samhällslytena — vanor, passioner, samhällslagar — att ingen blir i stånd att utreda detta kaos och människorna i följd härav upphöra att förstå varandra. Denna taktik förhjälp oss dessutom till att så kiv och split partierna emellan, splittra alla kollektiva krafter, vilka ännu icke vilja underkasta sig oss, och stäcka vart personligt initiativ, som på något sätt kunde hindra vår sak.

Betydelsen av det personliga initiativet. *Ingenting är farligare än det personliga initiativet.* Om

det är genialiskt, kan det göra mera än en miljon människor, bland vilka vi utsått split. Vi böra leda uppfostran av gojim-samhällena så, att i varje fall, där det kräves initiativ, folken stå modfälda i hopplös vanmakt. Ansträngningen, som härflyter ur handlingsfriheten, försvagar krafterna, då den kolliderar med en främmande frihet. Härav uppstå svåra moraliska stötar, missräkningar, motigheter.

Överregeringen. *Genom allt detta uttrötta vi gojerna så, att vi tvinga dem att erbjuda oss den internationella makten, vilken utan att nedriva kan omfatta alla statsmakter i världen och bilda en Överregering.* I stället för de nuvarande regenterna komma vi att skapa en skräckbild, som kommer att nämnas Överregerings-administration. Dess armar komma som griplor att sträckas åt alla håll, med en så kolossal organisation, att den icke kan undgå att kuva alla folk.

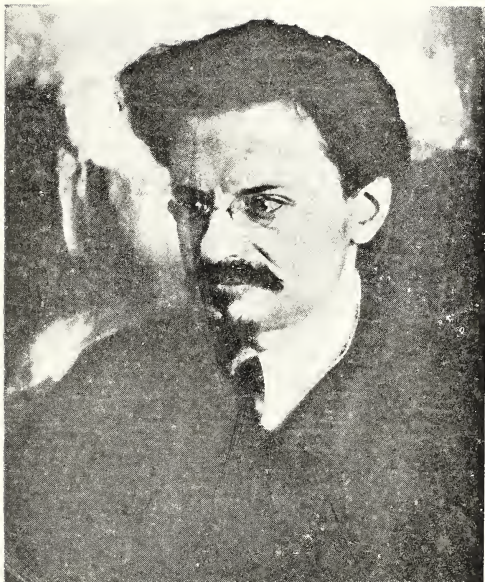
Protokoll N:o 6.

Monopolen och gojim-förmögenheternas beroende av dem. *Snart skola vi organisera enorma monopol — reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojim-förmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den polifiska katastrofen.*

Herrar ekonomister, här närvarande, överbägen betydelsen av denna kombination!

Med alla tillbudsstående medel böra vi utveckla betydelsen av vår Överregering, utgivande den som beskyddare och belönare för alla dem, som frivilligt underkasta sig.

Aristokratins jordbesittning. *Gojernas aristokrati som politisk makt har ävlidit — med den hava vi inga ouppgjorda räkningar längre. Men som innehavare av jord är den oss skädlig därigenom, att den kan vara själständigt i sina livsbehov. Vi böra där-*

Trotskij (Bronstein) — jude.

Sinovjev (Apfelbaum) — jude.

för göra allt, vad i vår förmåga står, för att beröva den dess jord.

Jordens skuldbörda. Därtill är det bästa medlet höjandet av jordskatterna — skuldsättningen av jorden.

Dessa medel hålla jordegandet ovillkorligen i betryckt tillstånd.

Då aristokraterna genom ärftlighet icke kunna nöja sig med litet, ruinera de sig snart.

Handel, industri och spekulation. *Samtidigt böra vi starkt understöda handel och industri och i synnerhet — spekulationen, vars roll är att utgöra en motvikt till industrin. Utan spekulation förökar industrin privata förmögenheter samt tjänar till höjande av jordbruket, i det den befriar jorden från skuldbelastning, grundad på lån från jordbruksbanker. Industrin bör draga från jorden både arbetskraft och kapital och genom spekulationen överlämna i våra i händer alla världens kapital samt på så sätt driva alla gojer till proletärerens led. Då komma gojerna att böja sig inför oss för endast för rättigheten att existera.*

Lyxen. För att ruinera gojim-industrin skola vi utsläppa spekulationen till hjälp det av oss bland gojerna starkt utvecklade behovet av lyx, en allt uppslukande lyx.

Höjandet av arbetslönerna och fördyrandet av nödvändighetsartiklarna. *Låtom oss höja arbetslönerna, vilket likväl ingalunda är till något gagn för arbetarne, ty samtidigt fördyra vi nödvändighetsartiklarna, som om det vore en följd af jordbrukets och boskapskötselns förfall. Ja, dessutom skola vi skickligt undergräva produktionskällorna, vänjande arbetarne vid anarki och dryckenskap samt vidtagande alla åtgärder för att från jorden driva alla gojernas intelligenta krafter.*

Den hemliga meningen i propagandan för de ekonomiska teorierna. För att den verkliga innebörden af vår politik icke skall varsnas i förtid av

gojerna, skola vi dölja den under masken av en human strävan att tjäna de arbetande klasserna och de stora ekonomiska principerna, varför våra ekonomiska teorier driva en verksam propagandä.

Protokoll N:o 7.

Ändamålet med de intensiva rustningarna. Intensiteten av rustningarna, ökandet av polisstaten — allt detta utgör nödvändiga kompletteringar till de ovan framlagda planerna. Det är nödvändigt att komma därefter, att det utom oss i alla stater endast finnes en massa proletärer, några oss tillgivna miljonärer, polismenskap och soldater.

Oroligheter, stridigheter och fiendskap i hela världen. I hela Europa och med tillhjälp av dess förbindelser även på andra kontinenter måste vi åstadkomma stridigheter och fiendskap. Däri ligger en dubbel fördel.

För det första hålla vi därigenom alla länder i respekt, vilka väl veta, att vi efter gottfinnande äga makt att åstadkomma oroligheter eller återinföra ordning. Alla dessa länder hava vant sig vid att se i oss ett nödvändigt ont.

För det andra tilltrassla vi genom intriger alla trådar, dragna av oss till alla regeringskabinett genom *politik, ekonomiska avtal eller skuldförbindelser*. För att uppnå detta måste vi väpna oss med slughet och ränkfullhet under förhandlingarna och aftalen, men i det, som kallas »det officiella språket», böra vi hålla en motsatt taktik och visa oss hederliga och medgörliga. På så sätt komma gojernas folk och regeringar, dem vi lärt att endast se den synliga sidan av det, som vi förelägga dem, att betrakta oss som välgörare och människosläktets räddare.

Brytandet af gojernas motstånd genom krig och allmänt världskrig. *Varje motstånd måste vi*

vara i stånd att bemöta med krig genom grannarna till det land, som vågar motsätta sig oss, men om även vår fiendes grannar ämna ställa sig kollektivt emot oss, så skola vi svara med allmänt världskrig.

Hemlighetsfullhet — framgång i politiken. Den huvudsakliga framgången i det politiska livet betingas av hemlighetsfullheten i de politiska operationerna: ordet bör icke stämma överens med diplomatens handlingar.

Pressen och den allmänna meningen. Vi måste tvinga gojim-regeringarna till verksamhet till förmån för den av oss i vidsträckt mått uttänkta plan, som redan närmar sig det önskade slutet, genom den *allmänna meningen, i hemlighet inspirerad av oss med tillhjälp av den s. k. »stormakten» — pressen, som på få undantag när, vilka alldeles kunna lämnas ur räkningen, helt är i våra händer.*

Amerikanska, kinesiska och japanska kanoner. Med ett ord, för att resumera vårt system för tyglande av gojim-regeringarna i Europa, demonstrera vi för en av dem vår makt genom attentat, d. v. s. genom *terror*, och alla tillsammans, om man kunde tänka sig möjligheten att de samfällt reste sig mot oss, svara vi med *amerikanska, kinesiska eller japanska kanoner.**)

Protokoll N:o 8.

Tvetydigt begagnande av den juridiska rätten. Vi måste försäkra oss om alla vapen, varav våra motståndare kunde begagna sig emot oss. Vi måste

*) Det allmänna världskriget har redan börjat; de japanska kanonernas åskor hava vi redan hört, Amerikas hjälp med penningar och Portsmouth-freden hava vi sett. Ännu hava vi icke sett öppen, samfällid handling av Amerika, Kina och Japan, men av några sympton kan man förutse även en sådan koalition.

P. S. Jag ber läsaren fästa sin uppmärksamhet vid att „Protokollen“ voro i min ego före japanska kriget.

Förf:s anm.

uppsöka de mest fintliga uttryck i Europas juridiska lexikon, rättfärdigande eventuella resolutioner, vilka kunde synas i högsta grad djärva eller orättvisa, emedan sådana resolutioner måste affattas så, att de förefalla som de högsta moraliska regler av juridisk karaktär.

Frimurarstyrelsens medarbetare. Vår styrelse bör omgiva sig med civilisationens alla krafter, bland vilka den kommer att röra sig. Den omgiver sig med tidningsskrivare, jurister-praktikanter, administratörer, diplomater och slutligen med folk, som fått en högsta utbildning i våra *speciella skolor*.

Speciella skolor och en högsta bildningsanstalt.

Dessa personer skola ega kännedom om alla hemligheter i det sociala livet, de skola känna alla tungomål, sammanställda med politiska bokstäver och ord, de skola vara förtrogna med alla den mänskliga naturens avsidor, känna alla dess svaga strängar, för att kunna spela på dem. Dessa strängar äro — gojernas förnuftsriktning, deras intensioner, brister, laster och egenskaper, differenser mellan klasser och stånd. Det är tydligt, att de genialiska medarbetarne i vår styrelse, om vilka jag talar, icke komma att utväljas bland gojerna, vilka äro vana att uppfylla sitt administrativa arbete utan att hängiva sig åt tanken på vad därmed bör uppnås, utan att tänka på vartill det är nödigt. Gojernas administratörer underskriva papper, utan att läsa dem, tjäna för vinnings skull eller av ärelystnad.

Ekonomister och miljonärer. Vi skola omgiva vår styrelse med en hel värld av ekonomister. Det är därför som de ekonomiska vetenskaperna utgöra det förnämsta undervisningsämnet för judarna. En hel plejad av bankirer, industriidkare, kapitalister och *huvudsakligast miljonärer*, emedan i själva verket allt kommer att avgöras med siffror.

Åt vem anförtro de ansvarsfulla posterna i regeringen? För en tid, medan det ännu icke är

ofarligt att anförtro de ansvarsfulla posterna i våra riken åt våra bröder, skola vi giva dem åt personer, hvilkas förflutna och karaktärer äro sådana, att mellan dem och folket förefinnes en klyfta, personer, vilka i händelse av olydnad mot våra föreskrifter hava att vänta antingen dom eller landsflykt — detta därför, att de måste försvara våra intressen till sitt sista andetag.

Protokoll N:o 9.

Tillämpning av frimurarprinciper i folkets återuppföstran. Då det förestår Eder att tillämpa våra principer, ber jag Eder fästa uppmärksamheten vid folkets karaktär i det land, där Ni vistas och verkar. En allmän, enahanda tillämpning av frimureriets principer, innan folket blivit på nytt uppföstrat efter vårt mönster, kan icke hava någon framgång. Men om Ni skrider försiktigt framåt vid deras tillämpning, så får Ni se, att icke ens ett decenium förgått, innan den mest fasta karaktär har förändrats och vi kunna räkna ett nytt folk i deras led, som redan hava underkastat sig oss.

Frimureriets paroll. Orden i vår i själva verket liberala frimurar-paroll äro: »frihet, jämlikhet, broderskap». Då vi bliva de härskande, skola vi utbyta dem mot andra, icke en paroll, utan endast en idé: »frihets rätt, jämlikhets skyldighet, broderskaps ideal» — säga vi och . . . fatta bocken vid hornen . . . De facto hava vi redan utplånat varje styrelse utom vår egen, ehuru de jure sådana finnas ännu många. Om f. n. någon stat protesterar mot oss, så är det endast för syns skull och efter *vårt gottfinnande och vår åtgärd, ty deras antisemitism behöva vi för att styra våra lägre bröder.* Jag behöver icke förklara det närmare, då det redan har varit föremål för våra förhandlingar flere gånger.

Frimureriets diktatur. I själva verket finnes det icke för oss några hinder. Vår Överregering befinner sig i sådana extralegala omständigheter, som det är brukligt att benämna med det energiska och starka uttrycket — diktatur. Jag vågar med lugnt samvete påstå, att vi under närvarande tid äro lagstiftare, vi fälla dom och anställa räfst, vi straffa och benåda. Vi regera med kraftig vilja, emedan vi hålla i våra händer spillrorna av ett f. d. starkt parti, numera kuvat af oss. *I våra händer ligga tygellös ärelystnad, brännande törst efter skoningslös hämnd, ondskefullt hat.*

Terror. Vem tjänar frimureriet? *Från oss utgår en alltomfattande terror. Hos oss tjänar folk av alla åskådningssätt, av alla doktriner: återupprättare av monarkier, demagoger, socialister, kommunister och allehanda utopister. Vi hava ispannt alla i arbete, och våra arbetsök undergräva var i sin stad de sista återstoderna av makt, söka störta all fastställd ordning. Alla stater äro utpinade av denna verksamhet; de mana till lugn, de äro färdiga att för fredens skull uppföra allt, men vi giva dem icke fred, innan de erkänna vår internationella Överregering öppet och undergivet.*

Folket har högljutt klagat över nödvändigheten att lösa den sociala frågan genom internationell överenskommelse. *Sönderdelningen i partier har ställt dem alla till vårt förfogande, enär man, för att föra en tävlingskamp, måste ega guld, och guldets är i våra händer.*

Åtskiljandet av de »seende» och de »blinda» i gojernas riken. Vi skulle kunna frukta ett förbund av gojernas seende krafter hos de regerande med den blinda folkkraften, men vi hava vidtagit alla åtgärder mot en sådan möjlighet: mellan den ena och den andra kraften hava vi rest en mur i form av den ömsesidiga terrorn dem emellan. På så sätt förblir den blinda folkkraften vårt stöd, och vi, endast vi, förbli dess ledare, och naturligtvis *rikta vi den mot vårt mål.*

Förbund mellan makten och massan. För att den blindes hand icke måtte frigöra sig från vår ledning, måste vi tidtals ingå nära förbund med den blinda massan, om ock icke personligen, så genom våra säkraste bröder. Då vi bliva en erkänd makt, skola vi personligen föra talan med folket på torgen och skola då leda det i politiska frågor i den riktning, som för oss är nödig.

Hur skall man kontrollera vad som bibringas folket i skolorna på landsbygden? Och det, som regeringens utsände eller själva regenten säger, kan icke förbli okänt för hela riket, ty det sprides snabbt genom folkets röst.

Det liberala godtycket. För att icke i förtid förgöra gojim-institutionerna hava vi berört dem med varsam hand samt i våra händer förenat ändarna av mekanismens fjädrar. Dessa fjädrar befunno sig i en sträng, men rättvis ordning, men vi hava ersatt den med ett liberalt, ordningslöst godtycke.

Besittningstagande av undervisning och uppfostran. Vi hava berört lagfarenheten, valordningen, pressen, den personliga friheten, *men huvudsakligen folkets bildning och uppfostran såsom hörnstenen till en fri tillvaro.*

Falska teorier. *Vi hava gäckat, bortkollrat och demoraliserat gojim ungdomen genom att uppfostra den med vett och vilja i falska principer och teorier.*

Lagarnas tolkning. Utom de existerande lagarna, utan att väsentligen förändra dem, men endast genom att förvränga dem med motsägande tolkningar, hava vi skapat någonting kolossalt vad resultatet beträffar. Dessa resultat visade sig till en början i *maskerande av lagarna*, och sedermera dolde vi dem h. o. h. för regeringens blickar genom omöjligheten att reda sig i en sådan intrasslad lagstiftning.

Teorin om samvetsdomstolar. Ni genmäler måhända, att man kommer att resa sig emot oss med vapen

i hand, om man i förtid får ögonen öppnade, men detta bemöta vi i västra Europa med en sådan terroriserande manöver, att de modigaste sinnen komma att darra: de underjordiska metropoljärnvägarna *) skola till den tiden bliva ledda under alla huvudstäder, vilka därifrån bliva sprängda i luften med alla landets institutioner och dokument.

Protokoll N:o 10.

Det synliga i politiken. I dag begynner jag med att upprepa det redan sagda och ber *jag Eder lägga på minnet, att regeringarna och folken nöja sig i politiken med det, som visas dem.* Ja, och när skola de begrunda sakernas inre mening, då för deras representanter huvudsaken är att roa sig? För vår politik är det i högsta grad av vikt att känna denna detalj. Vid övergången till bedömmande av maktens fördelning hjälpa oss det fria ordet, pressen, religionen (tron), församlingsfriheten, jämlikheten inför lagarna, eganderättens helgd, boningarna, skatterna (idén om den dolda skatten), lagens återverkan. Alla dessa frågor äro sådana, att de aldrig borde beröras öppet och rättframt inför folket. I de fall, då det synes nödvändigt att beröra dem, bör man icke uppräknas dem, utan framhålla utan detaljerad utläggning, att de nutida rättsprinciperna erkännas av oss. Betydelsen av detta avsiktliga förbigående består däri, att en onämnd princip lämnar oss handlingsfrihet att obemärkt utesluta det ena eller andra ur densamma; om de uppräknas, bliva de alla som redan förlänade.

Skurkaktighetens »genialitet». Folket när en särskild tillgivenhet och högaktning för den politiska

*) I Rysslands huvudstäder äro dylika järnvägar ännu icke ledda, men försök af den „internationella kommittén“ att bygga dem i Petersburg och Moskva hava redan flere gånger gjorts.

Lunatscharskij (Nathanson) — jude.

Uritskij — jude.

kraftens genier, och på alla deras våldsgärningar svaras det: »Det är visst skurkaktigt, men genialiskt . . . ett konststycke, väl spelat, storartat oförskämt!

Vi räkna på att draga alla nationer till arbetet på uppförandet av den nya, grundfasta byggnad, som av oss projekteras. Därför böra vi först och främst förse oss med och förvissa oss om den rent rastlösa andans djärvhet och kraft, varmed våra agenter nedbryta alla hinder på vår väg.

Vad utlovar frimurarstatsvälningen? *Då vi äro redo att utföra vår statsvälning, säga vi åt folken: „Allt har gått på tok, alla äro utpinade. Vi skola förinta orsakerna till edra lidanden: nationalitet, gränser, olika myntsystem. Visserligen ären I fria att uttala er dom över oss, men kan den bliva rättvis, om den blir av er fastställd, innan I prövat det, som vi skola giva er?“ . . . Då skola de upphöja och bära oss på sina händer i enhällig hänförelse av hopp och förtröstan. Röstningen, som vi hava gjort till ett redskap för vår upphöjelse, i det vi vant därvid t. o. m. de minsta enheter bland allmänheten genom att arrangera gruppsammankomster och överenskommelser, gör oss sin tjänst och spelar för denna gång sin sista roll att enhälligt önska lära känna oss närmare, innan folket uttalar sin dom över oss.*

Allmän rösträtt. Därför böra vi föra alla till röstning utan åtskillnad till klasser eller census, för att fastställa flertalets absolutism, vilken man icke kan avfordra de intelligenta klasserna.

Självvärdering. Genom att på så sätt hava vänt alla vid tanken på självvärdering nedbryta vi betydelsen av gojim-familjen och dess uppfostringsvärde, vi omöjliggöra för de individuella förmågorna att utmärka sig, och folkmassan, ledd av oss, låter dessa varken framträda eller ens uttala sig. Massorna äro vana att lyda endast oss, som betala dem för lydnad och uppmärksamhet. Härigenom skapa vi en blind makt, vilken

aldrig blir i stånd att röra sig utan att ledas av våra agenter, vilka av oss äro givna massan i st. f. deras egna ledare.

Frimureriets ledare. Folket underkastar sig denna regim emedan det vet, att av dessa ledare komma att bero arbetsförtjänst, allmosor och åtkomsten av allt möjligt gott.

Frimureriets genialiska ledare. Regeringsplanen bör utgå fullt färdig ur ett huvud, emedan det bleve omöjligt att stadfästa den, om den sönderdelades i enskildheter i ett otal hjärnor. Därför kan det tillåtas oss känna planen, men icke bedömma den, för att icke rubba det geniala sambandet mellan dess enskilda delar, den praktiska styrkan av varje moments hemliga betydelse. Om ett dylikt arbete skulle kritiseras och ändras genom en mångtalig omröstning, så komme det att bära alla intellektuella missförstånds insegel, vilka icke inträngt i djupet och sambandet av dess tankar. För oss är det nödvändigt, att våra planer äro effektiva och ändamålsenligt uttänkta. *Därför böra vi icke låta vår ledares genialiska arbete sönderplockas av massan, icke ens av en sluten krets.*

Dessa planer skola tillsvidare icke vända upp och ned på de nu existerande samhällsinstitutionerna. De skola endast omlägga deras ekonomi, och följaktligen hela kombinationen av deras verksamhet, vilken sålunda inriktas på den av oss i våra planer utstakade vägen.

Samhällsinstitutionerna och deras funktion. Under olika benämning existerar i alla länder ungefär ett och det samma: Representation, Ministär, Senat, Riksråd, Lagstiftande och Verkställande makt. Det är överflödigt att för Eder förklara mekanismen i dessa institutioners inbördes förhållanden, då den är Eder väl bekant. Fästen Eder uppmärksamhet endast därvid, att envar av dessa institutioner svarar emot någon viktig regeringsfunktion, varvid jag ber Eder lägga på minnet, att ordet »viktig» hänför sig icke till insti-

tutionen, utan till funktionen. Institutionerna hava fördelat emellan sig alla regeringsfunktioner — den administrativa, den lagstiftande, den verkställande; därför verka de i statsorganismen som organen i människokroppen. Om vi skada en del av statsmaskineriet, insjuknar staten likasom den mänskliga kroppen och . . . dör bort.

Liberalismens gift. Då vi på statsorganismen inympade *liberalismens gift*, förändrades hela dess politiska byggnad, staterna insjuknade i en dödlig sjukdom — blodförgiftning. Det återstår endast att vänta slutet på deras agoni.

Konstitution — en skola för partistrider. Den republikanska aeran. Presidenterna — fri-mureriets kreatur. *Av liberalismen föddes de konstitutionella staterna, som uppstodo i stället för självhärskarmakterna, vilka hittills räddat gojerna, och konstitutionen är, som för Eder är välbekant, icke annat än en skola för partistrider, tvedräkt, gräl, meningsskiljaktigheter, fruktlös partiagitation, partitendenser — med ett ord, en skola för allt det, som gör regeringsverksamheten fruktlös. Tribunen har, icke mindre än pressen, dömt regenterna till overksamhet och svaghet och därigenom gjort dem onödiga, överflödiga, varför de även i många länder störtats. Därigenom blev den republikanska aerans uppståndelse möjlig, och vi utbytte regenterna mot en karikatyr-regering — mot presidenten, tagen ur folkhoppen, ur miljön av våra kreatur, våra slavar. Häri låg början till den mina, som av oss blivit lagd under gojim-folket, eller rättare, under gojim-folken.*

Presidenternas ansvarighet. *I den närmaste framtiden komma vi att fastställa ansvarighet för presidenterna.*

Då komma vi ingalunda att genera oss för att genomföra det, varför vårt operonliga kreatur får svara. Vad rör det oss, om de till makten strävandes led glesna, om det uppstår villervalla genom att man icke

kan finna presidenter, kaotiska förhållanden, som i grund desorganisera landet?

»Panama». Deputerade kammarens och presidentens roll. För att driva vår plan till ett sådant resultat skola vi arrangera val av presidenter, vilka i sitt förflutna hava någon okänd, mörk affär, något »Panama» — då bliva de tillförlitliga verkställare av våra föreskrifter av fruktan för att avslöjas och av det för varje människa, som uppnått makten, kännetecknande begäret att försöka behålla sina privilegier och det anseende, som äro förenat med presidentvärdigheten. Deputeradekammaren kommer att skydda, försvara och välja presidenter, men vi komma att fråntaga den rätten att föreslå och ändra lagar, ty denna rättighet komma vi att överlåta åt en ansvarig president, en marionett i våra händer. Naturligtvis blir då presidentens makt en skottavla för alla slags anfall, men vi giva honom självförsvar i rättigheten att rikta sig direkte till folket, till dess avgörande, med förbigående av dess representanter, d. v. s. till vår blinda tjänare — till flertalet av massan. Oberoende härav överlämna vi åt presidenten rättigheten att förklara krig. Denna sista rättighet skola vi motivera därmed, att presidenten, som högsta chef för landets hela armé, bör hava den till sin disposition i händelse av behov att försvara den nya republikanska konstitutionen, till vars bevarande han har rättighet som ansvarig representant för konstitutionen.

Frimureriet — lagstiftande makt. Det är klart, att nyckeln till helgedomen under sådana omständigheter kommer att stanna i våra händer, och ingen utom vi kommer att leda den lagstiftande makten.

En ny republikansk konstitution. Dessutom komma vi med införandet av den nya republikanska konstitutionen att fråntaga deputeradekammaren rättigheten att interpellera angående regeringsåtgärder under förevändning av nödvändigheten att bevara politiska hemligheter, samt dessförutom komma vi med

den nya konstitutionen att inskränka antalet deputerade till ett minimum, varigenom vi även inskränka i samma mån de politiska passionerna och passionen för politik. Men om de mot all förväntan upplamma även bland detta minimum, så göra vi processen kort med dem, i det vi genom upprop vända oss till hela folkets pluralitet.

Av presidenten kommer att bero utnämningen av ordförande och viceordförande i deputeradekammaren och senaten. I stället för ständiga parlamentsessioner komma vi att förkorta dem till några månader. Dessutom kommer presidenten som högsta utövare av den verkställande makten att hava rättighet att sammankalla eller upplösa parlamentet och, i händelse av upplösning, efter gottfinnande bestämma tiden för nytt sammankallande. Men för att följderna av alla dessa i själva verket olagliga handlingar icke måtte falla på den av oss utnämnda presidentens ansvarighet, innan det för oss är lämpligt, *skola vi ingiva ministrarna och andra presidenten omgivande högre administrativa funktionärer tanken att kringgå hans åtgärder med egna medel*, varför de bliva ansvariga i stället för honom. Denna roll uppdraga vi till verkställighet främst åt Senaten, Riksrådet eller Ministerrådet, men icke åt enskilda personer.

Presidenten skall, enligt vårt beslut, tolka andan av de gällande lagar, vilka kunna tolkas på olika sätt; därjämte skall han annullera dem, då han av oss blir uppmärksamgjord på nödvändigheten därav; dessutom kommer han att ega rättighet att föreslå temporära lagar och t. o. m. förändring i regeringens konstitutionella arbetsordning, motiverande det ena som det andra med att omsorgen om landets högsta väl fordrar det.

Övergång till frimurar-»självhärskarvälde».

Med sådana medel lyckas det för oss att småningom, steg för steg, tillintetgöra allt det, som vi i början av vårt inträde i våra rättigheter äro tvungna att införa i regeringskonstitutionerna för att sedan övergå

till ett omärkligt upphävande av all konstitution, då tiden är inne att ersätta varje regering med *vårt självhärskarväld*.

Stunden för »världshärskarens» korande.

Korandet av vår självhärskare kan inträffa före upphävandet av konstitutionen.

Stunden för detta korande är inne, då folken, utpinade av inre oroligheter och de styrandes av oss framkallade oduglighet, utropa: »Bort med dem och låt oss få en världshärskare, vilken förenar oss och tillintetgör orsakerna till våra tvister — nationalitetsgränserna, religionerna, regeringarnas mellanhavanden — samt ger oss den fred och det lugn, som våra styresmän och folkrepresentanter icke kunna förhjälp oss till.»

Inympning av sjukdomar och andra frimureriets ränker. Men I veten väl själva, att det, för att folken i sin helhet skola uttala sådana önskingar, är nödvändigt att ständigt och i alla länder uppvigla regeringarna och folken och sålunda utrötta alla genom oenighet, fiendskap, stridigheter, hat och t. o. m. martyrskap, hunger, inympning av sjukdomar, nöd och allt slags elände. Detta för att gojerna skola se den enda utvägen till räddning i vårt penninge- och fullständiga herravälde.

Om vi giva folken andrum, så inträder sannolikt aldrig det äskade momentet.

Protokoll N:o 11.

Riksrådet kommer att spela rollen av bekräftelse på regentens makt: det blir i egenskap av den lagstiftande kårens synliga del så att säga en redaktionskommitté för regentens lagar och påbud.

Den nya konstitutionens program. Nu övergå vi till den tillärnade konstitutionens program. Vi komma att stifta Lag, skipa Rätt och fälla Dom: 1) i form av förslag till den Lagstiftande församlingen, 2) genom

presidentens påbud i form av allmänna förordningar, Senatens föreskrifter och Riksrådets beslut och i form av ministerföreskrifter samt 3) i händelse av lägligt tillfälle — i form av statskupp.

Några detaljer av den föreslagna statsomvälvningen. Sedan vi ungefärligen fastställt modus vivendi, så låtom oss taga i närmare betraktande detaljerna av de kombinationer, varigenom det återstår oss att fullborda omvälvningen av statsmaskineriets gång i ovannämnda riktning. Med dessa kombinationer förstår jag tryckfriheten, föreningsfriheten, samvetsfriheten, valrätten och mångt och mycket annat, som bör försvinna ur den mänskliga ordförteckningen eller i grund omdanas omedelbart efter den nya konstitutionens kungörande. Först i detta ögonblick blir det för oss möjligt att genast tillkännagiva alla våra föreskrifter, ty senare blir varje synbar förändring farlig — och varför? Om denna förändring bleve genomförd med brutal stränghet och i form av påbud och restriktion, så kunde den leda till förtvivlan, framkallad av fruktan för nya förändringar i samma riktning. Om den åter genomföres i form av vidare förmildringar, så kan man säga, att vi erkännt vår orätt, och detta undergräver den nya maktens ofelbarhetsgloria, eller också säger man, att vi blivit skrämde och tvungna till eftergifter, för vilka ingen skall visa tacksamhet, ty man kommer att anse oss skyldiga därtill . . . Både det ena och det andra är skadligt för den nya konstitutionens prestige. För oss är det nödvändigt, att från första stunden av dess proklamerande, då folken äro överväldigade av den skedda omvälvningen, då de ännu befinna sig under terror och i villrådighet, de skola erkänna, att vi äro så starka, så osårbara, så mäktiga, att vi i intet fall komma att förhandla med dem och icke allenast ringakta deras åsikter och önskningar, utan ock äro beredda och förmögna att med okuvlig makt undertrycka den minsta yttring därav när och var som helst, att vi med ens taga allt, som är oss nödigt, och att vi i

ingen händelse äro villiga att dela makten med dem . . .
 Då komma de att av fruktan sluta ögonen för allt
 samt invänta vad häray följer.

Gojerna äro får. Gøjerna äro en fårahjord, och
 vi äro för dem vargar. Och I veten, hur det går med
 fåren, då vargen har sluppit in i fårahuset.

De sluta ännu ögonen för allt, emedan vi lova åter-
 giva dem alla fräntagna friheter efter kuvandet av
 fredsfjenderna och tämjandet av alla partier.

Lönar det mödan att tala om, hur länge de skola
 vänta denna restitution?

**Det hemliga frimureriet och dess »synliga»
 loger.** För vilket ändamål hava vi uttänkt och ingi-
 vit gojerna hela denna politik, ingivit dem den utan
 att låta dem närmare få se dess underlag — varför,
 om icke för att på omvägar uppnå det, som är oupp-
 nåeligt för vårt spridda folk på direkta vägar. Detta
 har tjänat till *grund för vårt hemliga frimureris or-
 ganisation, som de icke känna och vars ändamål dessa
 gojinnöt icke ens misstänka, lockade av oss i den
 synliga armen av frimureriets loger, för att afleda
 deras stamförvanners uppmärksamhet.*

Gud *) har förlänat oss, sitt utvalda folk, spridning
 över hela världen, och i denna vår skenbara svaghet
 har visat sig hela vår styrka, vilken nu fört oss till
 världsherraväldets tröskel.

Oss återstår nu blott ett helt ringa arbete på den
 redan lagda grunden, innan vi nå slutmålet.

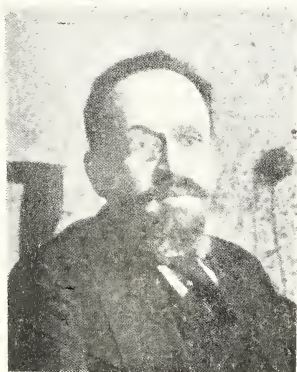
Protokoll N:o 12.

Frimureriets tolkning av ordet »frihet». Ordet
 »frihet», som man kan tolka olika, definiera vi sålunda:
 Frihet är rättighet att göra det, som lagen tillåter. En
 dylik tolkning av detta ord tjänar oss till att all fri-

*) Jehova.

Sovjet-Rysslands 7 delegerade vid fredsunderhandlingarna i Brest-Litoffsk, av vilka åtminstone 4 — *Trotskij*, *Karachan*, *Kamenjeff* (*Nahankes*) och *Joffe* — äro judar.

Joffe — jude.

het stannar i våra händer, emedan lagarna skola förstöra eller upprätta endast det, som är för oss önskligt, enligt ovan framställda program.

Pressens framtid i frimureriets rike. Med pressen komma vi att förfara på följande sätt. Vilken roll spelar pressen i våra dagar? Den tjänar till väckande av för oss nödiga passioner eller egoistiska partilidelser. Den är innehållslös, orättvis, lögnaktig, och flertalet vet icke ens, vartill den tjänar. Vi skola sadla den och taga den i strama tyglar; det samma göra vi med den övriga litteraturen, ty vad nytta skulle vi hava av att befria oss från pressens anfall, om vi förbleve skottavlor för broschyrer och böcker? Vi komma att göra en dyr produkt av offentligheten — dyr, tack vare nödvändigheten av dess censurering — till en inkomstkälla för staten: vi ålägga den en särskild stämpelbeskattning samt kautionsinbetalning för rättigheten att starta pressorgan eller tryckerier, vilka böra vara förpliktade att garantera vår regering fridlysning gentemot alla pressens anfall. Varje anfall mot regeringen komma vi att skoningslöst bestraffa. Sådana medel som stämpelskatt, kautioner och böter giva enorma inkomster åt staten. Visserligen kunde partiorgan strö omkring sig penningar, men vi komma att indraga varje oppositionell tidning efter det andra angreppet emot oss. Ingen skall ostraffat röra vid vår regerings ofelbarhetsgloria. Såsom förövändning till en upplagas indragning komma vi att uppgiva, att tidningen upprör sinnena utan anledning och grund. *Läggen på minnet, att bland de anfallande komma att finnas av oss själva utgivna tidningsorgan, men de skola antasta uteslutande sådana punkter, som av oss äro dömda till ändring.*

Kontroll över pressen. *Icke en enda uppgift kommer att tränga till allmänhetens kännedom utan vår kontroll.* Detta hava vi redan uppnått därigenom, att alla nyheter erhållas genom några

agenturer, i vilka de centraliseras från alla världens kanter.

Korrespondentagenturer. Dessa agenturer skola då bliva helt och hållet våra institutioner och komma att offentliggöra endast det, som vi ålägga dem.

Om vi nu lyckats bemäktiga oss gojim-samhällets sinnen till den grad, att de alla i det närmaste se på världshändelserna genom de färgade glasögon, som vi sätta för deras ögon, om det ej längre i ett enda land finnes för oss några hinder, vilka skulle stänga för oss vägen till de av gojernas dumhet så kallade stats-hemligheter, så hur skall det gestalta sig, när vi erkännas såsom världshärskare i vår världskonungs person?

Låt oss återvända till *pressens framtid*. Var och en, som önskar bliva tidningsredaktör, bibliotekarie eller tryckerieägare, bör förskaffa sig därtill erforderligt diplom, vilket, i händelse av försyndelse, omedelbart fräntages innehavaren.

Vad är progress enligt frimureriets begrepp?

Genom dylika åtgärder blir tankens verktyg ett medel i händerna på vår regering, vilken då icke tillåter, att folkmassan förirrar sig i progressens snår och i drömmar om lycksalighet. Vem av oss har icke klart för sig, att denna illusoriska lycksalighet är en direkt väg till orimliga fantasier, varav födas anarkiska förhållanden människorna emellan, och till makten, emedan progress, eller rättare sagt progressens idé har lett till tanken på allt slags emancipation, utan att fastställa dess gränser. Alla s. k. liberaler äro anarkister, om icke till handling, så till tanke. Alla jaga efter frihetens chimärer, varvid de störta sig i egenmäktighet, d. v. s. i anarki av opposition för oppositionens skull.

Ännu om pressen. Låt oss ännu engång återvända till pressen. Vi ålägga den skatt liksom allt det tryckta ordet, stämpelskatt för varje ark samt kautions, och böcker, omfattande mindre än 30 ark, dubbelt så höga avgifter. Dem skola vi hänföra till kategorin broschyrer, för att å ena sidan

minska antalet journaler, vilka utgöra det värsta giftet i tryck, och å andra sidan — kommer en sådan åtgärd att tvinga skriftställarne att skriva så pass långa avhandlingar, att ytterst få komma att läsa dem, i synnerhet som de måste bli mycket dyra. Det åter, som vi själva skola giva ut till nytta för den intellektuella utvecklingen i den av oss antydda riktningen, kommer att bli billigt samt läsas af alla. Skatterna tygla den tomma litterära hänförelsen, och straffbarheten ställer litteratörerna i beroende av oss. Om ock det skulle givas sådana, som önskade skriva emot oss, så finnes det icke sådana, som gå in på att trycka deras alster. Före emottagandet av arbete till tryckning måste förläggaren eller tryckaren anhålla om tillstånd därtill av styrelsen. På så sätt blir det för oss i för-tid bekant, vad som planeras emot oss, varvid vi alltid få försprång i att komma med förklaringen i det åsyftade ämnet.

Litteratur och journalistik äro två av de viktigaste uppfostringsmedlen — det är därför som vår regering kommer att bli egare av de flesta tidningar. Här-medels neutraliseras den privata tidningspressens skadliga verkan och förvärvas ett enormt inflytande på sinnena . . . Om vi tillåta tio tidningar att utkomma, så utgiva vi samtidigt trettio o. s. v. i samma proportion. Men detta bör publiken på inga villkor ens misstänka, varför alla av oss utgivna tidningar komma att till det yttre förfäcka de mest motsatta riktningar och tänkesätt, vilket uppväcker förtroende till dem samt drager till oss våra lättrogna motståndare, vilka på så sätt falla i vår snara samt oskadliggöras.

I första rummet ställas de officiella organen. De skola alltid stå på vakt kring våra intressen, och därför blir deras inflytande av jämförelsevis ringa värde.

I andra rummet komma de officiösa, vilkas roll kommer att bestå i att draga till sig likgiltiga och ljumma.

I tredje rummet ställa vi vår »opposition», vilken i åtminstone ett av sina organ skall föreställa vår anti-

pod. Våra verkliga motståndare komma i sitt inre att tro denna opposition vara utgången ur deras egna led, och de skola då blotta för oss sina kort.

Våra tidningar komma att representera alla möjliga riktningar — aristokratiska, republikanska, revolutionära, t. o. m. anarkistiska — så länge konstitutionen existerar. De skola som den indiska guden Vischnu hava hundra händer, av vilka envar kommer att känna vilken som helst allmän mening på pulsen. Då pulsen blir alltför febril, föra dessa händer den allmänna meningen mot vårt mål, emedan en upprörd individ förlorar sitt sunda omdöme och underkastar sig lätt främmande ingivelse. Dumhuvuden, vilka tro sig upprepa sina meningsfränders tankar, skola upprepa våra tankar, eller det, som är oss önskligt. I det de inbilla sig följa sitt partis organ, följa de den flagga vi hissa för dem. För att i denna anda inrikta vår tidningsmilis, måste vi organisera denna sak ytterst noggrant. Under namn av pressens centralorganisation anordna vi litterära sammankomster, på vilka våra agenter obemärkt komma att giva paroller och signaler. Fördomande och ytligt motsägande våra initiativ, utan att beröra det väsentliga däri, komma våra organ att leverera en skenfäktning med de officiella tidningarna, endast för att giva oss anledning att uttala oss mera detaljerat, än vi hade kunnat göra det i de första officiella kungörelserna. Detta naturligtvis dock endast i de fall, då det för oss visar sig fördelaktigt.

Dessa anfall mot oss spela dessutom den rollen, att undersåtarne genom dem övertygas om att full frihet råder i tal och skrift, och de giva våra agenter anledning att påstå, att de mot oss uppträdande tidningarna endast prata i vädret, då de icke kunna sakligt motivera sin förkastelsedom över våra åtgärder.

Dylika för den allmänna meningen omärkliga, men säkra åtgärder draga med bästa framgång allmänhetens uppmärksamhet och förtroende över på vår regerings sida. Tack vore dem skola vi i mån av behov väcka och lugna sinnena i politiska frågor, övertyga eller bringa

dem ur fattningen, i det vi låta trycka än sanning, än lögn, fakta eller deras dementier, beroende av om de mottagas väl eller illa, i det vi försiktigt rekognoscera terrängen, innan vi beträda den. *Vi skola ofelbart besegra våra fiender, då de icke komma att till sin disposition ega tidningsorgan, i vilka de kunde helt uttala sin mening* i följd av ovansagda åtgärder emot pressen. Vi behöva icke ens dementera dem fullständigt . . .

Försöksstenar, utkastade av oss i den tredje kategorin av vår press, skola vi, i händelse av behov, energiskt parera-i de officiösa organen.

Frimurarsolidariteten i den nutida pressen.

Redan nu existerar, t. ex. i den franska journalistiken, en *frimureriets solidaritet* i parollen: alla pressorgan äro inbördes förbundna genom den professionella hemligheten. Likt antikens augurer röja icke dess medlemmar hemligheten av sina uppgifter, såvida de icke fått order att delgiva allmänheten den. Icke en enda journalist djärvs förråda denna hemlighet, ty ingen av dem tillåtes inträda i skräet utan meriten av en mer eller mindre makulerad förtid. Dessa fläckar skulle i annat fall omedelbart blottas. Medan dessa skamfläckar äro kända endast av ett fåtal, framstår journalisten oförvitlig inför den stora menigheten — honom följa alla med förtjusning.

Väckandet av provinsiella »allmänna krav».

Våra beräkningar omfatta även provinsen. *Där måste vi uppväcka förhoppningar och strävanden, varmed vi alltid kunna ansätta huvudstaden, i det vi utgiva dem för landsbygdens självständiga förhoppningar och strävanden. Det är klart, att källan därtill alltid är densamma, nämligen vår strävan till makten. För oss är det nödvändigt, att tidtals, medan vi ännu icke innehåva fullständigt herravälde, huvudstäderna få vidkännas trycket av den allmänna meningen i landsorten, d. v. s. hos den stora massan, som är stämd för oss genom våra agents arbete. För oss är det*

nödvändigt, att huvudstäderna i ett visst psykologiskt moment icke bliva i tillfälle att överlägga om ett redan fullbordat faktum, redan på den grund, att det godkännts av den provinsiella pluralitetens mening.

Den nya regimens ofelbarhet. *Då vi komma till den nya regimens tid, som är en övergång till vår tronbestigning, kunna vi icke tillåta pressen att avslöja samhällsoärligheten; man bör tro, att den nya regimen så tillfredsställt alla, att t. o. m. brottsligheten upphört . . .* Fall av brott böra bliva bekanta endast genom brottens offer och tillfälliga vittnen — det är allt.

Protokoll N:o 13.

Behovet av det dagliga brödet. Behov av dagligt bröd tvingar gojerna till tystnad och till att vara våra ödmjuka tjänare. Agenter, anställda vid våra pressorgan och tagna ur deras led, skola enligt vår befallning behandla det, som för oss är olämpligt att omedelbart publicera i officiella handlingar, och samtidigt genomdriva vi under det därvid uppståndna kivet de för oss önskliga reformerna samt presentera dem för publiken som ett fullbordat faktum. Ingen vågar fordra förändring av något redan avgjort, så mycket mindre, som det kommer att framställas som en förbättring. Härvid länkar pressen publikens tankar till nya frågor (vi hava ju vant människorna att ständigt söka något nytt).

Politiska frågor. Alla hjärnsvaga politiker kasta sig nu över dessa nya frågor, politiker, vilka tillsdato icke förstått, att de icke det minsta begripa sig på det, som de taga sig till att bedöma. Politiska frågor äro icke tillgängliga för någon annan än för dem, som skapat och sedan flere århundraden tillbaka leda politiken.

Av allt detta får ni klart för Eder, att vi med vår strävan att vinna massornas mening endast underlätta vår mekanisms gång. Fästen Eder vid, att det icke är för våra handlingar, utan för våra i den ena eller andra frågan utslungade ord som vi söka uppmuntran. Vi kungöra ständigt, att vi ledas i alla våra göranden av hoppet, förenat med övertygelsen att tjäna det allmänna bästa.

Industriella frågor. För att avleda alltför oroliga element från bedömandet av politiska frågor upptaga vi nu nya spørsmål — industriella frågor. På detta område må de rasa så mycket de önska och förmå! Massorna gå in på att förbliva i overksamhet, att afhålla sig från den s. k. politiska verksamheten (vilket vi lärt dem, för att med deras hjälp bekämpa gojim-regeringarna) endast på villkor, att de få ny selsättning, vilken vi förelägga dem liksom i samma politiska riktning. För att de själva icke måtte uttänka något, *skola vi förströ dem med förlustelser, spel, passioner, folkhus. Snart skola vi genom pressen föreslå dem tävlingar i konst och all slags sport.* Dessa intressen komma slutligen att avleda sinnena från frågor, i vilka vi finge bekämpa dem. I det att människorna avvänjas allt mer och mer från självständigt tänkande, komma de att tala all unisono med oss, emedan endast vi komma att utstaka nya tankeriktningar . . . naturligtvis genom sådana personer, med vilka man icke anser oss solidariska.

»**Sanningen är en**». De liberala utopisternas roll blir fullt utspelad, då vår regering blir erkänd. Till dess göra de oss goda tjänster. Därför skola vi ännu rikta sinnena på uttänkande av alla slags fantastiska teorier, nya och s. a. s. progressiva: vi hava ju med full framgång bortkollrat de hjärnsvaga gojim-huvudena, och det finnes bland gojerna knappast en så pass förnuftig, att han skulle märka, att under denna benämning döljer sig en akstraktion från sanningen i alla de fall, då frågan icke berör materiella uppfinningar, *ty*

sanningen är en enda, i den finnes icke plats för progress. Progress såsom en falsk idé tjänar till att fördunkla sanningen, på det att ingen måtte känna den, förutom vi, Guds utvalda, bevarare av densamma.

Storartade problem. Då vi taga högsta makten i våra händer, skola våra talare orera om storartade problem, vilka upprört mänskligheten, på det att den sist och slutligen måtte ledas till vår lyckliga regering.

Vem skall då misstänka, att alla dessa problem uttänktes av oss enligt en politisk plan, som ingen under loppet av flere århundraden genomskådat?!

Protokoll N:o 14.

Framtidens religion. Då makten övergår i våra händer, är det för oss icke önskligt, att någon annan religion skall få existera utom vår om den ende Guden, varmed vårt öde är förenat såsom det utvalda folket och genom vilken detta vårt öde är förbundet med världens öde. Därför måste vi tillintetgöra alla trosbekännelser. Om därav födas de nuvarande ateisterna, så hindrar detta icke som ett övergångsstadium våra planer, utan tjänar till exempel för de generationer, vilka skola höra våra predikningar om Mose religion *), som genom sitt fasta och genomtänkta system har lett till att underordna alla folk under oss. Därmed understryka vi dess mystiska sanning, i vilken, som vi säga, hela dess uppfostrande styrka grundar sig.

Den framtida livegenskapen. Då skola vi, begagnande oss av varje tillfälle, publicera artiklar, i vilka vi jämföra vår lyckobringande regering med alla de förgångna. De av lugnet härrörande välgärningarna, om ock föregångna av sekellånga oroligheter, tjäna endast till att än tydligare framhålla de våra. Gojimregeringarnas missgrepp skola vi beskriva i de bjärtaste

*) Härmed förstås Talmud.

Erzberger — jude.

Haase — jude.

Liebknecht — jude.

Rosa Luxemburg — judinna.

färger. Vi komma att utså en sådan avsky för dem, att folken *komma att föredraga lagn under livegenskap framför den omskrikna friheten*, som till den grad har utpinat dem samt förgiftat och uttömt själva källorna till den mänskliga tillvaron, vilka exploaterats av en hop äventyrare, som ej vetat vad de gjort . . . *Onyttiga regeringsskiften, vartill vi drevo gojerna, då vi underminerade deras samhällsbyggnad, komma att till den grad utträka folken, att de bliva villiga att tåla allt av oss, blott de icke behöva riskera att ånyo pröva de upplevda oroligheterna och olyckorna.* Vi skola isynnerhet betona gojim-regeringarnas historiska missgrepp, vilka många århundraden plågat mänskligheten, tack vare brist på kombinationsförmåga i allt, som berör dess verkliga väl, i jäktande efter fantastiska projekt angående social lycka, utan att märka, att dessa projekt endast försämrat de allmänna förhållanden, på vilka det mänskliga livet grundar sig.

Hela styrkan av våra principer och åtgärder kommer att bestå däri, att dessa skola framhållas och förklaras som en hjärt kontrast till de förruttnade, gamla anordningarna av samhällsregimen.

Otillgängligheten till kännedomen om framtidens religionens hemligheter. Våra filosofer komma att bedöma alla gojim-trosbekännelsernas brister, *men ingen kommer att någonsin bedöma vår tro från dess rätta synpunkt, emedan ingen kommer att i grund känna den utom de våra, vilka aldrig skola djärvas blotta dess hemligheter *) . . .*

Pornografin och det framtida tryckta ordet. *I de s. k. föregångsländerna har skapats en vansinnig, smutsig, avskyvärd litteratur **).* Ännu någon tid efter vårt övertagande av makten komma vi att

*) Numera är „deras“ religionshemlighet upptäckt; denna upptäckt finner läsaren i en följande broschyr.

**). Judarnas deltagande i skapandet och spridningen av detta slags litteratur är allmänt känt.

uppmuntra dess existens, på det att den endast tydligare måtte framhålla kontrasten mot de tal och program, vilka genljuda från våra höjder. Våra vise män, uppfostrade att leda gojerna, komma att författa tal, projekt, relationer och artiklar, varmed vi skola inverka på sinnena, riktande dem till av oss utstakade begrepp och kunskaper.

Protokoll N:o 15.

En endags-revolution. Då vi slutligen helt och hållet tagit makten i våra händer med tillhjälp av statsomvälvningar överallt, förberedda till en och samma dag, efter till fullo erkänd oduglighet av alla existerande regeringar (men därtill fordras ännu mycken tid, kanske ett helt århundrade), skola vi göra allt för att mot oss icke må uppstå sammansvärjningar. För det komma vi att utan barmhärtighet med döden straffa alla, som möta vår tronbestigning med vapen i hand.

Straff. Varje ny organisation av något hemligt sällskap skall även tillintetgöras. De, som nu existera, äro för oss kända och tjäna eller hava tjänat oss; dem slopa vi och deportera dem till utom Europa liggande länder.

Gojim-frimurarnes framtida öde. På samma sätt skola vi behandla de gojer bland frimurarne, som känna allt för mycket; de åter, vilka vi av en eller annan orsak benåda, komma att leva i en ständig fruktan för utvisning. Vi komma att utgiva en lag, enligt vilken alla f. d. medlemmar av hemliga sällskap dömas till utvisning från Europa, vår regerings centrum.

Vår regerings avgöranden bliva definitiva och utan appellation.

Maktens mysticism. I alla gojim-samhällen, där vi sått djupa rötter av oenighet och opposition, är det möjligt att återupprätta ordning endast med skningslösa medel, bevisande en orubblig makt; att fästa

sig vid offren, som krävas för framtidens väl, är lönlöst. Varje regerings skyldighet består i att skapa folkets välstånd, om ock genom offer; regeringen bör inse, att icke endast i privilegier, utan ock i skyldigheter består dess existens. Huvudsaken för en regerings orubblighet är befästandet av maktens gloria, och denna gloria uppnås endast genom maktens imposanta ståndaktighet, vilken bär okränkbarhetens insegel av mystiska orsaker — såsom i egenskap av Guds utkorade. *En sådan makt var till de sista tiderna det Ryska självhärskardömet — vår enda allvarliga fiende här i världen frånräknat Påvedömet.* Påminnen Eder, hur det i blod dränkta Italien icke kräkte ett hår på Sullas huvud! Sulla förgudades genom sin kraft i folkets ögon, om ock utpinat av honom, och hans oförskräckta återkomst till Italien ställde honom utom kränkbarhetens gränser. Folket rör aldrig den, som hypnotiserar det med sitt mod och sin viljekraft.

Frimurarlogernas förökning. *Tillsvidare, innan vår tronbestigning sker, skola vi stifta och föröka frimurarlogerna i alla delar av världen, indraga i dem alla, som kunna bliva och äro framstående personligheter, emedan vi i dessa loger komma att ega den förnämsta upplysningsbyrån samt det inflytelse-rikaste kampmedlet.*

De »vises» centralstyrelse. Alla dessa loger komma vi att centralisera under en endast av oss känd, men för alla andra okänd styrelse, vilken består av våra vise. Logerna hava sin representant, vilken med sin person döljer den ovannämnda *frimurarstyrelsen*, därifrån paroller och program utgå. I dessa loger binda vi till en fast knut alla revolutionära och liberala element. Deras sammansättning kommer att bildas av alla samhällslager. De allra hemligaste politiska planer bliva oss bekanta och komma under vår ledning samma dag de födas.

»Azeffism». *Som medlemmar i dessa loger komma vi att intaga nästan alla agenter för den internationella och nationella polisen**), emedan polisens tjänst är för oss oersättlig i det avseendet, att den icke endast kan efter sitt gottfinnande behandla de motsträviga, utan även överskylla våra handlingar, skapa orsaker till missnöje m. m.

Frimureriet som ledare av alla hemliga sällskap. I hemliga sällskap inträda vanligen helst spekulanter, karriärister och i allmänhet lättsinniga personer, med vilka det för oss icke blir svårt att samarbeta, och genom dem draga vi upp den av oss projekterade maskinens mekanism. Om denna vår värld förvirras, så betyder det, att dess förvirring för oss var nödvändig för tillintetgörandet av dess alltför fasta solidaritet. *Om åter en sammansvärjning skulle anstiftas, så ställa vi i spetsen för den en av våra trognaste tjänare.* Det är klart, att det är vi och ingen annan, som dirigerar *frimureriets* verksamhet, ty vi veta, vart vi föra mänskligheten, vi känna det slutliga målet för varje handling. Gojerna däremot äro förblindade — de fatta icke ens det omedelbara resultatet. De eftersträva vanligen det omedelbara, ögonblickliga tillfredsställandet av sin egenkärlek i uppfyllandet av det planlagda, utan att ens märka, att själva planen icke tillhör deras initiativ, utan att vi hava fört dem på den tanken.

Betydelsen av publik framgång. Gojerna inträda i logerna av nyfikenhet eller i hopp om att med deras hjälp vinna den samhällliga honungskakan, och dessutom några för att bliva i tillfälle att offentligt framlägga sina omöjliga fantasier. De törsta efter den retelse, som väckes av framgång och handklappningar, varpå vi äro särdeles frikostiga. Vi bestå dem dessa framgångar för att begagna oss av den därav uppkomna självförtjusningen, under vars omtöcknande inverkan

*) Sådan var Azeff.

människorna blint underkasta sig vår suggestion, utan att taga sig till vara för den, fullt övertygade om att deras ofelbarhet föder egna tankar, höjda över all främmande inverkan. I kunnen icke föreställa Eder, huru lätt man kan bringa de klokaste gojer till medvetlös naivitet under villkor av självförgudning och hur lätt det därjämte är att göra dem modlösa inför minsta motgång, samt bringa dem till slavisk lydning genom att giva dem hopp om förnyad framgång. *Lika mycket som de våra förakta yttre framgång, blott de bliva i stånd att genomdriva sina planer, lika mycket äro gojerna färdiga att uppoffra varje plan enbart för framgångens skull.* Denna deras psykologi underlättar betydligt vår uppgift att leda dem. De äro till det yttre tigrar, men hava fårahjärtan, och i deras huvuden är det ständigt korsdrag. Vi hava insövt dem i drömmen om uppslukandet av den mänskliga individualismen genom *kollektivismens* symboliska enhet.

Kollektivism. De hava ännu icke klargjort för sig och komma icke att förstå den tanken, att denna dröm är ett påtagligt brott mot en av naturens förnämsta lagar, som från världens begynnelse skapat *enheter* olika andra, just med individualismen som syfte.

Om vi kunnat bringa dem till en dylik vanvettig förblindelse, så bevisar det icke med en underbar klarhet, i vilken grad gojernas förstånd är mänskligt utvecklade i jämförelse med vårt? Det är just det, som huvudsakligen garanterar vår framgång.

Offer. Huru förutseende voro icke våra gamla vise, då de framhöllo, att man för att uppnå ett allvarligt mål icke bör sky medlen eller räkna offren, som krävas för nåendet av detta mål. Vi hava aldrig räknat offren av dessa djuriska gojer, om ock vi uppoffrat många av de våra, men i stället hava vi givit dem en ställning här på jorden, varom de icke ens kunnat drömma. Det jämförelsevis obetydliga antalet offer av de våra har bevarat vårt folk från undergång.

Frimurarnes avrättning. Döden är varje människas oundvikliga slut. Det är bättre att närma detta slut till dem, som hindra vårt verk, än till de våra, till oss, skaparne av detta verk. *Vi straffa frimurarne så, att ingen utom brödraskapet ens kan misstänka det, icke ens själva straffoffren: alla dö de, då det så är nödigt, liksom av normalt insjuknande.* I medvetande därav våga t. o. m. brödraskapets medlemmar i sin tur icke protestera. Genom sådana medel hava vi bland *frimurarne* uppryckt själva roten till protest mot våra åtgöranden. I det vi predika för gojerna liberalism, hålla vi samtidigt vårt folk och våra agenter i orubblig lydnad.

Lagarnas och maktens sjunkande anseende. Under vårt inflytande har helighållandet av gojernas lagar nedbragts till ett minimum. Lagarnas anseende är tillintetgjort genom liberala tolkningar, införda av oss i dessa sfärer. I de viktigaste politiska och principiella handlingar och frågor avgöra domarne så, som vi ålägga dem, de se sakerna i den dager, med vilken vi omgiva dem, naturligtvis genom understuckna personer, med vilka vi till synes icke hava något att göra — genom tidningspressen eller andra medel. T. o. m. senatorer och den högsta administrationen antaga blint våra råd. Gojernas rent djuriska förstånd är icke förmöget till analysering och observation och ännu mindre till förutseende.

Urvalet. I denna skillnad mellan tankeförmåga hos gojerna och hos oss kan man tydligt skönja urvalets och människovärdighetens insegel till åtskillnad från gojernas instinktiva och djuriska förstånd. De se, men förutse eller uppfinna icke (endast möjligen materiella saker). Härav är det tydligt, att själva naturen har utsett oss att leda och styra världen.

Det framtida rikets enkla och tydliga lagar. Då tiden är inne för vår offentliga regering, tiden för uppenbarandet av dess välgörenhet, komma vi att förändra all lagstiftning. Våra lagar bliva kortfattade,

tydliga och orubbliga, *utan någon som helst tolkningsmöjlighet*, så att var och en blir i stånd att fullt känna dem. Huvudbestämmelsen, som genomföres i dem, är blind lydriad inför överheten.

Lydriad inför chefskapet. Då försvinna av sig självt alla missbruk i följd av den enskildes ansvarighet inför representanten för högsta makten. Missbruk av makttegande, vilka stå lägre än denna högsta instans, bliva så skoningslöst straffade, att var och en förlorar lusten att experimentera med sina krafter.

Åtgärder mot maktmissbruk. Vi komma att orubbligen följa med varje administrativ handling, varav statsmaskineriets gång beror, emedan slapphet i administrationen föder slapphet öfverallt. Icke ett enda fall av olaglighet eller missbruk kommer att undgå exemplarisk bestraffning.

Straffens hårdhet. Hemlighållande, solidarisk efterlåtenhet bland tjänstemän i administrationen — allt detta onda försvinner efter de första statuerade exemplen av sträng bestraffning. Vår makts anseende fordrar ändamålsenliga, d. v. s. stränga straff för minsta brott, för upprätthållande av sin högsta prestige. Den lidande — om ock lidandet icke står i proportion till skulden — blir som en soldat, vilken stupar på slagfältet till nytta för Makten, Principen och Lagen, vilka icke tillåta någon avvikelse från samhällsvägen till personlig fördel för dem, som styra statskeppet. *Våra domare böra t. ex. veta, att de, i det de bravera med en dum barmhärtighet, bryta mot de rättskipningslagar, vilka äro stiftade till straff och varnagel för förbrytelser, icke för demonstrering av domarens själsegenskaper.* Dessa egenskaper må man exponera i det privata livet, men icke i den officiella verksamhetskretsen, vilken utgör den uppfostrande grunden för det mänskliga livet.

Domarens åldersbegränsning. Våra domare komma icke att tillåtas tjäna längre än till 55 års

ålder, för det första därför, att åldringar envist hålla på en förutfattad mening — de äro mindre kapabla att underkasta sig nya åtgärder — och för det andra därför, att det ger oss möjlighet att lättare omflytta tjänstepersonalen, som tack vare detta lättare böjer sig under vårt ok. Den, som önskar kvarstanna på sin plats, måste blint underkasta sig för att förtjäna det. I allmänhet bliva våra domare valda av oss uteslutande bland dem, vilka klart förstå, att deras roll är att straffa och tillämpa lagarna och icke att briljera med liberalism på bekostnad av statens uppfostringsplan, som gojerna nu föreställa sig.

Domarnes och maktens liberalism. Omflyttningstaktiken kommer dessutom att tjäna till undergrävande av den kollektiva solidariteten tjänstekamrater emellan och fjättrar alla vid regeringens intressen, varav deras öden bero. De unga domaregenerationerna bliva uppfostrade i insikten om det otillbörliga i sådana missbruk, som kunde kränka den fastställda ordningen i förhållandet mellan våra undersåtar.

Nuförtiden tillåta sig gojernas domare allsköns efterlåtenhet i brottmål, ty de äga icke en klar uppfattning om sin ställning, och de nuvarande styrande bemöda sig icke om att vid besättande av domareämbetena inpränta i domarne plikt känsla och vikten av den verksamhet, som åligger dem. Liksom djuren utsläppa sina ungar på jakt efter byte, så giva också gojerna sina underlydande fördelaktiga ämbeten, utan att ens förklara för dem, vartill dessa ämbeten äro inrättade. Det är just därför som deras regeringar förstöras av sina egna krafter, genom sin egen administrations handlingar.

Må vi ur exemplet av dessa resultat hemta ännu en lexa för vår regering

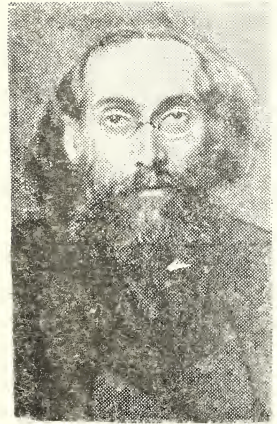
Vi skola se till att vår regerings alla viktigare strategiska poster bli oberörda av liberalism, ty därav beror uppfostran av dem, som lyda under vår samhällsordning. Dessa poster må beklädas endast av dem, som vi uppfostrat för administrativ styrelse.

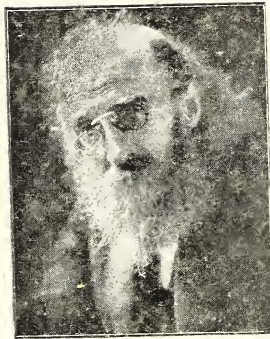
Erich Muhsam.

Dr Levin.

Gustav Ladauer.

Kurt Eisner.

Samtliga München kommunister — och judar.

Världspenningar. Om någon skulle invända, att avskedade tjänstemän skulle bli dyra för kronan, så kan jag för det första svara, att man kan finna för dem privata anställningar i stället för de förlorade, och för det andra — i våra händer koncentreras alla världens penningar, alltså behöver vår regering icke frukta dyrhet.

Frimureriets absolutism. Vår absolutism blir i allt konsekvent, och därför blir vår vilja i varje sin yttring aktad och ovillkorligen åttlydd: den kommer att ignorera allt knot, allt missnöje, utrotande varje därav dikterat försök till handling genom exemplariska bestraffningar.

Rätt till kassation. Vi upphäva kassationsrättigheten, vilken h. o. h. övergår till vår maktbefogenhet — till den regerandes överinseende, ty vi böra icke ens tillåta den tanken att uppstå hos folket, att de av oss utnämnda domarne skulle kunnat fälla ett oriktigt utslag. Om någonting dylikt det oaktat skulle inträffa, så kassera vi själva utslaget, men bestraffa samtidigt exemplariskt domaren för oförståelse av sin plikt och betydelse, så att dessa fall icke upprepas. Ännu en gång, vi komma ju att känna vart steg, som vår administration gör, och endast efter dess påbud hava vi att handla, för att folket skall bli belåtet med oss, ty folket har rätt att av en god regering fordra goda fullmäktige.

Patriarkaliskt »utseende» hos den nya »regentens» makt. *Vår regering kommer att verka som en patriarkalisk, en faderlig omvårdnad från vår regents sida.* Vårt folk och undersåtarna skola i hans person se en far, som vårdar sig om vart behov, varje handling, vart ömsesidigt förhållande såväl mellan undersåtarna inbördes som mellan dessa och regenten. Då komma de att till den grad genomträngas av tanken, att de icke kunna undvara denna omvårdnad och ledning, om de önska leva i fred och ro, *att de erkänna*

vår regents självhärskarvälde med en vördnad, gränsande till förgudning.

Regentens förgudande. Detta göra de, isynnerhet då de övertyga sig om att våra fullmäktige icke komma att ersätta hans makt med sin egen, utan endast blint uppfylla hans föreskrifter. De komma att glädja sig över att vi reglerat allt i deras liv, liksom kloka föräldrar göra det, då de önska uppfostra sina barn i plikt-känsla och lydnad.

Folken äro ju i förhållande till våra politiks hemligheter evigt omyndiga barn liksom deras nuvarande regeringar.

Den starkes rätt — den enda rätten. Som I sen, grundar jag vår despotism på rätt och plikt. *Rätt att tvinga till pliktens uppfyllande* är den regeringens direkta skyldighet, vilken vill vara som en far för sina undersåtar. Den eger den starkes rätt, för att begagna den till att leda mänskligheten för dess välgång till den av naturen bestämda ordningen — till lydnad. Allt här i världen befinner sig i subordination, om ock icke i förhållande till människor, så till omständigheterna eller till sin egen natur, d. v. s. i varje händelse till den starkare. Låtom oss därför bliva denne starkare för det bästas skull.

Vi äro skyldiga att utan betänkande uppoffra enskilda individer, som bryta mot den fastställda ordningen. Ty i en exemplarisk bestraffning av det onda ligger en stor uppfostrande uppgift.

Den israelitiska konungen — världens patriark. Då Israels konung på sitt heliga huvud sätter kronan, räckt honom av det kuvade Europa, då bliver han även världens patriark. De av honom hemburna offren skola, tack vare deras ändamålsenlighet, aldrig uppnå det antal, som i århundraden offrats av storhetsmanin — av gojim-regeringarnas rivalitet.

Vår konung kommer att stå i ständig beröring med folket, talande till det från sin tribun, i ordalag, vilka ryktet genast bär över all världen.

Protokoll N:o 16.

Universitetens oskadliggörande. För att tillintetgöra alla kollektiva krafter utom de våra måste vi oskadliggöra den första etappen till kollektivism — *universiteten*, i det vi omorganisera dem i en ny riktning. *Deras dekaner och professorer skola beredas för sina ämbeten enligt detaljerade, hemliga program, därifrån de ostraffat icke komma att vika en tumsbredd. De skola utnämnas med största försiktighet samt ställas i stramt beroende av regeringen.*

Vi utesluta från undervisningen statsrätten likasom allt, som berör politiska frågor. I dessa ämnen komma blott några tiotal personer att undervisas, utvalda på grund av framstående begåvning ur de invigdas krets. *Universiteten böra icke utdimittera gulnäsbar, de där vurma för att koka ihop konstitutioner likt komedier och tragedier och sysselsätta sig med politiska frågor, af vilka t. o. m. deras fäder aldrig fattat det minsta.*

Illa meddelad kunskap i politiska frågor hos ett stort antal personer skapar endast utopister och dåliga undersåtar, vilket I själva ären i tillfälle att övertyga Eder om med gojernas allmänna uppfostran i denna riktning inför ögonen. Vi voro tvungna att införa i deras uppfostran alla de grundsatser, som på ett så glänsande sätt nedbrutit deras samhällsskick. Då vi komma till makten, skola vi avlägsna alla oroande ämnen ur undervisningen samt göra av ungdomen lydiga barn inför chefskapet, barn, vilka älska den regerande som ett hopp och ett stöd för fred och lugn.

Klassicismens ersättande. Klassicism, liksom allt studium av gamla historien, där ju flere dåliga än goda exempel möta, skola vi ersätta med undervisning i framtidens program. Vi komma att utplåna ur människornas minne alla de fakta från gångna århundraden, vilka vi icke anse önskliga att minnas, och kvarlämna endast de, som belysa gojim-regeringarnas alla misstag och fel. Undervisning i det praktiska livet, om förhållandena människorna emellan, om undvikande av

dåliga, egoistiska exempel, vilka sprida det ondas smitta, och andra dylika frågor av uppfostrande slag, skola stå som de förnämsta ämnena på undervisningsprogrammet, uppställt efter särskild plan för olika anlag och begåvning, utan att i något fall allmängöra undervisningen. En sådan formulering av frågan har en särskild betydelse.

Uppfostran och stånd. Var samhällsklass bör uppfostras inom stränga gränser med hänsyn till bestämmelse och arbete.

Tillfälliga genier hava alltid kunnat och komma även framdeles att bryta sig igenom till andra stånd, men att för denna sällsynta tillfällighets skull öppna främmande led för medelmåttor och därigenom taga platser från andra, vilka genom födelse och uppfostran ega rättighet till dessa, vore huvudlöst. I veten själva, varmed detta har slutat för gojerna, som medgivit denna skriande meningslöshet.

Regeringens reklamering i skolorna. För att regenten måtte bli föremål för sina undersåtars djupa kärlek och vördnad, bör man under hans verksamhet undervisa hela folket i skolor och på torg om hans betydelse och om hans handlingar, om alla hans välgärningar.

Upphävande av den fria undervisningen. Vi skola göra slut på all fri undervisning. Eleverna få rättighet att tillsammans med sina närmaste anhöriga samlas som i en klubb — i lärdomsanstalterna.

Nya teorier. Under dessa sammankomster på hegdagar skola lärarne hålla, s. a. s. fria föredrag om frågor, berörande människornas ömsesidiga förhållanden, om exemplets lagar, om repressalier, uppkomna av omedvetna förhållanden, och slutligen om filosofin i nya teorier, vilka ännu icke äro uppdagade för världen. Dessa teorier upphöja vi till trosdogmer som ett övergångssteg till vår tro. Efter det jag slutat utlägg-

ningen av vårt verksamhetsprogram under den närvarande och kommande tiden, skall jag föreläsa för Eder dessa teorier.

Tankens oavhängighet. Kort sagt, i det vi av århundradens erfarenhet veta, att människorna leva och ledas av idéer, att dessa idéer insupas av människorna endast förmedels uppfostran, given med samma framgång åt alla åldrar, naturligtvis med olika medel, bemäktiga vi oss och konfiskera vi till vår fördel de sista glimtarna av tankens oavhängighet, vilken vi redan för länge sedan inriktat på för oss nödvändiga saker och idéer. Systemet med tankens hämmande är redan i verksamhet i den s. k.

Åskådningsundervisningen. *Åskådningsundervisningssystemet* har till mål att förvandla gojerna till tanklösa och lydiga djur, vilka fordra åskådning för att någonting fatta. I Frankrike har en av våra bästa agenter, Bourgeois, redan offentligen förkunnat ett nytt program för åskådningsundervisning.

Protokoll N:o 17.

Advokatyren. Advokatyren danar människorna kalla, hårda, gensträviga, principlösa, benägna att i alla livets förhållanden och händelser ställa sig på en opersonlig, rent legal grund. De hava lärt sig hänföra allt till försvarets fördel och icke till den sociala välgången av dess resultat, vana som de äro att icke avstå från något försvarssätt, vilket det än vara må. De göra allt, som står i deras makt, för att vinna sin klients frikännande, begagnande sig av advokatyrens lägsta finter. Härigenom demoralisera de domstolen. Därför komma vi att pressa detta yrke inom trånga ramar, vilka ställa det inom sfären av en verkställande byråkrati. Advokaterna bliva ^{likasom} domarne berövade rättighet till beröring med ^{rättegångs}parterna, i det de få handlingarna endast av domstolen och göra sig bekanta

med dem enligt undersökningsprotokoll och dokument, samt försvara sina klienter efter förhöret vid domstolen enligt klaggjorda fakta. De böra få honorar, oberoende av försvarets beskaffenhet. De bliva vanliga föredragande av handlingarna till rättskipningens förman i motsats till åklagaren, vilken åter blir föredragande av anklagelseakten. Detta förkortar domstolens förhandlingar. På så sätt fastställas ett hederligt, opartiskt försvar, som ledes av övertygelse och icke av fördel. Detta omöjliggör bl. a. det nu praktiserade mutandet av yrkesbröder för att erhålla deras samtycke till processens vinnande för den, som kan betala.

Gojim=präreståndets inflytande. *Vi hava redan sört för att gojim-präreståndet förlorat sitt anseende och därigenom omintetgjort dess mission, vilken kunnat i hög grad hindra oss. Med varje dag sjunker dess inflytande bland folket.*

Samvetsfrihet. *Samvetsfrihet är nu kungjord överallt; alltså, endast tiden skiljer oss från stunden för den kristna religionens fullständiga undergång. Med andra religioner reda vi oss ännu lättare, men därom är det ännu för tidigt att orda. Vi ställa klerikalismen och klerikalerna inom så tränga gränser, på det att deras inflytande måtte gå i omvänd riktning mot vad det tidigare varit.*

Påvedömets hov. Då tiden är inne för att fullständigt tillintetgöra påvedömets hov, skall en osynlig hands finger visa folken i riktning mot detta hov. Då folken störta sig över det, uppträda vi som dess försvarare, för att icke tillåta alltför stora blodsutgjutelser. Genom en sådan diversion tränga vi in i dess allra innersta och utgå icke därifrån, innan vi undergrävt dess hela makt.

Den judiske konungen som patriark=påve. *Den judiske konungen blir en verklig världspåve, en patriark för den internationella kyrkan.*

Stridssätt med den existerande kyrkan. Men medan vi uppfostra ungdomen i nya övergångstroskläror och därefter i vår, *komma vi icke att öppet beröra de existerande kyrkorna, utan skola vi strida med dem genom kritik, väckande söndring och förfall.*

Den nuvarande pressens roll. I allmänhet skall vår nuvarande press *kröna* regeringsaffärerna, religionerna, gojernas oduglighet och allt dylikt med de mest principiösa uttryck, för att på allt sätt förnedra dem så, som endast vår genialiska nation förmår.

Polisens organisation. Den frivilliga polisen. Vår regering blir en apologi för guden Vischnu, i vilken den blir personifierad — i varje av våra hundra händer kommer att befinna sig en fjäder av det sociala maskineriet. Vi skola se allt utan den officiella polisens hjälp, vilken i den av oss för gojerna utarbetade formen för dess rättigheter och åligganden hindrar regeringarna att se någonting. Enligt vårt program kommer en tredje del av undersåtarne att observera de övriga av plikt känsla, enligt principen av frivillig statstjänst. Då kommer det icke att anses skamligt att vara spion eller angivare, utan tvärtom berömvärdt, men ogrundade angivelser skola straffas med all stränghet, på det att denna rättighet icke måtte leda till missbruk.

Våra agenter bliva tagna såväl ur de högsta som de lägsta samhällsklasserna, ur den sig roande administrativa klassen, bland förläggare, typografer, bokförsäljare, butiksbiträden, arbetare, kuskar, lakejer o. s. v. Denna rättslösa, utan fullmakter till egenmäktigt förfarande och följaktligen maktlösa polis kommer endast att avlägga vittnesmål och angiva, men granskning av deras vittnesmål och arresteringar komma att bero av en ansvarig grupp poliskontrollörer; själva arresteringarna skola utföras av gendarmkåren och stads-polisen. Den, som icke har angivit, vad han har sett och hört i politiska frågor, kommer också att ställas till ansvar för döljande av brott, om det blir bevisat, att han därtill är skyldig.

Spioneri efter kagalspioneriets mönster. *Liksom nu de våra under eget ansvar äro skyldiga att för kagalen angiva våra affällingar eller sådana personer, som observerats vara på något sätt för kagalen skadliga, så skall ock i vårt världsrike alla våra undersåtar bliva förpliktade att iakttaga stats-tjänstens skyldigheter i detta avseende.*

Maktmissbruk. En sådan organisation utrotar missbruk genom makt, ställning och bestickning — allt det, som vi infört med våra råd och teorier om de högsta mänskliga rättigheterna i gojernas lagar och seder. Men hur hade vi annorlunda kunnat ernå ökan-det av orsaker till oordningar i deras administration, om icke med dessa medel?! Bland dessa medel är ett av de viktigaste — agenter för ordningens införande, åt vilka gives möjlighet att framkalla och utveckla sina dåliga böjelser: egensinnighet, självsvald och i första rummet besticklighet.

Protokoll N:o 18.

Skyddsåtgärder. Då det för oss blir nödigt att förstärka skyddsåtgärderna (det farligaste giftet för maktens prestige), komma vi att anordna simulerade oordningar eller yttringar av missnöje, med till-hjälp av framstående talare. Till dessa talare sluta sig sympatiserande. Detta ger oss orsak att anställa husundersökningar och uppsikt genom våra tjänare bland gojim-polisen.

Observation i kretsen av konspiratörer. En öppen skyddskår — maktens undergång. Allden-stund flertalet konspiratörer handlar av äventyrlusta, av pratsjuka, så komma vi icke att oroa dem, förrän de börja handla, utan införa endast i deras krets iakt-tagare — spioner . . . Vi böra icke glömma, att mak-tens prestige förringas, om den ofta upptäcker samman-svärjningar mot sig. Häri ligger en antydning till

erkännande av sin maktlöshet, eller ännu värre, av sin orätt. I veten ju, att vi tillintetgjort de regerande gojernas prestige genom ständiga attentat mot deras regenter genom våra agenter, blinda får i vår hjord, vilka man lätt med några liberala fraser kan leda till brott, om de blott hava politisk färgläggning. *Vi hava tvungit de styrande att erkänna sin maktlöshet genom vidtagande av öppna skyddsåtgärder och därigenom göra vi slut på maktens prestige.*

Den judiske konungens skyddsvakt. Vår regent skall skyddas endast av den mest omärkliga skyddsvakt, emedan vi icke kunna skänka ens en tanke åt möjligheten, att han hade emot sig ett orostiftande element, vilket han icke vore i stånd att kuva, utan vore tvungen att söka skydd. Om vi skulle tillåta denna tanke, såsom gojerna gjort och ännu göra, så skulle vi därmed även underskriva om icke hans egen dödsdom, så hans dynastis i en icke avlägsen framtid.

Strängt iakttagande de yttre formerna, skall vår regent begagna sig av sin makt endast till folkets väl och alls icke till sin eller sin dynastis förmån. Därför, genom att bibehålla detta yttre sken, skall hans makt aktas och skyddas av undersåtarne själva; man kommer att förguda den i medvetande av att med den är förenad varje medborgares i riket välfärd, ty av den beror ordningen i samhället.

Att öppet skydda monarken vill säga, att man erkänner svagheten av hans makt. Vår regent kommer alltid att bland folkmassan vara omgiven av till synes nyfikna män och kvinnor, vilka intaga platserna närmast honom, till synes alldeles tillfälligt, och de skola återhålla de övriga liksom av aktning för ordningen. Detta ger exempel av hovsamhet åt de öfriga. Om i folkhopen skulle uppenbara sig en supplikant, som försöker framlämna en böneskrift, trängande sig fram genom massan, böra de främsta leden övertaga skriften och i den bönfallandes åsyn framlämna den till regenten, på det att alla måtte veta, att det framlämnade

når sin bestämmelse, att sålunda själva regentens kontroll existerar. Maktens glans fordrar för sin existens, att folket måtte kunna säga: »om blott kungen visste det», eller »kungen får veta det».

Maktens mystiska anseende. *Med bildandet av en officiell skyddsvakt försvinner maktens mystiska anseende.* Var och en, som har en viss portion personlig djärvhet, ser sig vara dess överman, upprorsstiftaren känner sin styrka och söker endast tillfälle till attentat mot makten. För gojerna hava vi predikat annat, men kunna därför också se, vartill åtgärderna av en officiell skyddsvakt har fört dem!

Arrestering vid första misstanke. Hos oss komma brottslingarna att arresteras på första mer eller mindre grundade misstanke: man kan ej av fruktan för ett eventuellt misstag giva tillfälle att undkomma åt för politiska förseelser eller förbrytelser misstänkta, mot vilka vi bliva verkligen skoningslösa. Om man ock kunde genom någon konstlad förklaring tänka sig vissa eggande orsaker till smärre förbrytelser, så finnes det ingen ursäkt för personer, som sysselsätta sig med frågor, av vilka ingen utom regeringen kan förstå något. Ja icke ens alla regeringar förstå den verkliga politiken.

Protokoll N:o 19.

Rättighet att framställa ansökningar och projekt. Om vi också icke tillåta självständig behandling av politiska frågor, så skola vi däremot uppmuntra varje rapport eller petition med förslag till regeringen och granska alla slags projekt till folklivets förbättring; detta avslöjar för oss våra undersåtars behov eller hugskott, på vilka vi då skola svara med ett uppfyllande eller ett fullt motiverat beriktigande, egnat att bevisa kortsyntheten hos förslagsställaren eller petitionären.

Orostiftare. Orostiftaren är intet annat än en mops, skällande på en elefant. Då det gäller en regering, väl organiserad icke i polis-, utan i allmänt avseende, skäller mopsen på elefanten, utan att inse dennas styrka och betydelse. Man behöver endast med ett lämpligt exempel bevisa betydelsen av det ena och det andra, för att mopsarna skola uppböra att skälla samt vifta på svansen, så snart de se elefanten.

Politiska förbrytelsers domstolsbehandling. För att beröva de politiska förbrytelseerna deras gloria av mod och dygd, skola vi placera dem på de anklagades bänk i bredd med förövre av stöld, mord och alla slags vedervärdiga och simpla förbrytelser. Då kommer den allmänna meningen att se ned på detta slags förbrytelser på samma sätt som på varje annan samt skänka dem samma förakt.

Reklam för politiska förbrytelser. Vi hava bemödat oss om och, som jag hoppas uppnått, att gojerna icke sentera detta kampmedel mot orostiftare. Därför hava vi genom pressen och indirekt i föredrag, i klokt författade historiska läroböcker reklamerat för martyrskap, som upprorsmän påtagit sig för idén om det allmänna bästa. Denna reklam har ökat antalet liberaler och ställt tusentals gojer i lederna av vårt levande inventar.

Protokoll N:o 20.

Finansprogram. I dag skola vi behandla finansprogrammet, vilket jag lämnat till slutet av min föredragning såsom den svåraste, den avslutande och avgörande punkten i våra planer. Övergående till det samma, ber jag Eder ihågkomma, att jag tidigare förelagt Eder endast i antydningar, att summan av vår verksamhet avgöres genom en sifferfråga..

Då vi taga makten i våra händer, kommer vår självhärskarregering i självbevarelseprincipens namn att

undvika att alltför kännbart betunga folkmassorna med skatter, icke förglömmade sin roll av far och beskyddare. Men då den statliga organisationen är kostsam, måste man ändå anskaffa nödiga medel därtill. Därför måste vi med utomordentlig varsamhet utarbeta jämviktsfrågan i detta ämne.

Progressiva skatter. Vår regering, i vilken monarken kommer att hava en på lag grundad fiktion av eganderätt till allt, som finnes i hans rike (något som är lätt att genomdriva), kan tillgripa laglig indragning av vilka som helst i riket cirkulerande summor för regleringen av deras cirkulation. Härav följer, att skatternas betäckande allra lättast utföres genom progressiv skatt på egendom. På så sätt komma skatterna att betalas utan svårighet eller ruiner i proportionerlig $\%$ av egendomen. De rika måste erkänna, att deras skyldighet är att överlåta en del av sitt överflöd till rikets disposition, då regeringen garanterar dem eganderätten till den övriga egendomen och rätt till årlig förtjänst, jag säger årlig, emedan kontroll över den personliga egendomen omöjliggör plundring på laglig grund.

Denna sociala reform bör komma ovanifrån, ty dess tid är kommen — den är nödvändig som säkerhet för freden.

Beskattning av de fattiga är ett frö till revolution och tjänar riket till skada i det man förlorar det större på jakt efter småsaker. Oberoende härav förminskar skatten, som drabbar kapitalister, tillväxten av rikedomar på enskilda händer, där vi nu hava samlat dem som motvikt mot gojernas regeringsmakt — statsfinanserna.

En skatt, som ökas i procentförhållande till kapitalet, ger en mycket större inkomst än den nuvarande personliga eller centum-skatten, vilken nu är för oss nyttig endast så tillvida, att den uppväcker oro och missnöje bland gojerna.

Den kraft, hvå på vår monark kommer att stöda sig, består i jämvikt och garanti för fred, för vars skull

det är nödvändigt, att kapitalisterna avstå en del av sina inkomster i och för säkerställandet av riksmaskineriets verksamhet. Rikets behov böra betalas av dem, vilka därav icke betungas och hos vilka det finnes något att taga.

En sådan åtgärd tillintetgör fattigmans hat till den rike, i vilken han kommer att se rikets nödiga finansstöd; han kommer att se i honom grundaren av frid och välstånd, i det han kommer att övertyga sig om att den rike betalar därtill nödiga medel.

På det att de intelligenta betalarne icke alltför mycket måtte bekymra sig över nya utbetalningar, skola vi giva dem noggranna redovisningar över dessa skatters bestämmelse, naturligtvis med undantag av sådana belopp, som hänföras till tronens och administrativa inrättnings behov.

Monarken kommer icke att hava någon personlig egendom, då en gång allt, som finnes i riket, tillika utgör hans tillhörighet; eljes skulle det ena motsäga det andra: faktum av personlig egendom skulle tillintetgöra eganderätten till allmän besittning.

Monarkens släktingar, med undantag av hans tronarvingar, vilka även underhållas med statsmedel, böra ställa sig i statens tjänst eller arbeta för att erhålla eganderätt; privilegium av det kungliga blodet bör icke tjäna till kronans utplundring.

Progressiv stämpelskatt. Köp, emottagande av penningar eller arv komma att beläggas med progressiv stämpelskatt. Varje oanmält överlåtande av tillhörigheter, i penningar eller annat, för undgående af denna skatt — ovillkorligen på namngiven person — åsamlar den förre egaren inbetalning af % skatten från tiden för överlåtandet till tiden för röjandet av försöket att undgå stämpelskatten. Överlåtelsekvittanserna böra inlämnas varje vecka till orstranteriet med angivande av för- och tillnamn, samt vistelseorten för förre och nya egaren av egendomen.

Räkna ut hur många gånger sådana skatter komma att betäcka gojernas statsinkomster!

Grundfond. Statens grundfond bör innehålla en bestämd komplekt reserv av summor, och allt det, som inflyter därutöver, bör återsändas i cirkulation. Med dessa summor skola allmänna arbeten utföras. Initiativet till dessa arbeten, utgående ur regeringskällor, fäster den arbetande klassen starkt vid statsintressena och de regerande. Av dessa summor skall även en del avskiljas som premier för uppfinningar och produktion.

På intet villkor bör man, utöver de bestämda och i stort beräknade summorna, innehålla om och obetydligheter i statskassorna, ty penningarna existera för att vara i rörelse, och varje deras stagnation återverkar fördärvbringande på statsmekanismens gång, vilken den tjänar som smörjningsmedel: oljans stagnation kan förhindra denna mekanisms reguliära gång.

Procentbärande papper och stagnation i penningcirkulationen. En del penningeteckens ersättande med procentbärande papper har nämligen åstadkommit en sådan stagnation. Följderna därav äro redan tillräckligt märkbara.

Redovisning. Ett redovisningsverk skall även av oss inrättas, och häri finner regenten när som helst full redovisning över statens inkomster och utgifter, med undantag av den löpande, ännu icke slutförda månadsredovisningen och den ännu icke inlämnade föregående månadens.

Den enda person, vilken icke kan hava något intresse av att plundra statskassan, det är dess egare, regenten. Det är därför som hans kontroll omöjliggör förlust eller förskingring.

Upphävande av representationsskyldighet. Representationen, som fråntager regenten mycken dyrbar tid genom mottagningar för etikettens skull, blir upphävd, på det att han måtte ega tid till kontroll och kalkyler. I så fall blir icke hans makt delad mellan tillfälliga maktinnehavare, vilka för glansens skull om-

giva tronen och äro intresserade endast av egna och icke av allmänna riksintressen.

Kapitalets stagnation. Ekonomiska kriser hava blivit av oss framkallade hos gojerna helt enkelt genom bortdragning av penningar ur cirkulationen. Sålunda framkallade enorma kapitalstagnationer hava tvungit staterna att vända sig till andra stater med ansökan om lån. Dessa lån tynga på statsfinanserna i följd av nödvändigheten att betala räntorna samt hava bragt dem i evig trälldom under kapitalen. Koncentreringen av industrin i kapitalisternas händer på hemslöjdidkarnes bekostnad har utsugit folkets alla krafter och med dem även rikets.

Utsläppning av penningar. Den nuvarande utsläppningen av penningar motsvarar i det hela taget icke det allmänna behovet och kan därför icke tillfredsställa alla arbetsbehov. Utsläppande av penningar bör stå i överensstämmelse med befolkningens tillväxt, varvid det är nödvändigt att taga barnen i beräkning som penningeförbrukare redan från deras födelse. En granskning av penningeutsläppningen är en livsfråga för hela världen.

Guldmyntfoten. I veten ju, att guldmyntfoten varit fördärvbringande för de länder, som antagit den, ty den kunde icke tillfredsställa penningeförbrukningen, så mycket mindre som vi dragit guldet ur cirkulationen så mycket vi förmått.

Arbetskraftens värde som myntfot. Hos oss bör införas arbetskraftens värde som myntfot, den må vara av papper eller trä. Vi komma att utsläppa penningar enligt varje medborgares normala behov, ökande dess kvantitet med varje född människa och minskande den med varje dödsfall.

Dessa beräkningar komma att göras av varje departement (här är antaget den franska administrativa indelningen), varje distrikt.

Budgeten. För att det icke måtte uppstå avbrott i utgivande av penningar till statens behov, komma summorna och deras utgivande att bestämmas genom ett dekret av regenten; härigenom undvikas ministärens protegerande av vissa institutioner till men för andra.

Inkomst- och utgiftsbudgeterna föras parallellt, på det de icke måtte skymmas av varandra.

De av oss projekterade reformerna av gojernas finansinrättningar och principer skola vi kläda i sådana former, att de aldrig komma att väcka oro. Vi skola framvisa behovet av reformer i följd av den förvirrade oreda, vartill finanserna blivit ledda hos gojerna. Den första ordning vi skola främhålla, består däri, att man hos dem bestämmer en enkel budget, vilken år från år tillväxer av följande orsaker: denna budget drager man på till halvårets slut, därefter fordras en korrigeringsbudget, vilken bortslösas på tre månader, varefter det begäres en tillskottsbudget, och allting slutas med en likvidationsbudget. Och då budgeten för det följande året bestämmas enligt summan av den slutliga uträkningen, så sträcker sig den årliga avvikelser från normen ända till 50 % om året, varför årsbudgeten fördubblas tre gånger under loppet av tio år. Tack vare dylika kalkyler, tillåtna och tillämpade av de kortsynta gojim-regeringarna, hava deras kassor tömts. Den därpå inträdda perioden av lån har gjort det övriga samt bragt gojim-rikerna till randen av bankrutt.

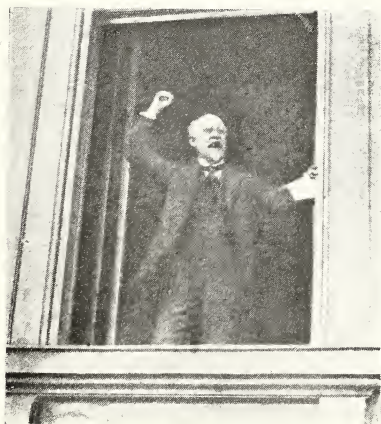
I insen lätt, att en sådan hushållning, lurad av oss på gojerna, icke kan föras av oss.

Statslån. *Varje lån bevisar statens svaghet och oförståelse inför statsrättigheterna.* Lånen hänga som ett Damokles-värd över regenterna vilka i stället för att av sina undersåtar taga temporära skatter, vända sig med utsträckt hand till oss och begära allmosor av våra bankirer. De utländska lånen äro blodiglar, vilka på intet sätt kunna avlägsnas från statskroppen, innan de själva bortfalla, eller staten själv bortkastar dem. Men gojim-staterna draga icke

Sion och gojim.

Haase talar.

Scheidemann talar.

bort dem, utan anbringa fortfarande nya sådana, så att de oundvikligen måste gå under av självåderlåtning. Lån — det är utgivande av statsvexlar, innehållande förbindelse att betala en viss procent i proportion till det lånade kapitalet. Om lånet betalas med 5 %, så betalar staten efter tjugu år onödigtvis en procentsumma lika med det upptagna lånet; under fyrtio års tid betalar den dubbla summan, under sextio år den tredubbla, och skulden förblir allt fortfarande samma obetäckta skuld.

Av denna beräkning framgår det klart, att staten vid allmän beskattning tager de sista fyrkarna av de arma skattdragarne för att betala de utländska kapitalister, hos vilka den upptagit lånen, i stället för att samla dessa fyrkar för sina behov, utan att därtill betala ränta.

Så länge lånen voro inre lån, överförde gojerna endast penningarna från den fattiges ficka till den rikes, men då vi mutade dem, som nödigt var, till att överföra lånen till de utländska marknaderna, strömmade alla staternas rikedomar in i våra kassor, och alla gojer begynte betala oss undersållig tribut.

Om de regerande gojernas lättsinne i anseende till regeringsaffärerna samt ministrarnas falhet eller andra styrandes obekantskap med finansfrågor hava skuldsatt respektive länder i våra kassor med *obetalbara skulder*, så böra vi veta, vilken möda och vilka summor detta har kostat oss!

Enprocentsserier. Penningestagnation komma vi icke att tillåta, och därför kommer det icke att finnas procentbärande statspapper med undantag av enprocentsserier, på det att räntebetalingarna icke måtte överlämna rikets makt att utsugas av blodiglar. Rättighet att utgiva procentbärande papper kommer uteslutande att överlätas åt industribolag, för vilka det ingalunda blir någon svårighet att utbetala procenter av vinsterna, vilka staten icke förtjänar på de lånade penningarna i likhet med aktiebolag, emedan den lånar till utgifter och icke till operationer.

Industriaktier. Staten kommer även att köpa industrivärdepapper och förvandlas på så sätt från nuvarande betalare av tribut på lånen till långivare av beräkning. En sådan åtgärd gör slut på penningestagnationen, dagdriveriet och lättjan, vilka voro oss nyttiga hos de självständiga gojerna, men icke äro önskvärda under vår regering.

Huru klar är icke gojernas rent djuriska hjärnors tanklöshet, uttryckande sig bl. a. däri, att de, då de upptogo lån hos oss, icke tänkte på, att de måste utpressa dessa samma penningar samt där till ännu räntor ur sina statsfickor för att betala oss! Vad hade varit enklare än att taga de nödiga penningarna direkte av de sina?

Det genialiska i vårt utvalda förstånd bevisas redan därav, att vi förstått så framställa för dem lånefrågan, att de t. o. m. sett i den en fördel för sig!

Våra beräkningar, vilka vi, då tiden är inne, skola framlägga under belysning av århundradens erfarenheter, dem vi gjort på gojim-rikena, komma att utmärka sig genom klarhet och fasthet, samt skola med full tydlighet visa hela världen nyttan av våra reformer. De skola göra ett slut på de missbruk, genom vilka vi underkuvat gojerna, men vilka icke kunna tillåtas i vårt rike.

Vi komma att ställa hela beräkningssystemet så, att varken regenten eller den sista tjänstemannen skall bliva i stånd att obemärkt undandraga den obetydligaste summa dess bestämmelse eller använda den till något annat, än till det, vartill den blivit bestämd i den fastställda budgetplanen.

Utan en klar och bestämd plan är det ju otänkbart att styra. Tågande fram på en bestämd väg med obestämda reserver, förgås både hjältar och kämpar på vägen.

Gojernas regenter. Tillfälliga maktinnehavare. Frimureriets agenter. Gojim-regenterna, vilka vi i tiderna lockade bort från regeringsaffärerna genom representationskyldigheter, etikett, förlustelser o. s. v.,

voro endast skärmar för vår styrelse. Deras tillfälliga ställföreträdarens redovisningar författades av våra agenter, och de tillfredsställde varje gång de kortsynta förstånden med löften om framtida inbesparingar och förbättringar. Inbesparingar på vad? På nya skatter? Detta kunde läsarne av våra redovisningar och projekt fråga, men de gjorde det icke. I veten ju, vartill ett dylikt lättsinne har fört dem, till vilket finansiellt obestånd de kommit, oaktat deras folks beundransvärda arbetsamhet.

Protokoll N:o 21.

De inhemska lånen. Till det jag framställt på vår senaste sammankomst, vill jag ännu tillägga en detaljerad förklaring om de inhemska lånen. Om de utländska lånen är det överflödigt att vidare orda; de hava givit oss gojernas nationalpenningar. För vårt rike kommer det icke att finnas utlåningar, alltså kan det icke bliva fråga om några utländska lån.

Vi hava begagnat oss av deras administratorers falhet och regenternas efterlåtenhet för att få våra åt gojim-regeringarna utlånade summor dubbelt, tredubbelt och fyrdubbelt igen. Vem skulle kunna göra det samma åt oss? Därför kommer jag att behandla endast de inhemska lånen. I det staterna kungöra om upptagande av ett sådant lån, öppna de teckning på sina vexlar, d. v. s. på $\frac{0}{100}$ bärande papper. För att göra dem tillgängliga för alla, bestämmas deras pris från hundra till tusen; därvid göres ett prisavdrag för de först tecknande. Dagen därpå höjes priset på konstlad väg, som om alla skulle kasta sig över dem. Efter några dagar meddelas, att statsverkets kassor äro överfulla, och att man icke har någon användning vidare för penningar (varför skulle man taga dem?). Teckningen har, som det påstås, flere gånger övertecknat det äskade lånet: häri ligger hela effekten — nämligen ett bevis på huru stort förtroende man har för statens vexlar.

Passiva och skatter. Men då komedin är utspelad, uppstår faktum av den uppkomna passiven och därtill en särdeles betungande. För räntornas amortering är man tvungen att tillgripa nya lån, som icke betäcka, utan endast förstora kapitalskulden. Då krediten är uttömd, återstår endast att med nya skatter betäcka — icke lånet, utan räntorna. Dessa skatter äro en passiv, som begagnas till betäckande av passiven.

Konverteringar. Vidare inträder tiden för konverteringar, men de minska endast räntebetalingen, men avkorta icke skulderna; dessutom kunna de icke göras utan långivarnes medgivande. Vid konverteringens kungörande föreslås återbetalning av penningarna åt dem, som icke äro villiga att konvertera sina obligationer. Om då alla skulle yrka på att återfå sina penningar, skulle regeringarna fastna på sin egen krok samt råka i insolvens. Till all lycka hava alltid gojim-regeringarnas undersåtar, okunniga i finansfrågor, föredragit att förlora på kursen och erhålla mindre ränta framför risken att omplacera sina penningar, vilket har givit regeringarna möjlighet att åtskilliga gånger avkorta passiven med flere miljoner.

Numera, bundna av de utländska lånen, kunna gojerna icke längre utföra dylika konststycken, väl vetande, att vi komma att fordra alla penningar tillbaka.

Bankrutt. På så sätt bevisar en erkänd statsbankrutt avsaknaden av samband mellan folkens och deras regeringars intressen.

Sparkassor och räntor. Jag fäster Eder fördubblade uppmärksamhet vid denna omständighet samt följande: numera äro alla inrikeslån konsoliderade genom s. k. flygande lån, d. v. s. sådana, vilkas terminer äro mer eller mindre korta. Dessa skulder bestå av penningar, insatta i sparbanker eller reservkassor. Då dessa fonder stå en längre eller kortare tid till regeringens disposition, avdunsta de i avbetalning av

räntor på utländska lån, och i stället för dem äro till motsvarande värde insatta räntedepositioner.

Dessa senare är det just, som överskylla alla skavanker i gojernas rikskassor.

Upphävandet av fondbörser. Då vi bestiga världstronen, komma alla dylika finansfonder såsom icke motsvarande våra intressen att spårlöst försvinna, likasom även alla fondbörser, emedan vi icke kunna medgiva, att vår makts anseende vacklar i och med vacklandet av värdet på vår egendom, som vi genom lag värdesatt till dess fulla värde utan möjlighet att falla eller stiga.

Värdering av industriella inrättningar. Vi skola ersätta börserna med storartade kronokreditinrättningar, med uppgift att värdera industriella inrättningar enligt regeringsberäkningar. Dessa kreditinrättningar bliva i stånd att på en dag utsläppa i rörelse för femhundra miljoner industriella värdepapper eller köpa upp sådana till samma belopp. På så sätt komma alla industriella företag i beroende av oss. I kunnen föreställa Eder, vilken makt vi skapa oss härigenom!

Protokoll N:o 22.

Det tillkommandes hemlighet. I allt det av mig hittills framhållna har jag försökt att noggrannt beskriva hemligheten av det pågående — av det förflutna och det närvarande — och visa, huru det löser sig i ett flöde av stora händelser, som snart skola gå i uppfyllelse. Framför allt har jag framlagt hemligheterna i lagarna som våra förhållanden till gojerna och om våra finansoperationer. I detta ämne återstår ännu något litet att tillägga.

I våra händer hava vi nutidens mäktigaste kraft — guldet. På två dagar kunna vi framskaffa det ur våra förvaringsrum i huru stora mängder som helst.

Flere seklers onda som grund för det framtidiga välståndet. Är det ännu av nöden att bevisa, att vår regering är förutbestämd av Gud? Skola vi icke kunna med sådana rikedomar bevisa, att allt det onda vi varit tvungna att under loppet av sekler utföra, sist och slutligen tjänat till att skapa det verkliga välståndet, att införa allmän ordning? Och denna ordning skall bliva införd, om det ock skedde genom våld. Vi mäka bevisa, att vi äro välgörarne, som återgivit den sönderslitna jorden det verkliga goda och den personliga friheten, att vi giva var och en möjlighet att njuta av lugn, fred, värdiga förhållanden medborgarne emellan, naturligtvis dock under villkor av iakttagande av våra fastställda lagar. Därvid skola vi förklara, att friheten icke består i självsvald och rättighet till tygellöshet, ävensom att människans värdighet och styrka ingalunda består i var och ens rätt att kungöra sådana samhällsstörtande principer, som samvetsfrihet, jämlikhet o. d., att den personliga friheten ingalunda består i rättighet att oroa sig och andra, rättighet att väcka allmän förargelse genom oredande i oordnade folkhopar, samt att den verkliga friheten består i den personliga oantastligheten, i ärligt och noggrannt iakttagande av alla samhällslagar, att den mänskliga värdigheten består i medvetandet om sina rättigheter och tillika sin rättslöshet och icke endast i fantiserande över temat om sitt eget jag.

Maktens glans och dess mystiska dyrkan. Vår makt skall bliva ärofull, emedan den blir stark, den skall styra och leda och icke krypa i hämlarna på partiledare och skrövlare, som utskrika vettlösa ord, vilka de kalla stora principer och vilka icke äro annat än vad jag med lugnt samvete kan kalla utopier. Vår makt blir en ordningens verkställare, därav människornas hela lycka beror. Denna vår makts glans kommer att *väcka en mystisk dyrkan och samla folkens vörndnad omkring sig.* Den verkliga kraften giver icke efter för någon annans rätt, icke ens för den gudomliga:

ingen djärves antasta den för att frångå den ens en fotsbredd av dess makt.

Protokoll N:o 23.

Inskränkning i produktionen av lyxartiklar.

För att folken måtte vänja sig vid lydnad, måste man vänja dem vid måttfullhet samt därtill inskränka produktionen av lyxartiklar. Härigenom förbättra vi sederna, demoraliserade genom tävlan i lyxfullt leverne.

Hemslöjdsproduktionen. Vi komma att återställa hemslöjden, vilken å sin sida kommer att undergräva fabrikanternas privata plutokrati. Ty detta är nödvändigt redan därför, att de stora bruksegarne ofta, om ock icke alltid medvetet, leda massornas mening emot regeringen.

Arbetslösheten. Hemslöjdsfolket känner icke till arbetslöshet, och detta binder det vid den existerande ordningen och följaktligen vid maktens fasthet. Arbetslösheten är det farligaste för regeringsmakten. För oss kommer dess roll att vara utspelad, så snart makten övergår i våra händer.

Dryckenskapsförbud. Ävenså blir dryckenskapen förbjuden genom lag samt straffad som brott emot människovärdigheten, enär människorna under alkoholens inflytande förvandlas till djur.

Undersåtarne, jag upprepar det ännu en gång, underkasta sig blint endast en stark, en fullkomligt av dem oberoende hand, i vilken de känna ett svärd till skydd och stöd mot sociala gissel. Vad nytta hava de av en ängels själ hos sin härskare? De böra se i honom den personifierade styrkan och makten.

Det gamla samhällets avlivande och dess återuppståndelse i ny form. Vår härskare, som kommer att efterträda de nuvarande regeringarna, vilka släpat fram sin tillvaro bland de av oss demoraliserade samhällena,

vilka t. o. m. förnekat den gudomliga makten och ur vilkas mitt anarkins eld slår ut på alla håll, bör i första hand taga i tu med att släcka denna allt uppslukande brand. Därför är han förpliktad att förintå sådana samhällen, om det ock skedde genom att dränka dem i deras eget blod, för att återupprätta dem i form av väl organiserade militärstater, som medvetet kämpa emot varje smitta, som kan anfråta rikskroppen.

Guds utvalde. Denne guds utkorade är bestämd av himmelen att bryta de förnuftslösa krafter, som låta sig ledas av instinkt och icke av förnuft, av djuriskhet och icke av människovärdighet. Dessa krafter triumfera nu i yttringar av plundring, i allehanda våld under mask av frihets- och rättighetsprinciper. De hava tillintetgjort all social ordning, för att på ruinerna av den resa den Judiske konungens tron, men deras roll slutar samtidigt med hans tronbestigning. Då böra de sopas bort från hans väg, på vilken det icke bör finnas de minsta sopor.

Då kunna vi säga till folken: Tacken Gud och böjen Eder för Den, som bär på sitt anlete förutbestämmelsens insegel, till vilken Gud själv ledde hans stjärna, på det att ingen annan än han skulle kunna befria Eder från ovannämnda onda krafter.

Protokoll N:o 24.

Befästandet av Konung Davids ätt. Nu vill jag övergå till sättet att befästa konung Davids dynastiska rötter inom alla jordens lager.

Detta befästande kommer i första rummet att ske på samma sätt, som vi tillsdato bevarat för våra vise ledningen av all världsverksamhet, genom att medels uppfostran bestämma riktningen av hela mänsklighetens tankegång.

Konungens förberedelse. Några ättlingar av Davids säd skola uppfostra konungarne och deras efterträdare, väljande icke enligt arvsrätten, utan efter deras

framstående egenskaper, invigande dem i politikens förborgade hemligheter, i regeringsplanerna, likväl med villkor, att ingen av dem måtte förvalta dessa hemligheter. Ändamålet med ett sådant handlingssätt är det, att alla måtte veta, att styrelsen icke kan uppdragas åt sådana, som äro oinvigda i denna konsts hemligheter.

Endast dessa personer skola undervisas i den praktiska tillämpningen av de nämnda planerna genom jämförelse av århundradens erfarenheter, genom iakttagelser över det politiskt-ekonomiska livet och de sociala vetenskaperna — med ett ord, genom andan av de lagar, vilka orubbligt äro fastställda av själva naturen för reglering av de mänskliga förhållandena.

Åsidosättande av direkta arvingar. Direkta arvingar komma ofta att åsidosättas vid besättandet av tronen, om de under lärotiden visat anlag för lättsinne, svaghet och andra maktförstörande egenskaper, vilka göra dem oförmögna att regera, och om de i sig själva äro olämpliga för den kungliga bestämmelsen.

Endast den, som obetingat är skickad att varda en fast, om och grym regent, kommer att få mottaga regeringstyglarna av våra vise.

I händelse monarken genom sjukdom försvagas i sin viljekraft, eller på annat sätt blivit olämplig för tronen, bör han enligt lag överlämna regeringstyglarna i nya, kraftigare händer.

De monarkiska regeringsplanerna för den löpande tiden och ännu mera för framtiden komma att vara okända t. o. m. för dem, som kallas till monarkens närmaste rådgivare.

Konungen och de trenne, som invigt honom. **Konungen — ödet.** Endast konungen och de tre personer, som invigt honom, skola känna det kommande.

I konungens person, vilken med orubblig vilja behärskar sig själv och mänskligheten, komma alla att se själva ödet med dess outgrundliga vägar. Ingen kan veta, vad monarken önskar uppnå genom sina förhävanden,

och därför fördristar sig ingen att ställa hinder på hans outgrundliga vägar.

Det är klart, att monarkernas förnuftskälla måste motsvara den däri inrymda regeringsplanen. Det är därför, som han kommer att tillträda sin regering endast efter undergången prövning inför ovannämnda vise.

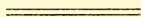
För att folket måtte känna och älska sin monark, är det nödvändigt, att han på öppna platser talar till sitt folk. Detta åstadkommer ett nödvändigt bestående av tvänne krafter, för det närvarande avskilda från varandra av oss genom terror.

Denna terror var oss nödvändig för en tid, på det att båda dessa krafter var för sig skulle råka under vårt inflytande.

Den Judiske konungens yttre moraliska oförvitlighet. Den Judiske konungen bör icke stå under sina passioners herravälde, allra minst under sinnlighet; icke i något avseende bör han giva de djuriska instinkterna makt över sitt förnuft och sin karaktär. Sinnligheten upplöser säkrare än något annat förnuftsgåvorna och klarsyntheten, ledande tankarna till den sämsta och mest djuriska sidan av människoverksamheten.

Mänsklighetens stöd i världshärskarens person av Davids säd måste hembära sitt folk som offer alla personliga böjelser.

Vår härskare bör vara exemplariskt oförvitlig.

Några nödiga förklaringar.

Tiden, då planen för världens erövring av Sion blivit uppgjord. Den symboliska ormen. Vägen och etapperna för dess rörelse. Isoleringen av det judiska folket. Kagal-systemet. Judarna och gojim-fänaden. Vem tjänar antisemitismen? Guldmyntfoten. Röstningssystemen och den republikanska regimen. Sions makt. Tidens idéer och teorier. Sions kapitaler. Det överallt spridda överinseendet med tillhjälp av »protokollen» i gamla och nya världen. Det Israelitiska världsförbundet. Creniers cirkulär. Judarnas proklamationer i Sibirien och Ryssland. Disraeli — Beaconsfields roman »Coningsby». Två judiska konserter i Adelsklubbens sal i Petersburg. Evangeliet för den 11 januari 1911.

»Protokollen» äro undertecknade av Sions representerer av den 33:dje graden (den högsta).

Dessa »protokoll» äro hemliga utdrag ur en hel bok protokoll från — som vi numera veta — den 1:sta Sionska kongressen, som hölls i Basel i augusti 1897.

Allt detta är framdraget i ljuset ur det Sionska Huvudkansliets hemliga gömställen. Kansliet i fråga befinner sig på franskt territorium, allt sedan Frankrike fordrade av Turkiet vissa lättnader för alla troslärores skolor och religiösa institutioner, vilka i Mindre Asien komma att understödjas av den franska diplomatin.

Dessa krav på lättnader gälla naturligtvis icke de katolska organisationer, som utvisats ur Frankrike, men bevisa endast, att Dreifus-diplomatin lägger sig ut för Sions intressen och öppnar vägen för kolonisering av Mindre Asien med franska judar.

Sion har alltid erövrat sig platser och inflytande genom sin arbetsboskap med människoanleten, som Talmud kallar hela den icke-judiska mänskligheten.

Enligt den hemliga, judiska sionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska vise redan 929 år före Kristi födelse i teori en politisk plan om hela världens erövring för Sions räkning. I mån av historiens gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare*).

Dessa vise hade beslutit erövra världen åt Sion genom den *Symboliska Ormens list*. Dess huvud skulle föreställa den av de vise invigda judiska regeringen (alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk) och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna, undergrävde och uppslukade den (störde den) alla rikets icke-judiska krafter i mån av deras tillväxt. Detta måste den göra även framdeles, följande en noggrannt utstakad plan, till dess den genomgångna cykeln slutes därigenom, att huvudet återvänder till Sion och ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av alla krafter — vapenmakt och ekonomiska medel — för att underkasta även de övriga kontinenterna sitt inflytande, inflytandet av sin cykel. Ormens huvuds återkomst till Sion kunde ske, sedan de europeiska stormakterna jämnats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Sion, genom *det andliga förfallet och moraliska fördärvet, huvudsakligen åstadkommet med tillhjälp av judiska kvinnor under mask av fransyskor, italienskor, spanjorskor*, de säkraste moraliska pestbärerskorna bland folkens ledare. Kvinnorna i Sions händer tjäna till lockbete för dem, vilka tack vare dessa kvinnor alltid äro i behov av penningar och

*) Aposteln Paulus kunde som en av de mest framstående lärjungar av fariseiska skolan icke vara okunnig om denna „olaglighetens hemlighet“, vilken var i verksamhet redan under hans tid. Härav den synnerliga ondska, varmed han förföljdes av de stridslystna israeliterna.

därför köpslå med sitt samvete för att på vad sätt som helst skaffa sig dem. Dessa penningar utlånas egentligen endast, ty de återvända snart igen i det köpande Sions händer genom dessa samma kvinnor, men därmed äro trälar vunna åt Sion.

Det är naturligt, att för framgångens skull hvarken regeringar eller enskilda individer få ega en aning om vilken roll de spela i Sions händer. Därför hava Sions styresmän organiserat i sin krets en s. a. s. religiös kast, en omutlig och outtröttlig väktare av de mosaiska lagarnas och Talmud-föreskrifternas renhet, och alla hava trott, att de mosaiska lagarnas täckmantel är judarnas verkliga självstyrelse, ingen har granskat verksamheten av denna självstyrelse, så mycket mindre som ögonen varit vända mot guldets, som anskaffades av denna kast, vilken var tillerkänd fullständig handlingsfrihet i sina politiskt ekonomiska intriger.

Enligt den grafiska bilden av den Symboliska Ormens bana var dess första etapp i Europa år 429 f. Kr. f. i Grekland, varest den under Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt.

Den andra etappen var i Rom under Augustus' tid, icke långt före Kristi födelse.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1552 e. Kr. f.

Den fjärde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 efter Napoleon I:s fall.

Den sjätte i Berlin år 1871 efter fransk-tyska kriget.

Den sjunde i Petersburg, över vilket nu är ritat Ormens huvud under årtalet 1881 *).

Alla av Ormen genomgångna länder, icke ens Tyskland undantaget med sin skenbara makt, äro i själva verket undergrävda i sina grundvalar genom den konstitutionella liberalismen och det ekonomiska obeståndet. I ekonomiskt avseende äro England och Tyskland skonade, men endast till den tid, då Ryssland oåter-

*) Samma år som kejsar Alexander II mördades.

kalleligen blir erövrat, varpå alla ansträngningar nu äro riktade.

Vidare har Ormens huvud ännu icke rört sig, men på teckningen äro genom pilar vägen utstakad mot Moskva, Kijeff och Odessa.

Vi känna nu mer än väl, till vilka judenästen dessa städer blivit förvandlade.

Konstantinopel är antytt som den åttonde och sista etappen före Jerusalem*).

Mycket återstår det icke för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten.

På det att Ormens krälände måtte ske obehindrat, hava följande medel genomförts till uppfostran och bildande av arbetskrafter för detta svåra verk, i ändamål att ernå ett oklanderligt arbete: först och främst genomdrevs *den judiska stammens isolering*, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheterna i dess verksamhet. För judarna hade kungjorts *profetiskt*, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar Sionsk konungamakt. Det hade blivit dem ingivet, att endast judarna äro Guds söner och endast de äro värdiga epitetet *människa*, de öfriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar (mänskliga anleten äro dem givna endast, för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga av dem tjänster), judarnas roll åter består i erövring av herraväldet över hela världen för Sion (se Sauh 91, 21, 1051).

Det hade blivit judarna ingivet, att de äro högre väsenden, att de därför icke kunna blanda sig med de djuriska stammarna av andra folk.

Dessa principer hava ingivit judarna genom uppfostran i hemliga och offentliga skolor samt i de ju-

*) Konstantinopel är nu redan i händerna på frimurare genom kommittén „Enghet och progress“, i spetsen för vilken stå två judar — Talaat-bej och Djavid-bej.

diska familjerna en självupphöjelse över övriga människor — en självförgudning med Guds söners rätt (se Jihal 67, Sauh 58, 2).

Kagalsystemet har gjort det sionska folkets isolering en stor tjänst, i det det ålägger varje jude att understöda sina landsmän, oberoende av det stöd de alla få av Sions lokala självstyrelse, vilken bär olika benämningar — kagal, konsistorium, kommitté i judeärenden, kansli för uppbörd av skatter o. d., döljande den sionska administrationen för andra styrelsers blickar, alltid noga skyddande den sionska självstyrelsen såsom varande religiös.

Ovannämnda sekelgamla inspiration har inverkat även på principerna i det judiska materiella livet. Om vi läsa Hopaim § 14, sid. 1, Eben—Gaesar § 44, s. 8 ¹/₁, XXXVI Ebamot 98, XXV Ketubat, 3 b, XXXIV Sanndrin, 74 c; XXX Kaduschin, 68 a, författade till Sions förhäriligande, se vi, att judarna hava behandlat och behandla oss verkligen som kreatur. *Folkens tillhörigheter och t. o. m. deras liv anse de som sina tillhörigheter* och disponera över dem efter sitt gottfinnande, då det förstås kan ske ostraffat. Deras administration sanktionerar det genom absolution för alla illdåd, gjorda av judarna mot icke-judar; denna syndaförlåtelse sker på lom Kipura — den judiska nyårsdagen, då samtidigt gives tillstånd till dylika under det kommande året.

Förutom allt det ovansagda har den sionska styrelsen i sin önskan att uppväcka sitt folks oförsonlighet och hat till den övriga mänskligheten tid efter annan utlämpat några av Talmuds regler åt gojerna, varigenom antisemitismen har uppväckts. *Denna antisemitism har tjänat Zion dessutom därmed, att den utom hat i judarnas hjärtan väckt en känsla av medömkan i för dem nödiga enskilda personers hjärtan med det s. k. orättvist förföljda folket. Och denna senare känsla har dragit mången till antalet av Sions tjänare.*

Jagande och uppskrämmande den judiska hopen (de maktogande i Zion hava ännu aldrig fått lida

därav, varken i sina lagar eller i sin administrativa helhet), har antisemitismen hållit denna plebs i obegränsad undergivenhet gentemot sina ledare, emedan de alltid förstått att i tid med framgång försvara sitt folk, vilket ingalunda är att undra över, då ledarne själva hetsat sina drevhundar (gojerna), vilka förträffligt hopjagat deras hjordar och gjort dem till lydiga, blinda verkställare av herdarnas befallningar, riktade på skapandet av *Sions världsförbund, vilket nu redan har begynt låta förlåten falla*. Det har enligt sin egen mening redan uppnått en ställning av överregering, ledande omärkbart för alla icke-judar efter sin vilja alla världens kanslier.

Utan tvivel har det förnämsta erövringsmedlet i Sions händer alltid varit guldets, och därför har man nödgats icke endast anskaffa det, utan även höja dess värde.

Guldmyntfoten har tjänat till guldets fördyrande och till dess övergång till Sions kassor samt till yttre och inre oroligheter, som framgår av Rothschildarnes historia, tryckt i Paris i »Libre Parole». Genom dessa oroligheter har man skapat kapitalets monopoliserade styrka under liberalismens och »vetenskapligt» utarbetade ekonomiska och sociala teoriers banér.

Den omständigheten, att man tilldelat alla möjliga »teorier» benämningen *vetenskapliga*, har gjort och gör allt fortfarande Sion betydande tjänster. Röstnings-systemen hava gjort det möjligt att genomföra allt, vad än den Sionska styrelsen önskat, i det de verka genom mutning eller övertalning av nödiga personer och hopens pluralitet, i synnerhet då det har lyckats giva social eller politisk betydelse åt denna pluralitet. Nödställda intelligenser, kortsynta liberaler och andra dylika personligheter hava även tjänat Sion väl. *För Sion är den bekvämaste och mest önskliga regeringsformen — den republikanska regimen*, vilken giver full frihet åt Sions armés verksamhet, d. ä. åt anarkisterna. Härav dess ifriga propaganda för liberalismen, ledd av den Sion blint tillgivna pressen,

Tysklands delegerade i Brest-Litoffsk 1918 välkomna Sovjet-Rysslands dito — judarna *Kamenjeff*, *Joffe* och *Trolskij*.

Medlemmarna av folk-justitie-kommissariatet i Petersburg i november 1917 — judarna *Steinberg*, *Schreider* och *Schierwindt*.

Medlemmarna av „Vollzug-ausschuss“ i Berlin 1918 — judarna *Ebert*, *Wolkenbuhr* och *Gelbert*.

M. fl., m. fl., m. fl., m. fl. in infinitum.

vilken medvetet ignorerar det redan tillräckligt klargjorda faktum, att det i en republik icke finnes någon personlig frihet, emedan där existerar frihet för massans pluralitet att förtrycka minoriteten, om ock den senare hade rätt. Pluraliteten följer alltid efter det Sionska kapitalets agenter, reklamerade genom i gathörnen uppklistrade affischer och tidningsartiklar, på vilka Sion, enligt Montefiores föreskrift, icke bör knussla till förmån för sina agenter.

Pressen undviker även att säga, naturligtvis icke utan ingivelse från känt håll, att den enda opartiska i ett land är den självhärskande monarken, ty för honom är varje undersåte i lika måtto son av hans rike och endast självhärskardömet ger personlig frihet, garanterande den mot den oförnuftiga folkmassans tryck.

Endast för en självhärskare är det ofördelaktigt att tillerkänna folkmassornas våld frihet att nedbryta genom sin pluralitet sådana framstående förmågor, vilka kunna utgå ur alla samhällslager i hans rike.

Den, som önskar utverka eller bevara personlig frihet, den bör icke fordra frihet för folkmassan, vilken uttränger de bästa därigenom, att den, likt en fårahjord, i en republik springer icke efter sina verkliga herdar, utan efter Sions agenter, som den republikanska regeringsformen i det olyckliga Frankrike nu tydligen visar.

För det närvarande underkasta sig alla länder på jordklotet den tjuvska överregeringens åtgärder, d. v. s. Sions regering, vilken ger tonen åt deras konserter, emedan den i sina händer har alla statsvexlar på obetalbara och växande skulder. Sion taxerar alla värden och all egendom, däribland även jordegendomar, attesterar och reklamerar alla mera framstående personligheter, ställer alla för den själv obehagliga och mindre önskvärda personer under chefskapets eller den allmänna meningens förmynderskap, tillgripande därvid antingen hemliga angivelser och bedrägerier eller arbetande genom sin press eller, rättare sagt, genom dennas världsgatur, i vilken endast ett fåtal tidningar icke ingått.

Nu har Sion genom sin reklam uppfunnit s. k. »tidsidéer», »vetenskapliga teorier»; på den beror framgång eller motgång för människorna, deras produktionsförmåga och uppfinningar, ty börsen, handeln och diplomatin, allt är i dess händer. Allt detta leder den att uppfostra människorna i materialistisk anda, vilken dödar själen, principen, skapelsekraften och förvandlar alla dess adepter till mekaniska dockor, vilka söka endast materiella fördelar och bliva blinda och omdömeslösa, slaviska tjänsteandar för Sions vinningslystnad.

Snart är det slut på folkfriheten, följaktligen även på den personliga friheten, vilken icke kan finnas där, varest penningens makt ger folkmassan och dess våld makt över en rättslös, om ock mervärdig och förnuftig minoritet.

Rothschildarnes historia visar, att Frankrike har Sion att tacka för sin republikanska regeringsform, och där har ännu icke en enda av dess valda representanter uppfyllt det, som han lovat, om hans valmäns fordringar icke överensstämt med den Sionska regeringens program.

Sådant är »Sions visdoms» dokument, sådana äro de djävulska planerna av det talmudska Israels frimureri.

Är det nödigt att tillägga, att publiceringen år 1905 av detta dokument blev mottaget med tystnadens hat av hela den Sion tillgivna pressen och med fullständig — knappast ens lättsinnig — ouppmärksamhet av dem, som av kejsaren hade blivit kallade att leda regeringshandlingarna i det ryska riket?

Men fröet, som kastats i jorden, gödd med blod, utgjutet av Sion, har icke dött, utan skjutit grodd samt ökat människornas kunskap och tvungit »mängden att rentvå sig och vitmena sig».

Hurudan är denna grodd?

Vittnesmålen om dess tillväxt äro otaliga, men för vårt ändamål är det tillfylles att anföra tvänne vittnes-

mål från tvänne världar: från Moskva och New-York, ur hjärtat av gamla och nya världen, för att visa, att kunskapens frö ännu icke förtorkat i människornas hjärtan.

I ett november-nummer av Moskoffskija Vjedomosti av år 1910 ingår en artikel av V. Thur, benämnd »De hemliga judiska programmen». Se här, vad som skrives i denna artikel:

»Under de senaste 50 åren har världen uppskakats av ett icke ringa antal revolutionära katastrofer, och var och en av dessa katastrofer har med jättesteg fört judefrågan framåt. I Ryssland lyckades, oaktat den genialiska »Hertzensteinska» förberedelsen, revolutionen ändå icke fullständigt, men mycket har ändå utverkats av judarna, tack vare händelserna under åren 1905—1906. Aldrig har man sett en sådan hoppfullhet hos judarna som på de senaste judiska mötena. Till riksduman har redan inlämnats ett projekt om judarnas likställighet, undertecknat av ett betydligt antal dumamedlemmar. Ännu mera hava judarna redan fått de facto. Från Wittes tid härstammar en i administrativ ordning utgiven serie cirkulära föreskrifter, genom vilka gränsen för judarnas bosättning, tidigare svagt bevakad, blivit helt lätt överskridbar.

Det ryska upproret, som demoraliserat och ruinerat rotbefolkningen, har visat sig vara obetingat fördelaktigt för judarna. En omständighet, som är att tänka på.

För omkring fem år tillbaka berördes i den ryska pressen de hemliga judiska programmen, som framträdde under form av »de Pragska föredragen», hänförande sig till år 1860, och »de Sionska protokollen» från så gott som vår tid. Enligt några forskares påstående har frimureriet upplevat en allvarsam evolution. Detta, som man antagit, fredliga förbund av filosofer och filantroper har råkat under judiskt inflytande och har förvandlats till en vådlig organisation, som strävar

att tillintetgöra den kristna regimen för att på dess ruiner grunda ett judiskt världsvälde. *)

Om »de Pragska föredragen» endast framlägga teoretiska vägar och medel till uppnående av ett judiskt världsvälde, så bekräfta redan *»de Sionska protokollen»* riktigheten av dessa teoretiska slutledningar och resultat genom exempel och yttringar av mångårig praktik. *Men flertalet ryska män har med skeptiskt löje bemött de judiska planernas avslöjande, som en sensationell bagatell. Tvivelaktigheten av de »Sionska protokollen» framkallade icke ens ett allvarligt försök till granskning.*

En lättsinnig skepticism har i allmänhet icke något rättfärdigande; hos oss har den ständigt åstadkommit en atmosfär av försumlighet, vilken endast har retat aptiten hos våra listiga och trolösa inre och yttre fiender.

»Det är skräckinjagande att ignorera innehållet av dokumenten, vilka som en spegel återgivit hela intrigen av de senaste revolutionerna. Om de »Sionska protokollen» äro verkliga eller förfalskade, så tjäna de oss i alla fall som förklaring av våra inre oroligheter.

»Med sitt relativa fåtal» — säger författaren till en nyligen utkommen bok, Djemtschenko — »äro judarna själva icke i stånd att i öppen strid besegra grundbefolkningen, på vilken de parasitera, och därför hava de uttänkt medel till gojernas *själv tillintetgörelse* genom skickligt genomförd desorganisering av dem och de därav härflytande inre stridigheterna i deras kretsar.»

»Om guldets är den första makten i världen» — förklara »de Pragska föredragen» — »så är pressen den andra. Vi uppnå målet endast, om pressen råkar i våra händer. Våra män böra leda de dagliga tidningarna. Vi behöva stora, politiska tidningar, vilka bilda

*) I en följande broschyr får läsaren övertyga sig om att frimureriet från begynnelsen varit en judisk organisation, som strävat till samma mål.

den allmänna meningen, kritiken, gatulitteraturen och scenen.»

Om guldets är ingenting att säga. Pressen övergår även i hela världen i de judiska händerna. För icke länge sedan meddelades, att nästan alla de förnämsta Wiener-tidningarna tillhöra stora bankfirmor — t. ex. Rothschilds bank eger ett så solitt organ som »Neue Freie Presse». På många ställen i världen har det likasom i New-York uppstått farliga tidningstruster.

Det finnes en makt, som är ouppnåeligt självförnekande och därför naturligen beskyddar allt det svaga — Monarken *).

»Vi hava ersatt» — säges i de »Sionska protokollen» — nationens överhuvud med dess karikatyr — med republikens president: . . . tagen ur folkhoppen, ur kretsen av våra kreatur . . . Det är den första minan, utlagd under gojim-folken».

Och i själva verket är den av »de våra» ledda pressens förhållande till den monarkiska principen antingen öppet fientligt eller förrädiskt undergrävande.

Framgången har t. o. m. överträffat »Sions vises» förväntningar. »I veten ju — påstå dessa vise — att vi förringat de regerande gojernas prestige genom ofta upprepade attentat mot dem från våra agents sidan» . . . Och vidare — »det finnes intet farligare än det personliga initiativet; om det är genialiskt, kan det göra mera än miljoner människor, bland vilka vi hava utsått split.»

Vad är här mera: cynism eller bitter sanning?

Om rollen och betydelsen av den liberala hypnosen i spridandet av oroligheter uttala sig de »Sionska protokollen» med särskild klarhet: »Då vi hava nedsmittat rikskropparna med liberalismen, med detta dödande gift, har hela deras politiska form förändrats. De hava insjuknat i en dödlig sjukdom — blodförgiftning.»

På självupplösningens väg kunna vi icke gå längre.

*) Och därvid endast den *självhärskande*.

Nu utropar även »Golos Moskvy» (N:o 260) med bitterhet: »Vi stampa hopplöst på stället, hopplöst förirra vi oss i kretsen av motsägelser».

»Sions protokoll» giva ett klart svar på den ryska dumhetens fasor: »För att taga den allmänna meningen i sina händer bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll och sidor framkastar så många motsägende meningar, att de oinvigda gojerna förirra sig i deras labyrint.»

Alldeles så går »de våras» press till väga. Må vi taga t. ex. pressens senaste dityramber med anledning av diverse »stora minnen». Det börjades med Komissarscheffskaja. Därefter fann någon nödigt att »trycka på fjädern» till Muromtseffs firande. Muromtseff var konstitutionalist, parlamentarist — en aktiv politiker. Därför, måste man antaga, firades han. Och detta gav rätt att säga, att kadetterna höllo mönstring med sina styrkor. Sedan aflöstes plötsligt Muromtseff-oväsendet med Tolstoj-bullret. Och denna samma press tryckte ånyo på fjädern — och samma människor, Muromtseffs politiska beundrare, begynte blomsterhylla stoffet av skrifställaren, som erkände varken politik, stat eller statsform. Tolstoj ärades i namn av dödsstraffets avskaffare, och samtidigt firade de Balmaschoff, Sipjagins mördare.

Det är hemskt att se hos nutidens människor, vilka förirrat sig i motsägelser, den överhandtagande förnufts-lösheten, »en frukt av några liberala fraser.» *Detta är det inre tillståndet av desorganisation, då »den, som tagit påken i hand, är korpral» . . . Och är det en socialist, en av Sions vise, eller någon annan*) — det är alldeles likgiltigt.*

»De Sionska protokollen» äro lärorika därigenom, att de giva den kanava och det mönster, efter vilket den kristna kulturens själfupplösning i verkligheten utbroderas».

*) Eller t. o. m. den av judarna förberedde Antikrist.

Sådan är grodden i Moskva av det frö, som satts av »Sions vises» uppdagade hemlighet. På vilket fält detta frö än grott, blott det har grott, skall det i sinom tid giva frukt efter sin art. Detta säger jag dem, inför vilkas ögon dessa rader råka och för vilka »Moskoffskija Vjedomosti» är en kämpe i det fientliga och föraktade lägret.

Se här en röst i samma ämne från andra sidan av Atlantiska oceanen — den har höjts i journalen »*Al-Kalemah*» (Ordet), som utgives på arabiska språket i New-York*). I denna journal var införd en artikel om den judiska kagalens kamp mot kristendomen. I det redaktören för *Al-Kalemah*, hans högvordighet, biskopen av Brooklyn, Raphaël, ger plats åt denna artikel, bifogar han ett företal och ett slutord. I företalet anmärker hans högvördighet, att han anser det som sin herdeplikt att varna de kristna och i synnerhet sin församling för judarnas bemödanden att använda de kristna från Kristus. Judarna, som anse sig vara Guds utvalda folk, förakta alla icke-judar och hava aldrig varit och komma aldrig att bliva anhängare av de läror de själva predika om »broderskap och jämlikhet». En sådan förkunnelse är ingenting annat än en försåtlig fälla av de judiska ledande männen, avsedd att locka och bortkollra de kristna. Förnekelse och t. ö. m. drift med de kristna idealen begynte i Frankrike under den s. k. »stora revolutionen» och spred sig med beundransvärd planmässighet och följdriktighet över hela den kristna världen under revolutionens segertåg. Smittan inträngde då även i ortodoxins största bålverk på jorden — Ryssland. *Denna följdriktighet i spridandet av antikristendomens idéer bevisar, att något slags mörk mak' leder de styrkor, som rest sig emot Kristus.* Vem styr och leder hela denna invecklade intrig? Vem står i spetsen för sammansvärjningen, som strävar att störta den regerande Kristi

*) N:o 277 av *Mosk. Vjäd.* av den 1 jan. 1910, artikeln »En arabisk röst om judendomen».

makt? Naturligtvis de, i vilkas intresse det ligger att utdriva Kristus! Sådana fiender till de kristna äro *judarna*, sedan gammalt Kristi och hans gudomliga läras motståndare.

Judarna, som bekänna tron på sitt tillkommande herravälde över världen, erkänna, att förverkligandet av detta herravälde hindras genom föreningen av människorna i en stor familj av Kristi efterföljare. Därför sträva de att införa otro bland de kristna, att förstöra det band, som stärker folken. Ju mera otro, oroligheter, oordningar, desto mera försvagas de kristna staterna, och desto starkare blir judendomens världs-betydelse.

Till förverkligande av sitt herravälde och demoraliserande av de kristna bemäktiga sig judarna med framgång alla de inrättningar, som ega inflytande på samhällslivet. De hava bemäktigat sig pressen, bankerna, skolorna. Deras lärde förfälska vetenskapen, och judarlitteratörer sysselsätta sig med att popularisera av judarna fabricerade falska sanningar.

I sin kamp mot Kristus och de kristna genera judarna sig icke och välja icke medel. Det är nog att göra sig bekant med ett cirkulär av »Alliance — Israélite Universelle» *), utsänt av denna judiska världsorgani-

*) Det Israeliska världsförbundet, „Haburi Menitsi Indrumim“ („Brödraskapet, som uppväcker de slumrande“). Detta förbund är grundat år 1870—71 av juden Cremier, under det år, då Preussen förhärjade Frankrike, då han redan som dess minister var en av de ledande av detta olyckliga lands öden. Grundandet av förbundet utmärktes genom ett så lydande cirkulär-upprop av Cremier till alla världens judar: „Det förbund, vi önska grunda är icke franskt, engelskt, schweiziskt, tyskt, det är judiskt, det är ett världsförbund. Juden blir icke förr den kristnes eller muselmanens vän än i den stund, då ljuset av den judiska läran, den enda förnufts-religionen, lyser överallt bland andra folk och länder, nu fientliga mot våra seder och intressen. Vi önska i första rummet vara och förbli judar; vår nationalitet är våra fädernas religion, och vi erkänna ingen makt. Vi leva i främmande land och kunna icke bry oss om vexlande önskningar av för oss alldeles främmande länder, så länge våra egna materiella och moraliska uppgifter

sation till alla världens ändar, för att förstå, vilken fara hotar hela världens kristna. I detta cirkulärupprop framhålles det, rättframt och uppriktigt, *att de kristna kyrkorna äro ett hinder för judesaken och att det är nödvändigt i judendomens intresse icke endast att besegra de kristna kyrkorna, utan även att tillintetgöra dem.*

Medan det ännu icke är för sent — förklarar biskopen — böra de kristna inse, att judendomens sammansvärjning mot hela världen icke är ett fantasi-foster, utan en sorglig verklighet . . . I samma cirkulär av »Alliance Israélite Universelle» finna vi segerropet:

»Den kristna kyrkans inflytande har ramlat!»

Den triumferande Kagalens och dess Sinedrions segerrop, som med blixstens hastighet spredos över hela världen, eggade hela den kringspridda stammen till sådan stridslustnad, att t. o. m. i Sibirien, som då ännu till synes icke var eröfrat av Kagalen, utsändes i det judiska folkets namn en proklamation av följande innehåll:

»Det kristna träloket, varunder de europeiska länderna redan för länge sedan råkat, går sitt slut till mötes. Detta slaveri bör tillintetgöras, och Europas folk böra få frihet, vilken endast judarna kunna giva dem, judarna, som i tiderna till en neslig död dömt Den, som skapat detta slaveri, d. v. s. Kristus. Inträden icke i det Ryska Folkets Förbund och dylika organi-

befinna sig i fara. Den judiska läran bör uppfylla hela världen . . . Vår sak är stor och helig, och dess framgång är säkerställd. Katolicismen, vår urfiende, ligger slagen, träffad i huvudet. Det nät, som är utkastat av Israel över hela jordklotet, skall utbreda sig med varje dag, och våra heliga skrifter storartade profetior träda slutligen i fullbordan. Den tid närmar sig, då Jerusalem blir ett bönehus för alla folk och den judiske ende Gudens fana kommer att svaja på de aflägsnaste stränder. Vi böra begagna oss av omständigheterna. Vår makt är enorm. Låtom oss lära oss att tillämpa den för vår sak. Vad hava vi att frukta? Den dag är icke långt avlägsen, då alla jordens rikedomar bliva Israels barns tillhörigheter.

sationer, emedan de äro intet, och all makt är hos oss judar. Industri och handel äro i våra händer, banker och börser äro våra, den europeiska jämviktens vågskålar äro i våra händer, den allmänna meningen och pressen äro för oss, järnvägarna äro våra. Vi intränga och hava inträngt i regeringsinstitutionerna, vi hava överfört vår verksamhet till armén, som även kommer att bli vår. Slutligen, hela världens guld är i våra händer. Kommen till oss, emedan vi, och endast vi, äro en makt. Vi judar giva eder frihet och befria eder från slaveri, vari kristendomen störtat eder.»

Från Sibirien rungade judarnas segerrop till Rysslands södra gränser. — »Judendomen — så uttalar sig den judiska tidningen »Det bessarabiska livet» — tecknar sig för antisemitens febersjuka inbillning som ett skräckinjagande vilddjur, som hotar den ariska *) världen med undergång. Och denna skräck har grund för sig. En ungefär sådan tung känsla erfara rikena vid åsynen av en bland dem uppstående och i styrka snabbt tilltagande ny och ung statsmakt. Likt alla stora suveräna folkslag har judendomen en världssträvan, en örns flykt och ett lejons djärvhet. I djärvheten visar sig nämligen en nations suveräna natur. Den, som vågar, den är i stånd att uträtta något. Och judarna våga deltaga i de mest riskabla steg, i de farligaste företag av världslivet. I de stormiga stunder, då de små folken likt fåglarna före åskvädret gömma sig i sina bon och i fruktan tystna, handla judarna djärvt och maktmed vetet i främsta planet. Deras mening lyssnar man till, deras vilja tages i betraktande av de starkaste. Man kan icke låta bli att höra dem, emedan de utgöra en av faktorerna i den rasande stormen.»

Är icke det en utmaning till hela den kristna världen, stolt, uppfylld av blodtörstigt hat och det största, rent djävulska förakt?

Och hur skulle icke Israel kunna kasta hela världen en dylik utmaning i ansiktet, då redan år 1844 en

*) Läs: den kristna.

av de i Europas politiska värld mest kända sönerna av denna förföljda stam, Disraëli-Beaconsfield, sedermera Englands premiärminister under den beryktade Berliner-kongressen, skrev i sin bok »Coningsby» följande rader: »Och detta är resultatet av en kamp, att på våra judiska huvuden har fallit den övernaturliga tyngden av femton seklers oerhörd förnedring, nästan nog slaveri. Men den har icke krossat oss med sin samvetlösa tyngd — ah, långt därifrån! Vi hava endast skrattat åt den mänskliga uppfinningsförmågan, som förgäves sökt tillintetgöra oss . . . Judar, judar, överallt judar! Har det någonsin inträffat, att någon mer eller mindre märklig rörelse i Europa skulle avlupit utan vår verksamma inblandning? Låtom oss för exemplets skull taga den ryska politiken, vilken utföres med en sådan hemlighetsfullhet, att hela västra Europa inför den bleknar av skräck. Vem inspirerar den, vem leder den? Judarna! För det närvarande beredes i Tyskland en mäktig revolution, till sin natur lik reformationen. Under vems täckmantel utföres den? Återigen under judens! Vem har bemäktigat sig och monopoliserat nästan alla professorskatedrar vid de tyska universitetet? Neander, grundläggaren av den spirituaalistiska katolicismen, och Regius, professorn i religionslära vid Berlins universitetet — äro de båda icke judar? Och Benary, detta samma universitets stolthet, är icke han även jude? Och Weil, professorn vid Heidelbergska universitetet, är även jude . . . Med ett ord, om man frågar: vilken betydelse hava de tyska professorerna av judisk härkomst, blir svaret: de äro legio! Och sedan kom jag till Petersburg och blev emottagen av den ryska finansministern, grefve Kankrin. Han var son till en litauisk jude . . . I Spanien fick jag audiens hos ministern Mendizabal. Han var, likasom jag, son till en jude från den arragoniska provinsen. I Paris önskade jag få höra ministerpresidentens mening, och för mina ögon framträdde en hjälte, en marskalk av Frankrike, vilken hart när bestigit Portugals tron — med ett ord Soult, son till en fransk

jude. Det förvånar Eder: Huru, Sould? Jude? Otviveltaktigt jude, liksom flere andra av Napoleon I:s marskalkar med Massena i spetsen — Massena, som av oss kallas Manassia . . . Från Paris for jag till Berlin, där jag hade att besöka en preussisk minister. Och denne minister var också jude . . . Som I sen, världen styres alls icke av de personer, som äro synliga på scenen, utan av dem, som hålla sig bakom kulisserna» . . .*)

Läsaren kan härav se, att världen redan år 1844 styrdes enligt Englands förste ministers försäkran, icke av statsöverhuvudena, utan av judarna.

För att avsluta våra citat**), som vittna om ledarnes av det talmudistiska Israel verkliga triumf — icke över Herren Kristus och icke heller över de kristna — ack nej! — men över den från Kristus avvikna världen, vilja vi ännu göra ett utdrag ur N:o 15 av tidningen »Russkoje Snamja» av den 16 januari 1910. Se här, vad som ordagrant är återgivet i denna tidning under rubriken »Min Gud, min Gud, hvi hafver Du övergifvit oss!» »En skrämmande viktig sak — läsa vi i denna tidning — är det, som skett i Petersburgs Adelsklubb och icke på något sätt kan överdrivas. Där har en hop judar (en judekonsert) av alla klasser och stånd firat judendomens första seger över kristendomen, i det *den frenetiskt applåderade en visa, vars refräng utgjorde vår Frälsares sista ord på korset* . . . I denna gemena visa, som av judarna sjunges som en segersång, upprepas de ondskefulla ord, vilka evangelisterna med rörelse nedskrevo: »Stig ned från korset, du korsfäste, om du är Guds Son!» Dessa samma ord utropade en nuvarande judisk kantor***) från Adelsklubbens estrad i Petersburg, och detta utrop är gjort till en modern visrefräng, skärpande därigenom den blodiga skymfen . . . Och

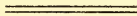
*) Coningsby“ ss. 183—184 och s. 148 och följande i den franska upplagan.

**) Dessa citat äro en droppe i havet av allt det, som kunde anföras.

***), Sirota, att döma av hans namn antingen från Varschau eller Vilna.

ryska, ortodoxa människor hörde på honom och gjorde, utan att förstå innehållet i den judiska sången, en tjänst åt gekabbarne. Om vi icke vore förgiftade av det judiska frimurargiftet, skulle väl ryssar då kunna kallblodigt läsa de entusiastiska referat av den judiska konserten, som förekommo i »Retsch» och andra antikristna tidningar . . . Dessa tidningar förklarade, vad ryssar icke förstodo . . . En tidning, tryckt på ryska och läst av ryssar, understår sig att alldeles uppriktigt förklara, att den judiska publiken »njöt» av kupletterna, vartill *Kristi korsfästelse* tjänade som motiv. Alla hava vi läst den judiska officiösa tidningens oerhörda bekännelse: gamla och unga, fattiga och rika, arbetare, köpmän, dignitärer — alla hava fått veta orsaken till judarnas jubel och — tja . . .»

Fasa väcker denna artikel, som kommer bloden isas i ådrorna och tanken att stelna inför det Messinas öde, som tydligen väntar Ryssland.

Översättarens tillägg.

Den nuvarande judendomens förhoppningar. — »Han» eller icke »han»? — »Det judiska Bethlehem.» — »Det, som för barnen är obegripligt.»

Låtom oss nu lyfta på förlåten, som döljer de nutida judiska förhoppningarnas enorma, konspirativt-hemlighetsfulla värld.

En i sina tänkesätt mig närastående person *), som i tiden innehade en hög post i provinsen, meddelade mig engång följande, långt före början av det nu pågående katastrofala världskriget, som tydligt fört världen till ett förutbestämt mål:

— Det var år 1903. Jag tjänade då i S., och kort efter min ankomst kom jag i närmare beröring med domkyrkoprotjerejen, en person av särdeles hög moral. Alla dessa år hade tankarna och väntan på världens nära förestående ände föga oroat den ortodoxa kristenhetens lugn, och desto mera förvånade mig därför protjerejens berättelse om ortens rabbin, som meddelat honom ett och annat om den judiska kagalens hemligheter, hvarom varken protjerejen eller jag dessförinnan hört något eller ens haft en aning.

Till protjerejen i S. kom en gång i något ärende ortens rabbin, därefter kom han ibland utan någon särskild orsak: det uppstod ett slags bekantskap dem emellan — och rabbinen kom därefter under olika förvändningar ganska ofta till protjerejen. Han stack sig in, pratade om ett och annat, och varje gång led-

*) Här vill jag nämna varken namn på personen eller orter, som stå i samband med de händelser, som skildras.

des samtalet på kristendomens väntan på Messias' återkomst. Då bekantskapen blifvit tillräckligt fast, frågade protjerejen en gång rabbinen, varför han ständigt ledde samtalet på ett ämne, som till synes borde vara alldeles främmande för det judiska tänkesättet.

— Jag skulle önska, — svarade rabbinen, — jämföra vår kagals förhoppningar med edra kristna förväntningar. Jag vill icke göra någon hemlighet inför er, och det tjänar till intet — jag skall tala uppriktigt med er. Saken är den, att vårt folk icke har erkänt er Messias Jesus Kristus endast därför, att våra äldste och skriftlärde övertygade vårt folk om att tidpunkten för Messias' uppenbarelse, bestämd av Israels profeter, då ännu icke hade inträffat, och därför måste Kristus som Guds hädare och usurpator bliva avrättad, vilket även skedde. Nu instundar den tidpunkt, som Israels ledare i tiderna utfäste, och vårt folk är upprört av en otålig väntan på »Israels Tröst.» Oron är så stor, att vår kagal måste giva vårt folk svar s. a. s. påtagligen — ni känner ju Israels hämndlystnad. Och nu förstår kagalen den ingalunda lätta uppgiften att hålla folkpassionerna i jämvikt, tills den av kagalen utlovade Messias uppenbarar sig. Och han måste komma på ett eller annat sätt: antingen av sig själf, som Messias, eller ock måste vi därtill förbereda och framföra honom i denna roll. Och vi måste göra det med eller mot vår vilja, och det i den närmaste framtiden. Om detta icke sker och Israels väktare icke giva judarna deras Messias, så förlora vi makten över vårt folk, och då är det slut med det judiska folket. Det finnes ännu en utväg — och det är att erkänna Kristus som Messias, som den verklige. m. a. o. erkänna sitt ödesdiga miss-tag, men därpå går naturligtvis kagalen aldrig in. Förstår ni nu vårt folks och dess ledares tragiska ställning? Det är orsaken, varför jag försökt att af er som den kristna hjordens herde erfara, vilka edra kristna förhoppningar äro och om de sammanfalla i tiden med våra skriftlärdes uträkningar och deras tolkningar af de gammaltestamentliga profetiorna.

I september 1914 lyckades jag få följande uppgifter ur källor, särdeles nära stående ärkebiskop Eulogius av Holm, numera Volynien, vilken ständigt visat ett stort deltagande för de karpatiska slavernas öde:

I österrikiska Bukovina, 3—4 verst från Tschernovits, i köpingen Sadagora, bor en viss ryktbar rabbin och »undergörare.» Detta epitet har övergått till honom som arf. För närvarande är han ännu en alldeles ung man. Han påstås utföra allehanda under, helbregdagörelse, förutsägelser. Judar från Ryssland och andra länder vallfärda till honom och dyrka honom som en gud.

Den person, som gav mig denna uppgift, rådde mig att i och för vidare upplysningar härom vända mig till en ortodoxa kyrkans tjänare, bosatt icke långt från ovannämnda ort *). Trots det livliga intresse, som väcktes hos mig genom detta meddelande, gjorde jag det icke, enär jag visste, att ryska brev öppnades av den österrikiska poststyrelsen, och jag fruktade att utsätta denna person för de maktgandets förföljelse. Men jag var övertygad om att jag för eller senare skulle på ett eller annat sätt få nödiga uppgifter för att klargöra betydelsen av denne Sadagorske rabbin, vilken judarna redan nu dyrka som en gud.

Kunde icke han vara kandidat till den Messias, som det över hela världen spridda Israel så otåligt och »upp-rört» väntar, utan att ens dölja det för den kristna världen? Kunde icke han vara den Antikrist, hvars ankomst i den närmaste framtiden väntas av alla sanna kristna?

Min övertygelse bedrog mig icke: uppgifter om den Sadagorske rabbinen fick jag den 25 sept. 1911, och fem månader senare, i mars 1912, skrev jag i min anteckningsbok ordagrant följande:

»Vid genomgående av Домашняя Бесѣда **)

*) Prästen fader, Dionysius Kisel-Kiseleffskij. Denne Guds tjänare blev i augusti 1914 på judarnas angivelse skjuten av österrikarne.

***) En veckojournal, utgiven av V. J. Askotschinsky från slutet av 50-talet till år 1877.

för år 1865, fann jag i N:o 39 för den 25 sept. *)
en så lydande artikel:

»Det judiska Bethlehem.»

Sadagora är intet annat än en liten judestad i Bukovina icke långt från Tschernovits. Här ser man endast judekaftaner, långa tidningslockar (de äkta icke-europeiserade judarna bära alltid sådana) och ansikten, upphettade av brännvin. Det oaktat eger den osnygga staden en dragningskraft för judarna i familjen Isrolka, ur vars stam, enligt judarnas tro, deras falske Messias kommer att födas. Familjen Isrolka har under århundradets lopp samlat åtskilliga miljoner. Sadagora har under denna tid blivit en vallfartsort för polska, ryska, galiziska, moldavanska och vallachiska judar. De pålägga sig numera skyldigheten att åtminstone en gång i livet besöka huvudmannen för denna familj och belöna honom. Den värsta girigbuk framdrager ett guldmynt ur sin pung och offerar det på den djupt inrotade vidskepelsens altare. Sadagora var tidigare en ensamt liggande, obetydlig judestad, tillhörig en adelsman, som endast tänkte på att öka inkomsterna från sina brännvinsbrännerier. Allt sedan huvudmannen för familjen Isrolka, år 1825, bosatte sig i Sadagora, blev adelsmannen rik, och bländ fallfärdiga kojor och kåkar, tillhörande små köpmän och procentare, restes ett slott, omgivet av flere eleganta byggnader, i vilka Isrolkas döttrar och svärsöner bo; i dessa är hopat allsköns lyx och härlighet. I slottet finnes ett silverrum, rymmande alla slags kärl av gamla och nya former, värderade till några hundratusen rubel. Boningsrummen äro prydda med utsökta turkiska mattor och tunga sidendrapier. Alla dessa härligheter äro skänker av

*) Ett egendomligt sammanfallande av samma datum med 46 års intervall: den 25 sept. är mitt skydshelgons, den hel. Sergius' af Radonjesch dag, i vars kloster denna bok blivit tryckt.

gudfruktiga judar. I änden av en vidsträckt park finns ett storartat orangeri. Bland de halft förfallna, smutsiga kåkarna i Sadagora förefaller denna skapelse som ett feslott. Och egaren till alla dessa rikedomar, vars beskådande för de vidskepliga judarna utgör den högsta lycka, som köpes med dyra penningeoffer, är intet annat än den personifierade slöheten.

Rebihe-Isrolka — så heter denne man — är en fullständig idiot. Under hans gråa hår bor icke något tänkande förstånd, i hans bröst röra sig inga känslor; han kan icke gå, utan att stöda sig på sin ledsagare, icke av svaghet, utan av djurisk slöhet. Hans tal består av osammanhängande ljud, dem endast hans familj och sekreterare förstå. Då han visar sig på gatorna — vilket vanligen tillkännagives några timmar i förväg — fyllas alla fönster, dörrar, gator och torg med åskådare, vilka klättra upp i träden, på taken, slåss och knuffas för att få se sin avgud. Rebihe-Isrolka har hustru, döttrar och söner. Döttrarna giftas bort nästan som barn. Envar av hans svärsöner, som vanligen väljas bland de rikaste, ålägges att ovillkorligen bosätta sig i Sadagora och bygga sig ett hus i närheten av svärfaderns. Hans döttrar gå hemma klädda i siden och sammet. Hans söners och svärsöners dagliga kaftaner sys av de allra dyraste tyger. Småbarnen hava barnsköterskor — fransyskor, engelskor, tyskor — och dessutom guvernörer och guvernanter, liksom europeiska furstebarn. En mängd sekreterare leda hans »affärer», vilka för det mesta bestå i att emottaga penninge- och andra gåvor. Före middagen giver Rebihe-Isrolka audiens, d. v. s. emottager i sin sekreterares närvaro några tillbedjare. Utan att själv ge ifrån sig ett enda ljud, tillåter han dem att beskåda sig och emottager de vanliga gåvorna, vilka i intet fall få i värde understiga tio österrikiska gulden. Ibland åker Rebihe-Isrolka. Förut följde efter hans vagn en annan vagn med musikanter, vilka under åkturen spelade sin bästa repertoar, men numera göres det icke, troligen på regeringens fordran.»

Så stod det i artikeln i »Домашняя Бесѣда» av den 25 sept. 1865.

Men därmed är icke historien om den Sadagorske rabbinen-undergöraren slut. I mars 1914 blev jag i tillfälle att i P:burg göra bekantskap med en avlägsen släkting, vilken på min fråga, var han bott, svarade:

— I österrikiska Bukovina, i Tschernovits.

Jag nästan skrek till av förvåning och överraskning:

— Vad går åt er? — frågade han förvånad. — Vad frapperade er så?

— Och Sadagora — utropade jag — känner ni till det?

— Naturligtvis känner jag det, — svarade han. — Sadagora låg alldeles framför terassen till det hus jag bebodde i Tschernovits. Men vad är det som till den grad intresserar er där? Inte är det väl under-rabbinen i Sadagora? . . . Ja, där bor verkligen denna judiska undergörare. Och [kan ni föreställa er, judarnas tro på honom är så stark, att de betrakta honom som ett slags gud . . . Jag kände personligen denne rabbin — hans namn är Friedmann, hemma från Ruschina — och var t. o. m. en gång bjuden till honom på middag, vilket anses som en utomordentlig ära!»

Friedmann — »fridens man!» Vilket namn han antagit, — tänkte jag för mig själv, — passande för den, som likt Antikrist till en början ämnar giva fred åt hela världen!

— Och hur gammal är han? — frågade jag.

— Jag reste från Tschernovits år 1904. Då var han ungefär 60 år gammal.

— Det är icke den rätte*) — utropade jag ofrivilligt.

— Icke den rätte? — svarade med livlighet min släkting, — nog är han samma under-rabbin, som så intresserar er.

*) Antikrist bär enligt kyrkofädernas utsago vara omkring 30 år, då han visar sig i världen.

— Men har han någon son? — frågade jag.

— Ja, och han är liksom fadern undergörare och lika afgudad av judarna. I dessa Friedmanns släkt, skall ni veta, övergår detta wunder-rabbinskap i arv från far till son.

— Och hur gammal är sonen?

— År 1904 var han omkring nitton år.

— Nitton år 1904, alltså blir han 30 år 1915.

Kanske det är »denne»? Kanske det är år 1915 som han bör uppträda, om denne Friedmann från Sadagora verkligen är »han»? »Hans» uppträdande blir enligt kyrkofädernas vittnesbörd likt Frälsarens, som började predika vid »ungefär trettio års ålder» (Luc. III, 23). »Ungefär trettio år» kan vara något yngre och något äldre än trettio år, snarare äldre, d. v. s. mellan trettio och trettiofem. Om det är så och Friedmann är »denne», så böra 1915 och de närmast följande åren bliva ödesdigra för mänskligheten.

Så tänkte jag och icke utan oro.

Av min släkting fick jag icke veta något vidare: för honom var den Sadagorske rabbinen endast ett bevis på judarnas vidskepelse, en tribut åt okunnigheten av den mörka och fanatiska judiska pöbeln. För övrigt erfor jag av honom ännu en detalj om dessa ärfvliga »undergörare», nämligen att de böra taga sig hustrur ur en bestämmd judesläkt, och att denna släkt bor hos oss i Ryssland, någonstädes i Volynien. Således år 1915 är myndighetsåret enligt judisk lag för »friden man» från Sadagora, som ligger nära Tschernovits i Bukovina.

Hur förvånad blev jag icke, då jag vid genomseende av mina anteckningar från dec. 1912, fann följande anteckning: »Den 25 dec. 1912 ingick i Novoje Vremja en artikel av Menschikoff: »Det, som för barnen är obegripligt», och i den lästes bokstavligen följande:

»Politiken börjar bliva mera skräckinjagande än julberättelser. T. o. m. »Ryska Invaliden», ryktbar för sin roll av fikonalövet, som döljer för publiken alla krigs-

farhågor, t. o. m. *den* hotar med ett oundvikligt krig. Det är visst santt, att kriget förestår oss efter två år och icke egentligen oss, utan ett krig mellan England och Tyskland, men som tidningen alldeles riktigt antyder — ett »krig med England betyder för tyskarna för närvarande icke endast England.»

»Vilka bevis finnas därpå, att en engelsk-tysk och följaktligen världsomfattande sammandrabbning skall börja år 1915?» *) — frågar Menschikoff och svarar: »De äro många. Alla trippel-alliansens rustningar böra slutföras, som tydligen synes, till år 1915 — säger vår militärtidning. I synnerhet vad beträffar flottans armering, vars terminer äro förkortade. En av Englands mest allvarliga militära tidskrifter, »*Naval and Military Record*», har kategoriskt uttalat, att »krisen i vår historia inträffar år 1915.» Ett så beslutsamt och rättframt påstående — säger »*Ryska Invaliden*» — är i allmänhet föga likt tonen i denna alltid försiktiga och återhållsamma tidskrift, och för att den skall tala så uppriktigt, kräves det fullt säkra grunder.

»Det återstår en bra kort tid, — utropar med hetta den omnämnda militär-marina tidningen — en ytterst kort tid. Vi få icke söla, ty en kris i historien närmar sig, vilken det klara engelska förnuftet har uträknat med matematisk noggrannhet.»

Menschikoffs artikel slutar med orden: »*Således — år 1915.*»

Blir denne Friedmann från Sadagora **) »han» eller blir »han» något annat redskap för den judiska frimurarligan — detta är av mindre vikt, men av vikt är att veta av vem och i vilket syfte krisen i kristenhetens historia framkallats . . .

*) Som känt börjades den ett halvt år tidigare.

**) Denna stad är nu alldeles förstörd av ryska artilleriet under intagandet av Tschernovits, ävenså „under-rabbinens“ slott. Kanske han själv har flytt till Egypten för att skriften måtte uppfyllas: „Från Egypten har jag kallat Min Son“ (Hos: XI, 1).

P. S. Av en general J., som under kriget just stod i dessa trakter, har jag fått bekräftelse på ovanstående. Allmänt talades det om att denne »wunder-rabin» av judarna beredes till Messias.

Översättaren.

SLUTORD.

Avsaknaden av det ryska originalet jämte önskvärheten att med det allra snaraste offentliggöra S. Nilus' sensationella väckelseskrift har tvungit förlaget att inskränka sig till en måhända alltför lätt, språklig retuschering av den svenska översättningen, som, om än omsorgsfullt och samvetsgrannt utförd, dock förråder en stilistiskt ovan hand. Därjämte har förlaget tillåtit sig göra en del smärre uteslutningar — dels onödiga upprepningar, dels rena obegripligheter — för vilket allt anhålles om läsarens benägna överseende.

Helsingfors, 17 oktober 1919.

Förlaget.

INNEHÅLL:

Antikrist, dikt av Sepia I

*

Översättarens förord sid. 3

Inledning ” 6

Protokoll, förda vid Sions Vises sammankomster ” 12

Några nödiga förklaringar ” 91

Översättarens tillägg ” 110

*

Förlagets slutord ” 119

USHMM LIBRARY

01 0001 0123 0125

Förklarande text till omslagsbilden.

Denna teckning är tagen ur Elafas Levis bok och föreställer en strid mellan två åldringar, omgivna av den „Symboliska Ormen“, som bildat en krets genom att bita sig i stjärten. Åldringen, vars ljusa anlete med en korskrönt huvudbonad, lik påvetiaran, är riktat uppåt, har mörka, svaga armar, vilka maktlöst försvara sig mot den andra åldringens kraftiga, ljusa armar. Dennes anlete är mörkt med en huvudbonad lik den de gamla magerna buro, samt riktat nedåt. De kämpandes kroppar äro skilda genom ett malteserkors, vars ena hälft är mörk, den andra ljus. Omkring ovalen, omgiven av ormen, löper inskriften: „Quod superius, quod inferius“, i översättning: „Det som är ovan, är nedan“. „Macroprosopus“ och „Microprosopus“ — Gud och hans motståndare. Åldringen med det ljusa anletet och mörka armarna och kors på tiaran föreställer kristendomen — till det yttre god, men till verkan ond. Den andra åldringen med det mörka anletet och de ljusa armarna med mager-huvudbonaden föreställer jude-frimureriet, ont till det yttre, men gott till handling. En fortsättning av de ljusa armarna utgör det ljusa bandet, som omgiver den ljusa åldringens nacke och varpå är skrivet: „Stola Dei“ — Guds epitrahil“. Denna allegoriska bild föreställer synagogans „Möhin—Dövid“.

PRIS 10 MK.

